CLANCY TOM
5 - Net Force
BOD DOPADU

OBSAH:

Nová droga je jen pro bohaté. Prodává se jen přes internet, a to za tisíc dolarů jedna kapsle. Jedná se o silnou směs inteligentních drog, psychedelik a steroidů, díky níž se padesátník změní v netvora s přemírou agresivity a sexuální touhy. Je tedy na Net Force, aby nalezla zdroj této zákeřné drogy. Než se stane další neštěstí. Než zemře někdo další. Než se každý další člověk, který si tu drogu vezme, sám zahubí...

Páté pokračování Clancyho řady o agentuře bojující proti počítačové kriminalitě si v ničem nezadá s díly předchozími - čtenář nahlédne pod pokličku nejen samotné Net Force, ale i dalších bezpečnostních agentur zřizovaných vládou USA a dozví se nemálo zajímavých detailů života ve slunném Los Angeles.

PROLOG

*****

Sobota, 1. října 2011 Atlantic City, New Jersey

"Měli bychom jít ven a užít si sluníčka," řekla Mary Lou.
Bert se ušklíbl. "To tak. Potáhnem se takovou dálku z Bronxu do Atlantic

City, jenom abysme se krapet vopálili? To si můžu sednout doma na verandu, když se budu chtít vohřát. Děkuju pěkně, mně je tady dobře."

Bert zasunul do výherního automatu další dolar a stiskl knoflík. Nové elektronické mašiny ho nebavily tolik jako ty staré mechanické, jaké stávaly v zadních místnostech v newjerseyských barech, kam ho kdysi brával jeho otec. Tenkrát to byla zábava, měly takovou velkou páku, za kterou jste zatáhli, a ta skutečná kola se točila a točila. Stávalo to jenom čtvrťák, víc nic. Těm novým nedůvěřoval, že mu výhru vyplatí - určitě by pro nějakého počítačového fandu byla hračka nastavit je tak, aby nevydaly ani cent, co do nich lidi hodí - jenomže co se s tím dá dělat. Byl pětasedmdesát babek v plusu, tak co by si stěžoval.

Stroje kolem něj barevně blikaly, hučely, vrčely a hrály příšerné melodie, čas od času na kovový tácek vypadlo pár mincí.

Mary Lou řekla: "Něco takovýho se nevidí každej den."

Displej té mašiny se zastavil na obrázku třešničky, mříží a portrétu nějaké mrtvé rockové hvězdy. Kruci. Teď už jenom čtyřiasedmdesát dolarů.

Bert podrážděně řekl: "Cože?"

"No tady, hele."

Podíval se, kam Mary Lou ukazovala. Okamžitě věděl, co myslí. Viděl tlustého bělovlasého muže, tak kolem pětašedesáti, jak kráčí do kasina. Podle chůze se dalo usuzovat, že má jasný cíl, což v tomhle případě nebylo nic neobvyklého, jenomže ten magor měl na sobě miniaturní červené plavky a jinak nic.

"Páni, já se tady snažím vydělat nějaký prachy, a ty chceš, abych se poblil? Měl by existovat zákon, kterej zakáže nosit takovej vohoz lidem, co maj dvacet kilo navrch."

"Něco takovýho tutově existuje. V řádu kasina podle mě stoprocentně je, že bez županu a sandálů nebo bot se dovnitř v plavkách nesmí. Je to tak, hele, ten šerif ho vyžene."

Mohutný strážce v uniformě, dva metry na sto třicet kilo, se vydal tlusťochovi v plavkách naproti. To by mohla být zajímavá podívaná. Člověk moc často nevidí strážce kasina, jak vyhazuje chlapa v bikinách. Bert to vlastně neviděl ještě nikdy.

Plavkař se na strážce usmál, vzal ho za ruce v podpaží, zvedl ho a odhodil ho, jako by byl hadrový panák. Strážce narazil do automatu s hlasitým rachotem.

"Do prdele!" hlesl Bert.

Nebyl jediný, kdo si Plavkaře všiml. Přiběhli k němu další dva strážci a v běhu vytahovali teleskopické ocelové pendreky.

Muž v plavkách na ně zjevně vůbec nedbal. Udělal pár kroků k nejbližšímu automatu. Ten byl přišroubován k podlaze, takže Bert netušil, co s tím ten chlap zamýšlí provést.

Muž se stále usmíval a vytrhl automat ze země se stejným zvukem, jako když vytahujete hřebík z mokrého dřeva, a mrštil jím před sebe. Výsledkem byl příšerný randál.

Bert na něj zíral s otevřenou pusou. Nevěřil svým očím. Sám chodil dvakrát třikrát týdně do posilovny, na člověka, kterému táhne na čtyřicítku, se udržoval v solidní formě, v benčpresu dokázal zvednout sto dvacet kilo a připadalo mu nemožné, že by tenhle proplešatělý dědek

s tvarohovitým tělem dokázal to, co před chvilkou předvedl, prostě ne! Nikdo nemá takovou sílu.

Druhý strážce, který se k němu dostal, se rozmáchl pendrekem a trefil se Plavkařovi do hlavy. Ten ale zvedl ruku jako ve zpomaleném filmu, chytil pendrek, když klesal dolů, vytrhl ho strážci z rukou a odhodil ho. Ta hůlka se točila a letěla takovou rychlostí, že ji Bert skoro nedokázal sledovat. Plavkař chytil strážce jednou rukou, a ten dopadl na dva přihlížející a všichni tři se svalili na zem.

Mary Lou zírala na Plavkaře, nemohla se pohnout jako jelen omámený reflektory auta. Bert to chápal. I on si připadal jako v transu nebo hypnóze. Nemohl od toho odtrhnout oči.

Když třetí strážce viděl, co se stalo jeho dvěma předchůdcům, zahodil pendrek a sáhl po pistoli. Bert si říkal, že to je fakt dobrý nápad.

Plavkař udělal pár rychlých kroků - ale hodně rychlých - a chytil strážce za zápěstí dřív, než se stihl dotknout pouzdra.

Bert na vzdálenost deseti metrů slyšel, jak strážci praskají kosti v ruce.

Ty bláho!

Strážce klesl na kolena, křičel bolestí a Plavkař ho obešel, jako by to bylo psí lejno na chodníku.

Pak se věci daly do pohybu. Plavkař kráčel kasinem jako Sherman Georgii, rozbíjel věci kolem sebe, házel jimi, kompletně to likvidoval. Převracel automaty, odhazoval karetní stolky, úplně převrátil stůl s ruletou. Lidi se zoufale snažili jít mu z cesty.

Byl jako kulový blesk v lidské podobě, při tom všem se usmíval a Bert teprve teď začínal chápat, jak to ten chlap vůbec dělá. Jenom stál a zíral na něj.

Zdálo se to jako hrozně dlouhá doba, ale nemohlo to být déle než pár minut, než se objevili místní policisté. Bylo jich šest a zaujali ideální bojové pozice.

První dvojice policajtů, která se k Plavkařovi dostala, se ho pokusila zneškodnit pendreky a nasadit mu pouta. Člověk by čekal, že když viděli, co ten člověk dosud udělal, tak si takovou hloupost rozmyslí, ale to se nestalo, takže Plavkař jednoho z nich chytil a použil ho jako beranidlo proti druhému.

Další čtveřice policistů byla chytřejší. Jeden z nich vytáhl lahvičku se slzným plynem, další vzduchový taser a oba stiskli spoušť.

Plavkař se vrhl proti nim. Bert skrz oblak slzného plynu i ze svého místa viděl, že starci se do hrudi zabodly dvě elektrické jehly z taseru, ale nemohl posoudit, jestli mu slzný plyn nebo elektřina vadí. Něco z toho ho mělo zastavit, povalit na zem a roztřást jako pavouka na horké plotně, ale on ani nezpomalil. Plavkař vrazil do dalších dvou policajtů a složil je k zemi. Pak sám klesl, ale ve zlomku vteřiny byl zase na nohou. Teď už vypadal hodně rozčileně. Zvedl jednoho policistu ze země - mohutného černocha, který mohl mít asi metrák - a vrhl jím proti silnému sklu, které oddělovalo kavárnu od prostor kasina.

Přepážka musela být tak dva až dva a půl metru od něj.

Sklo se vysypalo, střepy létaly na všechny strany a policajt, který jím proletěl, bude moci mluvit o štěstí, jestli z něj nebude karbanátek.

"Všichni k zemi!" křikl jeden ze zbývající dvojice policistů. "K zemi, k zemi, k zemi!"

Všichni lidé si lehli na podlahu, ale Plavkař mezi nimi nebyl a Bert taky zůstal na nohou a díval se.

Oba policisti už měli vytažené pistole - velké, silné glocky - a mířili jimi na stařík.

Plavkař se na ně podíval a usmál se takovým smutným úsměvem. Jako by mu jich bylo líto. Vykročil k policistům.

"Stůj, parchante!"

Neposlechl je.

Oba policisté vystřelili, každý dvakrát třikrát.

Plavkař pokračoval, oni pořád stříleli.

Bert viděl, jak se mu do hrudi i paží zarývají kulky, prohlížel si temné rány na starcově těle, řinula se z nich krev, ale on šel dál.

Lidé volali, že je to vražda, ale policisté stříleli dál. Bert se ve skrytu duše snažil počítat střely, ale bylo jich příliš. Kolik nábojů se do těch pistolí vejde? Patnáct? Osmnáct? Pálili jako o život.

Připomínalo to filmy o gangsterech. Starý muž v červených plavkách se však

stále blížil ke dvojici policistů. Zasáhlo ho nejmíň šest nebo osm kulek, ale on ne a ne se zastavit.

"Kurva!" vykřikl jeden z poldů. Otočil se a utíkal pryč.

Druhý policista vystřílel své náboje a pak, když byl Plavkař kousek od něj, mu hodil pistoli do tváře.

No určitě. Ten chlap vydrží hromady kulek a plastová pistole ho asi zastaví, ne? Bert si policistu prohlížel. To je na prd, blboune.

Stařec chytil policistu, zvedl ho deset patnáct centimetrů nad zem...

...když vtom mu konečně došla šťáva. Upustil policistu a padl čelem k zemi.

V kasinu se pak rozhostilo doslova hrobové ticho.

"Do prdele práce," pronesl Bert tiše.

"Amen, Ježíšku na křížku," vrtěla hlavou Mary Lou. "Amen."

01 KAPITOLA

*****

Neděle, 2. října Washington, D.C.

Alex Michaels zavrčel, když mu klíč sjel ze šestihranné matice a jeho ruka vystřelila kupředu, načež si odřel kloubky o kryt vahadla.

"Au! Krucifix!"

V takových okamžicích byl zvyklý obviňovat matici nebo klíč, ale protože tam ten šroub sám uložil a klíč i matka byly oboje relativně nové, uvědomoval si, že tentokrát se může zlobit jedině na sebe.

Slyšel, jak na něj Toni volá z kuchyně: "Jsi v pořádku?"

Musel nejspíš vykřiknout hlasitěji, než si myslel. ‚Jo, jo, nic mi není. Krám jeden pitomej chevroletskej!"

Toni se zastavila ve dveřích do garáže. Alex se nakláněl pod kapotou na straně u spolujezdce, takže ji viděl. Byla v pátém měsíci, měla na sobě jedno z jeho triček a tepláky a vypadala líp než kdy jindy, pokud to vůbec šlo.

Usmála se. "Když jsi mě přesvědčoval, že ho musíš mít, tak jsi o něm mluvil jinak. 'Kabriolet Bel Air z roku pětapadesát,' říkal jsi. 'Klasika'."

Jo, ale to bylo předtím, než jsem s ním strávil nějakou dobu. Konstrukcí připomíná spíš tank."

"To ale říkali i v reklamě, pokud se dobře pamatuju."

Podíval se na šroub. Už to bylo dost pevné, a tak se rozhodl, že to stačí. Odložil klíč, vzal si červený hadr a trochu smradlavého krému a začal si stírat špínu z prstů. Klasika to byla, to zase ano. Vůz vznikl podle návrhu Edwarda Colese, hlavního designéra General Motors po druhé světové válce, pomáhal mu legendární designér Harvey Earl. Představil se v něm motor V-8,265, pak 283 a nakonec 327. Tyto motory se staly normou, s níž se po více než čtyřicet let poměřovaly všechny ostatní motory. Kabriolet v perfektním stavu stál běžně od šedesáti do pětasedmdesáti tisíc dolarů. Ani stroj v nepříliš lichotivém stavu nebyl zrovna laciný.

Usmál se na ni. "Já myslel, že máš za úkol dohlížet, abych neděl hlouposti."

"Tuhle část svatební přísahy si nějak nevybavuju."

Přešel až k ní. Jak ti šlo cvičení djuru?"

Její úsměv byl ten tam, na čele se jí objevily vrásky, jak se zamračila. "Hrůza. Jsem úplně mimo! Zkusím otočku, div nespadnu. Máchnu nohou, a mám dost co dělat, abych se nepřekulila. Když jsem klesla do podřepu při pátým djuru, tak jsem si prdla!."

Alex se neudržel; rozesmál se.

Tonina tvář se zkrabatila, z očí jí vytryskly slzy. "To není žádná legrace, Alexi! Připadám si jako obrovská tlustá kráva!"

Michaels se postavil až k ní. Přitiskl ji k sobě a objal ji. "No tak, to nic není."

Jak to, že ne!? Nikdo mi neřekl, že se stane tohle! Jestli nebudu moct cvičit silat, tak se zblázním!"

Nebyla to nejvhodnější chvíle, aby jí připomínal, že jí doktor doporučil, aby cvičení vynechala úplně kvůli krvácení v počátcích těhotenství. Všechno se zdálo být v pořádku, ale Toni se pro jistotu neměla přetěžovat. Teoreticky to znamenalo, že přestane s těmi krátkými sestavami indonéského bojového umění, v němž dosáhla značného mistrovství. Kdepak, teď nemá smysl vynášet to na světlo. Stačí nevhodně použité slovo, a Toni se rozpláče, což se k ní nehodilo do té míry, že ho to pokaždé šokovalo. Doktor říkal, že jde o normální průvodní znak těhotenství, můžou za to hormony, ale Michaels si na to ještě nezvykl. Toni by dokázala porazit většinu mužů, i ty, kteří byli sami hodně dobrými bojovníky - párkrát to už na vlastní oči viděl - a to, že se při každé příležitosti zakaboní a začne plakat, bylo prostě... divné.

"Třeba bys mohla na chvilku, co já vím, s těmi djuru přestat. To dítě se přece narodí už za čtyři měsíce."

"Na chvilku přestat? Cvičila jsem djuru každý den od třinácti let. I když jsem měla zápal plic, tak jsem vynechala jenom tři dny. Nemůžu s tím přece na čtyři měsíce jen tak přestat!"

"Tak jo, dobře, to byl jenom návrh."

Možná by bylo lepší, kdyby mlčel. Od doby, kdy se naposledy pohyboval v blízkosti těhotné ženy, už uběhlo hodně času. Když jeho první žena Megan čekala jejich dceru, Susie, pořád pracoval v terénu a byl hodně často pryč, leckdy i po několik týdnů najednou. Přišel o spoustu zážitků, a tehdy toho hodně litoval. Když byl teď velitelem Net Force, elitní jednotky spadající pod FBI, možná by mohl v kanceláři trávit víc času, než se doma zase všechno urovná.

Okamžitě se při tom pomyšlení cítil provinile.

Já vím, že za to nemůžeš," řekla Toni. "No, i když technicky vzato to tvoje vina je." Usmála se. "Ale nevyčítám ti to."

Usmál se na ni. Její nálada se měnila velice rychle - šup, a bylo to, od naštvanosti k radosti.

"Tak se vrať a doděl ten karburátor," řekla. "Dáš tam ten čtyřválec?"

"Napadlo mě zkusit tři dvojky," řekl. "Chci tomu dát trošku víc šťávy."

Zavrtěla hlavou. "Ty ses zase díval na ten starý film Americké graffiti, co? Nebudeš si moct dovolit se v tom projet, uvidíš. Kluci a jejich hračky. Jaký bude výsledek? Třicet litrů na sto? Abys natankoval plnou, budeš si muset půjčit."

"No, víš, spíš jsem myslel, že to pak prodám. Možná."

"Aha. No tak pokračuj, dři si kůži z rukou a nadávej na chlapy z Detroitu, co vyrobili takovou rachotinu na kolečkách. Já si zatím sednu a pokusím se přesvědčit tvého syna, aby mě přestal kopat do sleziny."

"To těhotenství ti tak sluší," řekl.

"Na to zapomeň. Jedno dítě a víc ani ránu."

*****

Toni odešla ke svému počítači, nasadila si na oči pásku pro VR - virtuální realitu - a narovnala si sluchátka a čichové snímače tak, aby jí nevadily. Tahle sada byla bezdrátová a měla hodně dobrý dosah, takže kdyby jí začaly natékat nohy, aspoň by se mohla natáhnout na zem a podložit si chodidla polštářem, a přitom zůstat připojená. Ještě si nasadila dotykové rukavice a byla připravená.

Nechala běžet standardní scénář a chvilku si připadala dezorientovaná, když se v malé pracovně, která zabrala bývalý hostinský pokoj, objevil program pro virtuální realitu a vytvořil nákupní centrum. Stanula před virtuálním výtahem,

jehož dveře se otevřely. Vstoupila dovnitř spolu s ostatními nakupujícími.

"Umění a řemesla, prosím," řekla.

Kdosi stiskl knoflík.

Měla pocit, že jede nahoru, ne dolů. Po chvilce se rozezněl zvonek a dveře se otevřely. Toni vystoupila z výtahu a podívala se na znak necelý metr od ní. JSTE TADY blikal bledězelený nápis. Ne, jsem doma v kanceláři a začínají mě tlačit boty.

Ovšem omámení z VR a jejího zobrazení skutečného světa se dalo velmi snadno podlehnout. Na seznamu našla místo, jež hledala: Hergertovy miniatury. Nebylo to daleko - ačkoli kdyby si přála dlouhou procházku po VR, tak by to být mohlo - a zamířila tam.

Když byli s Alexem na líbánkách na Havaji, jeli si prohlédnout uměleckou galerii v Lahaini na ostrově Maui. V galerii bylo vystaveno několik vynikajících děl ze všech možných materiálů - od kreseb tužkou přes olejomalby až po sochy ze dřeva, bronzu nebo dokonce skla. Výjevy s mořem a delfíny a velrybami byly velké, ale ji nejvíc zaujala menší výstava miniatur. Byly to obrázky vyryté do malých kousků slonoviny, starých kláves klavírů a biliárových koulí, dokonce i do dvojice vorvaních zubů. Některé z obrazů byly menší než její nehet, ale když se podívala lupou, objevila se spousta detailů, které ji svou propracovaností ohromily. Viděla plující lodě a velryby, portréty, akty, tygry a několik obrazů s prvky stylu fantasy. Zejména ji ohromila malá černobílá kresba dlouhovlasé nahé ženy sedící v poloze lotosu s očima upřenýma k nebi, ale vznášející se půl metru nad zemí. Dílo bylo vyvedeno na vybledlé destičce ze slonoviny o velikosti čtvrtdolaru.

Jak to dokážou?" ptala se Alexe.

Zavrtěl hlavou. "Nevím. Zeptáme se."

Správkyně galerie jim to s radostí vysvětlila: "Existují různé způsoby," řekla. "V tomto případě však umělec nejprve vyhladil slonovinu, pak použil nástroj s velmi jemnou špičkou, nejspíš cosi jako šicí jehlu, pokryl materiál tisíci malinkými tečkami, tomu procesu se říká pointilismus. Pak to natřel barvou. Je to dílo Boba Hergerta, dává přednost

olejomalbě před inkoustem. Myslím, že používá odstín zvaný lampová čerň.

Jakmile je obraz pokrytý barvou, otře ho dočista a olejová barva vyplní vytečkovaná místa, ale z hladkých ploch se setře. Musí se to pochopitelně provádět pomocí lupy a jde o, jak asi tušíte, velice náročnou práci."

"To si myslím," řekla Toni. "Je to nádherné."

"Ano, Bob je jedním z největších umělců, kteří se touto technikou zabývají. Máme zde i pár dalších rytců, kteří jsou také velice dobří -Karst, Benade, Stahl, Bellet, Dietrich i Apple Stephens - ale Bobovo dílo je nejen hezké na pohled, ale udržuje si i rozumnou cenovou úroveň. Dělá spoustu věcí na zakázku, například rukojeti nožů a pistolí."

"Kolik to stojí?" zeptal se Alex.

"Tenhle obrázek osm set."

"Vezmeme si ho," řekl.

"Ne, Alexi, nemůžeme..."

"Ale můžeme. Bude to svatební dárek."

"Ale..."

"Na poslední opravě auta jsem vydělal dost. Můžeme si to dovolit."

Když žena balila obrázek a přijímala Alexovu kreditní kartu, řekla Toni: Jestli by vás zajímalo, jak se to dělá, Bob vede kurz on-line."

Tenkrát Toni jen přikývla a zašeptala nějakou zdvořilost, ani ji nenapadlo, že by na takovou uměleckou práci mohla mít někdy čas.

Když se procházela po virtuálním obchodním domě, v duchu se usmívala. Teď tedy čas měla. Spoustu času. Příští čtyři měsíce měla sedět se založenýma rukama, a i kdyby chtěla trénovat silat, tak nesměla a ve všech praktických činnostech se z ní stala velryba, která uvízla na pevnině. Kdyby se pokusila jakkoli pohnout, jenom by se plácala na písku, to jí bylo jasné, a to měla za

sebou jen pět měsíců. V sedmém nebo osmém měsíci už nebude žádná otočka djuru přicházet v úvahu ani ve snu. Jenže sedět u stolu a škrábat jehlou do kusu falešné slonoviny? To by dokázala a představa, že by vytvořila něco aspoň přibližně tak hezkého jako ta miniatura, kterou jí koupil Alex, ji poměrně lákala. Samozřejmě že neměla velké umělecké nadání, ale třeba se něco naučí. Za pokus to stálo.

Dorazila před malý obchod. Na výkladní skříni stálo: Bob Hergert, Miniatury - www.scrimshander.com.

Toni se zhluboka nadechla, vydechla a vešla dovnitř.

Uvnitř bylo čisto a vládla zde příjemná atmosféra. Stály tu vitríny se slonovinou na černém sametu, všechno možné od rukojetí nožů a pažeb pistolí přes biliárové koule až po větší zarámovaná díla. Několik pultů s lupami bylo rozestaveno podél skříněk, takže menší kusy byly pod nimi lépe vidět.

Na zdi za nejdelším pultem visela elektrická kytara. Toni ji nerozeznala od jiných kytar, ale na těle nástroje byla připevněná slonovinová destička a poznala tvář muže, která do ní byla pečlivě vyryta.

Ze zadní části obchodu vyšel muž střední postavy s hustým knírem a usmál se na Toni. "King," řekl. "Když byl v nejlepších letech, kolem roku 1970 nebo tak nějak, televizní koncert, když měl na sobě černý kožený oblek."

Toni přikývla. "Na Havaji jsem si koupila jednu z vašich prací," řekla. "Ženský akt v poloze lotosu, jak se vznáší nad zemí."

"Aha," řekl muž. "Cynthia, Měsíční bohyně. To byla celkem příjemná práce. Jak vám můžu pomoci, paní... hm...?"

"Michaelsová," řekla, ale ještě si nezvykla na tento tvar Alexova jména. "Toni."

"Toni. Moc mě těší."

"Slyšela jsem, že vyučujete tvorbu takových předmětů." Mávla na celý interiér obchodu.

"Ano, paní. To jste slyšela správně."

"Ráda bych se zapsala, jestli by to šlo."

"To není problém, Toni."

Oba se na sebe usmáli.

02 KAPITOLA

*****

Skladiště zásob, velitelství Net Force Quantico, Virginia

"Vypadáte příšerně, Julio."

"Děkuji vám, pane generále Howarde, za váš bystrý úsudek."

"Co se stalo?"

"Polovinu noci na neděli jsem byl vzhůru a krmil jsem dítě. Vašeho kmotřence."

"Já myslel, že Joanna ho kojí."

Jo, to jo. Ale někdo jí řekl o té odsávačce, kterou se mateřské mléko odsaje z původního balení a dá se do lahviček. Takže do samotného procesu krmení lze zapojit i tatínka."

"Na mě se nekoukejte, já jí to neřekl."

"Ne, řekla jí to Nadine, vaše milovaná žena, ta byla tím hadem v rajské zahradě."

Howard se zasmál. "No, však víte, jaké jsou ženy. Nikdy muži nedovolí, aby na delší dobu unikl pozornosti."

"Amen."

"Na co se tedy dnešního hezkého jitra máme podívat, seržante Fernandezi?"

"Na tři nové exempláře polního vybavení, pane."

Howard se rozhlédl po vnitřku malé skladištní haly. Stály zde krabice, kontejnery a předměty zakryté plachtovinou, nic neobvyklého.

"Pokračujte."

"Tady jsou naše nové taktické počítačové jednotky, jde údajně o neprůstřelný materiál, který se zapojí do současných obleků. Tři a půl kilo, víc paměti, DRAM a ROM než ve středoškolské počítačové laboratoři, a je rychlejší než namydlený blesk. Keramický pancéř a jemná tkanina, všechno neprůstřelné a nepromokavé a tak dále. Zkusil jsem jeden zapnout a pak jsem ho upustil na zem z výšky ramen. I pak to fungovalo naprosto skvěle. Má to dvanáctihodinové baterie nepatrné velikosti, takže s sebou snadno můžete vzít záložní zdroje na několik dní."

"No, konečně, už bylo načase, aby přišli s něčím, co se nevypne, sotva někdo kýchne. Co dál?"

"Tohle. Tady je naše pohotovostní vysílací rušička, která údajně způsobí, že každá vysílačka v okruhu deseti kilometrů začne praskat a nevydá žádný jiný zvuk. Nefunguje to na LOS infra nebo ultra systémech. Slyšel jsem, že při maximálním výkonu to zastaví KAAY v Little Rocku, ale ještě jsem to nezkoušel."

"LOS používají i naši nepřátelé."

"Co na to říct? Tohle je armádní vybavení. Víte sám, jak to u nich chodí."

Howard přikývl. Armáda měla vlastní důvody pro a proti. Byl jejím členem, zažil, co to je, ale navzdory všem potížím měl mnohem větší radost, že se stal hlavou ozbrojené složky Net Force. Očekával, že to bude klidnější, než když jako plukovník sloužil v armádě, ale za poslední asi tak rok si užil všeho, jen ne klidu. Po tom posledním rozruchu dokonce přemýšlel o odchodu do penze. Když se ochladilo, tak ho dosud bolely jizvy, které utrpěl, a představa, že by neviděl svého syna dospívat, mu dělala starosti.

Julio mluvil dál:

"A tady pod tím krytem je hlavní hračka týdne. Tram-ta-da-dá!" Odhrnul odlehčenou celtu a objevil se předmět ve tvaru stolku, z něhož trčely čtyři spojené nohy, dvě v rozích na jednom konci, další dvě uprostřed. Ta věc měla kolečka a uprostřed ještě uzavřený oddíl.

"A co to je? Ultramoderní vozík na golf?"

"Ne, pane, je to ROCCSRM, což je dálkově ovládaný chirurgický modul řízený počítačem."

Howard se zamračil: "Chcete říct, že to je něco jako doktor v kleci?"

"Vlastně ano, ale tohle je jenom ta krabice. Určitě si to zamilujete, možná by se to vážně mohlo hodit."

"To mi vysvětlete."

"Tak tedy. Potřebujete AL, pár sester a zřízenců. Tohleto zapnete v polní nemocnici. Přijde k vám chlápek, úplně na hadry, potřebuje dát dohromady. AL - tedy asistent lékaře, pro ty, kdo nebyli na hodině medicíny - roztřídí zraněné, vyšetří toho chlapa a rychle stanoví diagnózu. Položí ho na stůl, připraví ho a zavolají prvotřídnímu chirurgovi, který může být klidně tisíc mil daleko, to je jedno - on zapne svůj přístroj - ta část je tady, pojďte se podívat."

Odešli k další zakryté části a Julio odhrnul z předmětu plachtovinu. Pod ní byla židle, před ní na podstavci stál monitor a na opěrkách pro ruce pár podivně vyhlížejících výrůstků.

"Chirurg si sedne sem a zasune prsty do ovládačů, to jsou ty kroužky tady. Chodidla položí na pedály na podlaze, na každý z nich jedno, uprostřed je aretační pedál, něco jako brzda."

Julio si sedl na židli a zasunul prsty do kroužků na opěrkách. Monitor se rozsvítil. "Tímhle se ovládají walda, to jsou přístroje, které můžete připojit k těm pažím na operačním stole. Levá noha ovládá endoskop, který vám přidržuje světlo a kameru. Pravá noha ovládá několik svorek a odsávaček. Ruční ovládače mají skalpely, hemostaty, šicí jehly, nůžky a ještě pár dalších věcí."

"Chcete mi namluvit, že doktor může s použitím tohohle udělátka operovat pacienta na vzdálenost tisíce mil?"

"Ano, pane, aspoň to tvrdí lékaři z armády. Chirurgové, kteří splní předpoklady, musejí nejdřív odoperovat pár prasat a mrtvol a vojáků, než dostanou povolení podívat se i na normální lidi. Dávají dohromady střeva, transplantace cév, sešívají rozstřílená srdce, prostě všechno. Sestry a AL jim asistují jako na obyčejném operačním sále. Armádní doktoři tvrdí, že schopný odborník tím dokáže vyndat z těla spoustu broků a ani jeden tam nenechá."

Julio pohnul prsty a z nedalekého stolku se ozvalo strojové vrčení, jak se chirurgické paže daly do pohybu.

"Má to vlastní pohon, a když nejde použít generátor, existují k tomu baterie. Stačí to tam odtáhnout, hodit chlápka na stůl a může se šít a záplatovat."

"Pane na nebi."

"Ano, pane, myslím, že i jemu se to líbí."

"A nevýhody?"

"Hmotnost, cena - milion a půl za kus - a když se to rozbije, potřebujete kvalifikovaného opraváře. Ovšem armáda má pocit, že je to levnější než výcvik a náhrada chirurga, kterého cestou k operačnímu stolu skolí bludná kulka."

"Dobrá poznámka."

"Už nějakou dobu funguje civilní model, ten ale není tak kompaktní a nedá se přenášet."

"Ohromné."

"Ze? No, pokud se již pan generál dostatečně vynadíval na zázraky moderní techniky, rád bych si šel zdřímnout."

Jen běžte, seržante. Aha. Moment. Počkejte vteřinu. Něco pro vás mám." Howard se zasmál. Moc se těšil na to, co mělo přijít. Tušil, že se mu to bude hodně líbit.

Julio se zastavil a Howard mu hodil malou plastovou krabičku. "Nemám narozeniny. K čemu to je?"

Howard nic neříkal, jenom se usmíval.

Když Julio krabičku otevřel, vykulil oči. "Do prčic. Ne!"

"Do prčic, ano. A navíc přeskakujeme nižšího lampasáka a skáčeme rovnou až na prvního poručíka.

Gratuluju, poručíku Fernandezi."

"To přece nemůžete, Johne. To mi nikdo nahoře nedaruje."

"Už se stalo, Julio. Papíry jsou podepsané, zapečetěné a odeslané."

"Johne..."

"Víc peněz, což se vám k dítěti bude hodit. Navíc teď už nemusíte plnit rozkazy své ženy. Tedy ne víc, než co musíme od svých žen snášet my ostatní." Julio měl za manželku Joannu Winthropovou, která byla také poručíkem v Net Force, ačkoli teď byla na prodloužené mateřské dovolené.

"Ale... ale... koho si najdete za mě?"

"Vás nenahradí nikdo, Julio. Ale objevilo se pár nováčků, kteří by mohli zvládnout prvořadé úkoly, když jim ukážete, jak na to."

Julio zavrtěl hlavou. "K čertu."

"Tam se taky dostanete, ale aspoň mu budete moci říct, že jste si za část své kariéry zasloužil plat, než vás odnesli nohama napřed."

Julio pomalu přikývl, pak zvedl oči. "Dobře. Děkuju, pane."

"Netvařte se tak kysele, Julio. Vítejte v důstojnickém a gentlemanském klubu. Tedy alespoň v té důstojnické části."

Jo, jasně."

Howard nepochyboval, že i přes remcání má Julio velkou radost. Pracovali spolu už přes dvacet let, nejprve v armádě, pak i v Net Force. Julio věděl o Howardově povýšení na generála ještě dříve, než se to dozvěděl Howard sám, a bývaly doby, kdy ti dva spolupracovali na základě absolutní telepatie. Julio neměl vzdělání jako spousta důstojníků, nicméně když se objevily ožehavé

situace, byl ideálním člověkem, kterého byste si vybrali, aby vám kryl záda. Ještě měl pár let čas, než bude muset myslet na penzi, a čím výš se dostane, tím vyšší bude mít důchod. Byl to ženatý muž a otec dítěte; potřeboval to.

"Běžte si už zdřímnout, poručíku."

"Rozkaz."

*****

Washington, D.C.

Jay Gridley byl obvykle v sedm ráno na velitelství Net Force, připojený k počítači a prohánět zloduchy na síti. Pátral po chytrácích, co vytvořili poslední odporný virus napadající e-maily po celém světě, případně hledal řešení nějakého počítačového podvodu nebo se snažil vystopovat úchyla, který rozvěšoval dětské porno na webových stránkách té či oné církve. Čas od času se virtuálními vodami internetu prohánět velký žralok, třeba ten pomatený Rus, potrhlý venkovan z Georgie nebo britský génius, který používal kvantový počítač ve snaze obnovit zašlou slávu Anglie, tyto případy však byly poměrně vzácné. Před pár měsíci nicméně Jay konečně poznal svého on-linového guru, který mu pomáhal zotavit se po mrtvici, starého tibetského mnicha jménem Sojan Rinpoche. A jak se ukázalo, ten stařec byla ve skutečnosti mladá a pohledná žena. Nechávala si říkat Saji a slovo dalo slovo a najednou vedle něj ležela v posteli.

Takže občas se stávalo, že zavolal do práce, že je nemocný, a z té postele vylezl jen v případě, že potřeboval na záchod.

Usmál se.

"Co je k smíchu?" zeptala se Saji.

Usmál se na ni. "Ty. Já. Tohle. My."

"Kolik je?"

"Záleží na tom?"

"Tobě ne, ty kozle. Já mám dnes ráno on-linovou hodinu."

"Kvůli tomu ale přece nemusíš vstávat. Můžeš zůstat ležet."

Zasmála se. "To těžko. Vzpomínám si, jak jsem to zkusila posledně. Nevím, kdo mě pořád rozptyloval."

"Jsi buddhistický mistr, měla bys být schopná meditovat a nenechat se vyvést z míry drobným rozptylováním."

Jo, ale problém byl v tom, že vždycky, když jsem si toho všimla, tak to drobné rozptylování nabylo na velikosti."

Oba se zasmáli.

"V práci chcípnul pes. Můžu zůstat doma. Poslední dobou je tam šílená nuda. Fakt."

"Fakt," řekla. "Ne, nemůžeš."

"Zkazíš každou legraci."

"Život je plný utrpení, copak to ještě nevíš?"

Jay se vykulil z postele, podrbal se na prsou a odkráčel do koupelny. "Budeš litovat, až odejdu. Skončí ti hodina a budeš v tomhle starém velkém bytě sama a budeš plakat, že jsem nezůstal doma."

"Zkusím to nějak překonat."

"Chceš do sprchy?"

"Ano. Až odejdeš."

"Ty mi nevěříš. To se mě dotýká."

"To vidím. Pokračuj. Až se vrátíš, uvařím ti večeři."

"A co? Kořínky s bylinkami?"

"Říkal jsi, že ti vyhovuje, jak vařím."

"To platilo předtím, než jsi mě vyhodila ven na mráz," řekl.

"Dneska má být kolem pětadvaceti. To není taková zima," řekla.

Já to myslel obrazně."

"Běž se osprchovat, Jayi."

Usmál se na ni. Hrozně ho bavilo, že s ním žije. Vážně. Moc. Víc než cokoli ostatní. Zamířil do sprchy a už asi posté přemýšlel o návrhu, který nosil v hlavě už několik týdnů. Bylo by možné učinit to trvalým? Legálně stvrzeným? Jako třeba se vzít? Neodmítla by ho?

Existoval jen jeden způsob, jak to zjistit, ale on váhal. Co kdyby řekla ne?

To by bylo... zlé.

Pára z horké vody zaplnila koupelnu. Zavolal na Saji: "Hej...?"

"Ne," přerušila ho. "V žádném případě."

Ale když si smýval šampon z vlasů, dveře do sprchy se najednou otevřely a Saji spolu se závanem chladného vzduchu vklouzla dovnitř, nádherně nahá a s úsměvem na rtech.

"No tohle, Sojan Rinpoche! Co ty tady děláš?"

"Přišla jsem ti jenom umýt záda, nic víc."

"Aha."

"Otoč se."

"Rozkaz."

Otočil se. Soji natáhla ruku a začala ho mydlit.

Jenomže ta ruka v žádném případě neklouzala po jeho zádech, to ani náhodou, pánové!

Zasmál se a ona se zasmála s ním.

Jo, jo, do práce přijde pozdě, to holt bylo jasné.

"Hele, mám pocit, žes tady zapomněla na jedno místečko."

"Nezapomněla, nevšimla jsem si ho. To se stane hned, je to tak... malé."

"Och! Jsi krutá žena. Opravdu krutá."

"Jen trp, muži, jenom trp..."

03 KAPITOLA

*****

Malibu, Kalifornie

Robert Drayne zvedl oči od pracovního stolu a vykoukl velkým oknem na dvojici mladých žen v bikinách, které běžely kolem něj po udusaném mokrém písku kousek od moře. Dneska nepršelo, nebe bylo jasné, Tichý oceán byl celý modrý a poměrně klidný, ty ženy měly plavé vlasy, opálené a dobře stavěné tělo. Na pondělí dobrý výkon. Usmál se. Miloval tohle město.

Podíval se zpátky na stůl. Měl připravenou dávku k načasování a zabalení, jenom šest kousků, a kde se proboha courá Tad? Spustit hodinky téhle věcičky a pak ji nechat ležet hodinu a půl na stole nebylo nejrozumnější. To by bylo poměrně o krk. I pro takového mistra, jakým byl on sám, představovalo načasování celkem velký problém, mohlo se to posunout klidně o hodinu dopředu i dozadu.

Jako na zavolanou se ozvalo zvonění domovního alarmu, jak ho někdo odpojil a vešel dovnitř.

Snad to bude Tad...

Drayne přidal do bílé sloučeniny trochu katalyzátoru, přimíchal do ní jemný červený prášek, aby výsledná směs měla narůžovělou barvu. Drayne pracoval od oka a podle čichu, přidával katalyzátor, dokud ne-

dosáhl správného odstínu - někde mezi barvou bradavek a žvýkačkou - a dokud z toho nestoupala ta ostrá třešňovo-mandlová vůně a on z ní neusoudil, že je to tak akorát.

Tak, a je to...

"Už bylo kurva načase," pronesl Drayne. Z jeho hlasu nebylo slyšet žádné opravdové rozzlobení, jenom to prostě okomentoval.

"Na Pobřežní dálnici je provoz jako kráva," řekl Tad na vysvětlenou. "Všichni turisti jenom zpomalujou, aby se podívali na ten dům, co pod ním ujíždí země. Jak to jde?"

"Katalyzátor jsem už namíchal, asi před půl minutou."

Tad se podíval na hodinky.

Drayne sebral jednu z velkých nachových kapsli s gelem, zvláštní výrobek, na nějž narazil před třemi lety u jednoho chlapa v Mexiku, který, již bohužel nebyl mezi živými. Ale co, čert to vem, ještě mu zbývalo víc než tisíc kapsli. Začne to řešit, až mu nezbyde žádná.

Otevřel ji a pozorně sledoval směsici v obou polovinách kapsle, pečlivě rozvažoval množství, aby to mohl smíchat, aniž by přelil. Zvedl oči a usmál se. To snazší měl za sebou. Skutečná práce spočívala ve tvorbě a míchání různých složek. To se muselo provést v laboratoři, kterou měli momentálně zřízenou v dodávce zaparkované v malém městě na kraji pouště Mojave, pár hodin jízdy odsud. Zítra se přemístí o stovku mil dál, ta dvojice důchodců uvnitř navíc vypadá stejně nezákonně a nebezpečně jako mísa švestek. V jejich oboru byl první dojem nade vše. Kdo by zastavil taťku s mamkou v jejich vlastním karavanu se značkami státu Missouri za něco jiného než dopravní přestupek? A mamka by se z toho třeba vykecala tak, že by poldovi připomněla jeho vlastní milovanou babičku. A kdyby se ten polda vážně rozhoupal k akci, taťka by ho odprásknul pistolí SIG ráže .40, kterou měl schovanou pod sedadlem.

Tad Bershaw byl podobně starý jako Drayne, i když ve svých jedenatřiceti byl o rok mladší, ale vypadal na padesát, řídil bezohledně a vstával moc pozdě, jak říkala Draynova babička. Tad měl černé vlasy, byl hubený, bledý a pod očima měl temné kruhy, vypadal jako prototyp feťáka heroinu. Chodil zásadně v černém, i v parném létě nosil dlouhé rukávy i nohavice a kožené boty s dlouhou špičkou. Vypadal jako upír nebo jeden ze starých beatniků, protože měl pod spodním rtem ještě malý ostrůvek vousů.

Drayne vedle něj vypadal jako surfer, kterým i býval: opálený, sluncem vybělené plavé vlasy, zůstalo mu ještě dost svalů, aby si ho lidi pletli s gymnastou nebo plavcem. Musel uznat, že jako dvojice působili zvláštně, když vyšli ven. Ale zas tak často spolu ven nechodili.

Drayne postavil plný obal a zvedl další prázdný. Měl dost směsi na šest. Pět na prodej, jednu pro Tada. Při ceně tisíc dolarů za kus to nebyl špatný denní výdělek, to tedy rozhodně ne, když se navíc náklady pohybovaly kolem pětatřiceti dolarů za jeden.

"Slyšels o tom chlapovi z Atlantic City?" zeptal se Tad.

Drayne pracoval na uzávěru. "Olivetti?"

"Jo."

"Ne. Co se stalo?"

"Dostalo ho Kladivo. Dostal amok, rozmlátil kasino, pobil pár černejch šerifů a členů místní policie, než ho sundali. Na místě tuhej."

Drayne znovu pokrčil rameny. "To je škoda. Byl to solidní zákazník."

"Ozval se nám jeden chlap z New Yorku, tvrdí, že ho doporučil Olivetti. Máme zájem?"

Drayne dokončil čtvrtý uzávěr. Našel jednu speciální prázdnou kapsli pro číslo pět. "Ne. Jestli je Olivetti pod drnem, vzal s sebou i to doporučení. Nic mu neprodáme."

"Myslel jsem si to," řekl Tad. Jen jsem se zeptal."

"Tos ani nemusel. Víš, jak to chodí. Prověřenej zákazník prověří nováčka. Vždycky. První, koho nebudeme moct prověřit, bude feťák, musíš to brát takhle."

"Rozumím ti."

Drayne dokončil číslo pět a natáhl se pro Tadův uzávěr. "Jak to vidíš s dnešní produkcí?"

"Tři přes net a FedEx, jakmile dostaneme platby na účty. Jeden si přijde osobně, půjde to přes tři poslíčky. Jeden z ruky do ruky."

"Komu to dáš z ruky do ruky?"
"Zee-sterovi."
Drayne se usmál. "Nezapomeň mu připomenout, že chceme lístky na jeho další premiéru."
"Už se stalo."
"No a je to. Poslední je pro tebe. Ujisti se, že odejde hlavně číslo pět, zvláštní speciál."
"Jsi šílenec, to víš, viď," řekl Tad, když si vzal uzávěry.
"Jo, ještě nějaký nový zprávy?"
Oba se na sebe usmáli.
"Je něco v lednici?" zeptal se Drayne. "Potřebuju si sednout na terasu a jen tak sledovat vlny."
"V tý malý lednici mám lahvinku Blue Diamond, pak Clicquot a Perrier-Jouet. Možná je i něco v garáži."
"Tak ten diamant, to půjde," řekl Drayne. "Dáš si skleničku, než půjdeš?"
"Nechci si odrovnat játra, děkuju pěkně."
Znovu se zasmáli.
"Už jdu."
"Tak zatím," řekl Drayne.
Tad odešel a Drayne si otevřel láhev šampaňského. V trezoru pod podlahou v ložnici měl tři čtvrtě milionu v hotovosti, dalších dvě stě tisíc a něco v bezpečnostní schránce v bance v Tarzaně a pět beden vynikajícího šampusu ve sklepě v suterénu.
Život byl jedna báseň.

*****

Tad vyjel se svým vylepšeným a opraveným Chargerem R/T, kterého dostal od Drayna, na silnici, které místní říkali PCH, a sešlápl plynový pedál, načež zamířil k Santa Monice. Silný motor zaburácel a na silnici za ním zůstal pás gumy z pneumatik, které pištěly a kouřily. Tad se usmíval, když vůz zrychloval. Žádná sláva. Radiálky byly dobré na padesát tisíc mil a on nepočítal, že se on sám nebo to auto dočká chvíle, až jim vyprší záruka.
Nečekal, že by se vůbec dožil třiceti nebo pětatřiceti let, to nanejvýš. Podle toho, jak se na to díval, měl buď ještě čtyři roky před sebou, nebo už rok přesluhoval. Věčnému odpočinku neunikne a navíc mu bylo dost jedno, jestli je to tak nebo tak. Už spoustu let žil přesčas.
Přehnal se kolem bílého terénního auta s cizími značkami, vpředu seděl pár středního věku a z oken vzadu vykukovala dvojice velkých německých ovčáků. Zatracení turisti. Prudce se vklínil před auto, ale turisté měli oči jen pro oceán, takže si ho skoro ani nevšimli. Ti psi měli asi víc rozumu než lidé uvnitř.
Bobby, to byla, panečku, bedna. Měl na svoji genialitu papíry, bez keců. Svým IQ vyčníval i v Mense, měl sto šedesát nebo sto sedmdesát, nějak tak, ačkoli na první pohled byste neřekli, že je něco víc než jen pošahaný surfer. Mohl by nastoupit do jakéhokoli normálního zaměstnání a vydělal by majlant, ale pár věcí mu v tom bránilo: jednak nenáviděl svého otce, jenž býval agentem FBI, a pak chtěl být nejvíc ze všeho něco jako guru hippies ze šedesátých let, který se jmenoval Owsley a byl členem psychedelického hnutí. Owsley byl tak starý, že v době, kdy začínal s výrobou LSD, to bylo ještě legální. Problém tkvěl v tom, že v té výrobě pokračoval i poté, co LSD zakázali, takže ho zavřeli, ale Bobby měl dojem, že tenhle chlápek může ovlivnit i vývoj počasí.
Bobby si přál stát se Owsleym začátku jedenadvacátého století. Vyvrhel až za hrob.
Tad si už počtvrté přejel rukou po kapse, ujišťoval se, že těch pět kapsli někde neztratil. Další kapsli - svou kapsli - měl schovanou ve své soukromé skrýši ve zvláštním pouzdře v pravé botě, hned vedle krátké dýky.

Zapálil si cigaretu, dlouze potáhl a rozkašlal se. Plíce měl špatné; jak se vyhrabal z tubery, už se mu nikdy nezlepšily, ani po pobytu v sanatoriu v Novém Mexiku, kouření to všechno ještě zhoršovalo, ale vem to čert, stejně umře dřív, než ho skolí rakovina, tak co.

Klimatizace vyháněla kouř z vozu, Tad natáhl ruku a zesílil hudbu. Ozvaly se zvuky s dunivými basy, ale s tím techno-rapem smíchaným s džezem, co teď poslouchali mladí, to nemělo nic společného.

Podíval se na hodinky. Zbývalo mu ještě půl hodiny, než doručí první zásilku.

Stáhl okénko, naposledy potáhl z cigarety a vyhodil nedopalek z auta. Dneska by Kladivo nezvládl, má moc práce, takže se na to vrhne dneska v noci nebo zítra. Poznal, kdy potřeboval vynechat. Nechtěl to propásnout. Jistě, Bobby by mu udělal další, ale byla by to taková škoda, že to Tad nehodlal pustit jen tak.

Takže dneska večer. Mohl by se z něj stát Thor, zatočil by Kladivem vysoko nad hlavou, do všech stran, a kdekoli by si zamanul.

No jo...

Nějaký magor v placatém italském nebo jakém autě se prohnal kolem Tada, pneumatiky mu zakvílely, jak přeřadil, a zmizel. Vypadal jako ně-

jaká filmová hvězda, možná to fakt i někdo takový byl: opálený, v kvalitním ohozu, prošedivělé vlasy a ve tváři široký úsměv pracháčů, když Tadovi ukazoval, aby si z toho nic neděla.

Tad se teď cítil tak, že se mu nechtělo se za ním hnát. I kdyby ho dojel, tak by mu to ten chlápek určitě dokázal později nějak osladit.

Stav se za mnou dneska večer, kamaráde. Uvidíme, jak se ti povede ve tvojí roli Jihokaliforňana, až budu mávat Mjollnirem vysoko, do stran a zase znovu. To bude jiný kafe, ty stará vojno, to pak budeš mrkat na drát.

04 KAPITOLA

*****

Na dálnici I-95 nedaleko Quantika,
Virginia

Michaels byl na cestě do kanceláře, když se jeho virces rozezněl prvními tóny "Mustangové Sally". Usmál se na ten elektronický přístroj. Jay Gridley se k němu zase dostal a přeprogramoval mu vyzvánění. Byla to jedna z Gridleyho menších slabostí, dělal to hodně často, navíc obvykle přicházel s takovými hudebními nápady, jaké by Michaels nečekal.

Zavrtěl hlavou a odepnul si virces - virtuální celosvětové spojení - od opasku a zjistil, že ten hovor přichází od jeho šéfky, Melissy Allisonové, ředitelky FBI. Její tvář se objevila na malém displeji, zatímco Alex pronesl: "Přijmout hovor," a aktivoval tak hlasové ovládání vircesu.

"Dobré ráno, Alexi."

"Paní ředitelko."

"Zastavte se prosím u mě v kanceláři, až půjdete do práce, moc mi tím pomůžete. Objevilo se tu něco, o čem si myslím, že by se na to Net Force měla podívat."

"Rozkaz, už jedu. Za čtvrt hodiny jsem u vás."

Podívala se na něco mimo obrazovku a pak řekla: "Vidím, že jste na dálnici. Možná byste to měl vzít oklikou. O pár mil dál je nehoda. Nebude trvat dlouho, a určitě se to ucpe."

"Děkuju," řekl. "Odpojit."

Kdysi mu vadilo, že ho s pomocí GPS takhle snadno najdou, díky signálu z vircesu mohli přesně určit jeho polohu. Pak ho napadlo, že když bude chtít

udržet místo svého pobytu v tajnosti, stačí, aby ten přístroj vypnul. Pokud ovšem neměl nějakou vnitřní baterii, která zajišťovala vysílání signálu i v případě, že přístroj vypadal jako vypnutý.

Usmál se té myšlence. Paranoidní? Možná. Jenže v amerických zpravodajských službách už došlo i k podivnějším věcem, a on nehodlal opomíjet několik jistých skutečností.

*****

Ten muž byl urostlý, úplně nahý a měl erekci. Kráčel hotelovou halou, dorazil k oknu na konci a zastavil se. Okno bylo zavřené, šlo o takový druh, co se nedá otevřít, a podle toho, jak hluboko pod ním byl vidět zbytek světa, se nacházelo i hodně vysoko.

Muž položil ruce na okno a vytrhl je z rámu.

Okno vypadlo ven. Muž o pár krůčků ustoupil, krátce se rozběhl a vrhl se do zubatého otvoru, vypadal, jako by skákal do vody z útesu nebo jako by chtěl napodobit Supermana.

*****

Melissa Allisonová řekla: "Agente Lee?"

Muž, který byl Michaelsovi představen jako Brett Lee z protidrogového oddělení, vypnul projektor a laptop a záběr rozbitého okna zmizel.

"Tohle zachytily bezpečnostní kamery v novém hotelu Sheraton v Madridu," řekl. "Tím mužem byl Richard Aubrey Barnette, třicet let, jehož internetová společnost License-to-Steal.com mu minulý měsíc vynesla čtrnáct milionů dolarů. Z výšky osmadvaceti pater dopadl na taxík, zabil řidiče a zavinil nehodu, při níž zemřeli další tři lidé a pět jich bylo zraněno."

Michaels řekl: "Aha. A souvisí to nějak s tím majitelem kasina, co zničil podnik svého konkurenta, než ho zabili místní policisté?"

"Ano."

"I s tou ženou, která napadla skupinu stavebních dělníků poté, co na ni zapískali, a sedm z nich skončilo na intenzivní péči?"

"Ano," přikývl Lee. "I s dalšími podobnými případy."

Michaels se podíval na svou nadřízenou, pak na Leeho. "A jestli tomu dobře rozumím, jestli vy jste z protidrogového, tak máte podezření, že za tím vězí drogy?"

Lee se zamračil, nebyl si jist, jestli si z něj Michaels neutahuje. A Michaels musel v duchu uznat, že tomu tak přece jen trošku je. Lee vypadal hrozně napjatě.

Lee řekl: "Ano, jsme si tím jisti."

Michaels přikývl. "Prosím, neurazte se, pane Lee, ale jak se to týká Net Force?"

Lee se podíval na Allisonovou, hledal u ní podporu a dočkal se jí. Ředitelka řekla: "Můj protějšek z DEA nás požádal o pomoc. FBI a jakákoli z jejích součástí pochopitelně velmi ochotně pomůže všude, kde to jen jde."

"Pochopitelně," řekl Michaels; věděl o tom, že mezirezortní výpomoc připomíná většinou spíš soupeření fotbalových družstev než vzor kolektivního snažení. Rivalita mezi asi desítkou úřadů, které tvořily zpravodajskou komunitu ve Spojených státech - všechno od CIA přes FBI, NSA a DIA po NRO -, existovala odjakživa, zapustila kořeny a ve valné většině případů se nikdo ničeho nevzdával bez nějaké odplaty. Samozřejmě že teoreticky hráli všichni za jeden tým, ale prakticky každý úřad ukázal rád své vlastní přednosti, a pokud to znamenalo využít těžce dosažených výsledků nějakého jiného úřadu, tak to neváhal provést. Michaels to za svou kariéru pochopil poměrně brzy, dávno předtím, než zanechal práce v terénu a nastoupil do Net Force. A DEA nebyla zrovna významným hráčem, uváží-li se její poměrně omezené poslání.

Michaels řekl: "A čím to, že Net Force by mohla dokázat něco, co DEA nezvládne?"

Lee, menší muž se zuřivým pohledem, zrudl. Michaels měl pocit, že snad i vidí, jak se kouše do jazyka, aby nevyslovil nahlas to, co měl tisíc chutí na něj vychrlit a co s největší pravděpodobností nebyla žádná lichotka. "Kolik toho víte o protidrogových zákonech, veliteli Michaelsi?"

"Moc ne," připustil.

"Dobře, tak já vám to v hrubých obrysech nastíním. Federální omezení drog ve Spojených státech spadá pod pravomoc zákona o kontrolovaných látkách - zkratka CSA - druhá hlava zákona o základní prevenci užívání drog a jejich kontrole z roku 1970, včetně několika pozdějších dodatků. Legální - a ilegální - drogy jsou seřazeny na jedné z pěti příloh v závislosti na tom, jaká jsou pro ně stanovena pravidla užívání a nakolik jsou nebezpečné. Příloha jedna je vyhrazena pro nebez-

pečné, které mají velký potenciál návykovosti, příloha pět je pak výčtem drog méně návykových."

"Dá se tedy říci, že se bavíme o přípravku někde mezi heroinem a aspirinem?" zeptal se Michaels.

"Přesně tak. CSA se o těchto věcech vyjadřuje poměrně jasně."

Jen pokračujte, sleduju vás."

"Za posledních pár let došlo k oživení takzvaných designérských drog, to znamená takových, které se jen velmi obtížně zařazují do tradičních škatulek. Různé varianty a kombinace látek jako MDMA a extáze a jistých nových anabolických steroidů a podobně. Vláda si uvědomila, že někteří lidé se snaží obejít zákon tím, že tu a tam přidají nebo uberou jednu molekulu, čímž vznikne droga, která není úplně ilegální, takže vzniklo opatření pro analogické drogy, které se nedostaly na výčet známých drog.

Když se to tak vezme, tak jakákoli sůl, sloučenina, derivát, optické nebo geometrické izomery, soli izomerů, cokoli, co je založeno na droze, na niž se vztahuje zákon, se již v okamžiku svého vzniku stává automaticky ilegální látkou."

Michaels znovu přikývl a neustále horečně přemýšlel, kam to asi spěje.

"A v případě, že narazíme na opravdu velmi vynalézavého chemika, který přijde s něčím naprosto novým a odlišným - což je navýsost nepravděpodobné, ne-li dokonce nemožné, uvážíme-li všechny známé látky, které lidé zneužívají -, může vrchní návladní zalarmovat všechny jednotky. To se přihodí, pokud se návladní rozhodne, že veřejnosti hrozí bezprostřední nebezpečí, pokud existuje důkaz o zneužívání, nebo je potvrzena tajná přeprava, výroba nebo distribuce té které chemické látky.

Návladní v zásadě vydá prohlášení v rámci Federálního rejstříku, které je platné po dobu třiceti dnů až jednoho roku."

Michaels znovu přikývl. Napadlo ho, že Lee je jenom vycpaný panák, a rozhodl se, že ho ještě jednou trochu pozlobí. "To je velice zajímavé, když je člověk agentem DEA. Myslíte, že se někdy v dohledné době dostanete k pointě?"

Lee znovu zrudl a Michaels si byl poměrně jist, že kdyby tam s nimi neseděla ředitelka, tak by ten člověk určitě ztratil nervy a něco velmi hrubého by mu řekl nebo možná dokonce i udělal. Ale nutno uznat, že se ovládl.

"To celé znamená, že máme velmi konkrétní nástroje, které můžeme použít, abychom stáhli nebezpečné ilegální drogy z oběhu. Jenže ty v tomhle případě použít nemůžeme."

Aha, teď to tedy znělo zajímavě. "A proč ne?"

"Protože zatím se nám nepodařilo získat té látky tolik, abychom ji mohli analyzovat. Známe jen její účinky: dodává člověku rychlost, sílu, prohnanost a sexuální potenci. Může mu to přidat i inteligenci, ale to z našich vzorků nelze potvrdit, protože kdyby ti lidé byli tak inteligentní, tak by nebyli po smrti. Víme, jak to vypadá; vyskytuje se v podobě velké nachové kapsle. Ale dokud nezjistíme, co je v té kapsli, nelze to prohlásit za ilegální."

Michaels se nepatrně usmál. Už slyšel tu debatu: "Ano, pane, je to svinstvo, to je pravda. Mohl byste to přiřadit na seznam, abychom mohli zabásnout ty chlapy, co to vyrobili? Co je uvnitř? No, víte, to nevíme přesně. Nemohl byste, hm, no, aspoň dočasně prohlásit velké nachové kapsle za ilegální?"

Asi by bylo zajímavé slyšet odpověď státního návladního na takovou žádost.

"A co má být úkolem Net Force?"

"Máme důkazy, že výrobci té drogy - mimochodem, říká se tomu Thorovo kladivo - sjednávají dodávky přes internet."

"Pokud ta droga není ilegální, tak používání internetu k její distribuci také není ilegální," namítl Michaels.

"To víme. Ale jestli se nám povede je najít, tak ty bídáky už nějak přesvědčíme, aby nám vzorek té drogy poskytli. Abych tak řekl."

Bídáky? Michaels měl pocit, že to slovo ještě nikdy předtím neslyšel. Řekl: "No, omlouvám se, že vám položím pitomou otázku, ale nebylo by pro vás jednodušší koupit si to na ulici a pak provést rozbor?"

"Věřte tomu nebo ne, veliteli, ale ta myšlenka nás taky napadla, když už je to naše práce, že. Tohle není obvyklá pouliční droga. Její cena je hrozně vysoká a prodejci si velmi pečlivé vybírají, komu ji prodají. Žádnému z našich agentů se zatím nepodařilo navázat jakýkoli kontakt.

Podařilo se nám zmocnit se jedné kapsle hned po smrti jednoho z lidí, o nichž víme, že tu drogu požili. Bohužel v tomto případě máme co do činění s velmi mazaným chemikem, v té sloučenině se totiž nachází nějaký enzymový katalyzátor. Než jsme tu látku tedy dopravili do labo-

ratoře a provedli rozbor, aktivní příměsi se nějakým podivným způsobem změnily v inertní. V té droze je něco jako časovací mechanismus. Když ji nepoužijete hodně rychle, zbyde vám z ní jenom takový nijaký inertní prášek, který nepůsobí vůbec nic."

"A vy nedokážete říct, o jaké drogy šlo?"

"Naši chemici dokáží velmi přesně určit, co to bylo zač, to jistě. Objevili jsme jistá rezidua, určité prozrazující sloučeniny, ale nelze s určitostí říct, jaké byly ty předchozí drogy a v jakém procentuálním složení se objevily, protože v zásadě už žádná z nich neexistovala."

"Hm. To musí být k naštvání."

"A to jsem vám ještě neřekl všechno. Společným znakem všech těch náhlých případů šílenství jsou peníze. Každá z těch dvanácti osob, která podle nás jistě zemřela na následky požití této drogy, je - či spíše byla - bohatá. Nikdo z lidí na tom seznamu nevydělává pod čtvrt milionu ročně, někteří z nich vydělávali dokonce patnáctkrát nebo dvacetkrát tolik."

"Aha." Michaels to chápal. Můžete se opřít do kriminálníka, co prodává drogy na ulici, trochu ho zmáčknout, dostat z něj, co potřebujete, jenže milionáři bývají obklopeni smečkou právníků a člověk s tučným kontem v bance je před pochůzkáři v uniformě, kteří si chtějí udržet své místo, v bezpečí. Pokud poldové nemají dost informací, aby mohli předstoupit před soud a vyžádat si obvinění, a ostatně i potom, snaží se našlapovat s co největší opatrností. Bohatí lidé mívají možnosti, o nichž si mohou obyčejní smrtelníci nechat jen zdát.

"Přesně tak. Takže dokud nebudeme mít v ruce vzorek bez přidaného enzymu nebo dokud se nám nepodaří provést analýzu nějakého preparátu s enzymem hodně rychle, tak jsme v háji. Potřebujeme vaši pomoc."

Michaels přikývl. Třeba ten člověk není tak špatný. Na jeho místě by se asi cítil podobně. A události v Net Force byly zpomalené jako nikdy. "Tak dobře, pane Lee. Uvidíme, jestli se nám poštěstí zadupat ty vaše dealery do země."

Lee přikývl. "Děkuju vám."

05 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Toni se za tím mužem z UPS usmála - dneska přijel později - a pak odnesla nové balíčky do garáže. Alex jí řekl, že může zabrat polovinu jeho ponku, ale ona potřebovala jenom čtvrtinu a už si začala chystat věci. Zatím měla připravenou zvětšovací lampu, lihový vařič a kotlík na vosk, pár tub lampové černi, pár hadrů a čisticích přípravků. Nic víc nepotřebovala. V nových balíčcích by měly být malé svěráky, pár šicích jehel, fotografický papír, lanolinový čistič na ruce a pár nožů s náhradními čepelemi. Plus zvláštní klenotnický vosk a nějaké čistidlo. Už měla několik destiček z falešné slonoviny, staré klávesy od piana a několik obdélníčků, které vypadaly jako pravá slonovina, ale byly mnohem tvrdší. Nepotřebovala silné pily a leštící kotouče, Alex měl jeden přístroj, který bude na leštění menších věcí stačit. A ačkoli ten stereomikroskop, podobný tomu, jaký používal její učitel, by byl skutečně vynikající, nemohla ospravedlnit, že by za něj utratila osm nebo devět set dolarů - pokud se nedostane do fáze, kdy bude své výtvory prodávat, což se nejspíš nestane nikdy - zejména když uváží, že si nebyla jistá, že to chce vůbec někdy zkusit.

Toni si o sobě nikdy nemyslela, že by byla obdařena nějakým výjimečným uměleckým nadáním. V uměleckých předmětech na škole si

vedla celkem dobře, kreslit uměla, ale z on-linových lekcí Boba Hergerta se dozvěděla, že stát se světovým umělcem sice není na škodu, ale nezbytně nutné to taky zrovna není. Díky zázrakům moderní počítačové doby dokázala technika nahradit značnou dávku talentu. A s ohledem na to, co se až doposud naučila, není problém spoustě lidí namluvit, že víte, co děláte, třebaže tomu tak není.

Otevřela balíky, vytáhla nářadí a suroviny a rozložila je po stole. Těhotenství nebylo vůbec takové, jak si představovala. Samozřejmě slyšela o ranních nevolnostech a náladovosti, ale skutečnost byla úplně jiná. Taky nebyla tak docela pravda, že by se podobala velrybě, byla v pátém měsíci, ale až doposud se udržovala ve formě, břicho měla ploché a pevné, svaly jakbysmet, ale když teď musela jen tak polehávat a dívat se na sebe, jak kyne, měla z toho trochu strach. Jelikož si našla činnost, která vyžadovala soustředění a zručnost, jako miniatury, mohlo by se jí podařit překonat ty nepříjemné stránky. Ranní nevolnosti - které trvaly skoro celý den a objevily se pokaždé, když se prošla kolem jídla kořeněnějšího, než jsou suchary - už konečně ustaly. Po šestém měsíci se prý snižují i výkyvy hladiny hormonů.

Prý.

Měla rámcovou představu o tom, co by chtěla vyzkoušet pro začátek, ale kvůli tomu se musela vrátit k počítači. Na veřejných doménách byla spousta míst, kde se dalo narazit na obrázky, a kdyby nestačily ty, tak se za mírný poplatek dala koupit licence k osobnímu užívání jiného obrazu. Později, jestli se zlepší, by se mohla pokusit o vlastní kresby, ale zpočátku chtěla začít něčím jednodušším.

Toni se podívala na svou část pracovního stolu. Zbytek pokrývalo Alexovo nářadí a náhradní díly, všechno pečlivě rozložené. Byl v těchto věcech mnohem pořádnější než ona. Její investice do náčiní na miniatury přišla zatím na méně, než kolik Alexe stála kvalitní sada klíčů. Kdyby se ukázalo, že tím jenom marnila čas, aspoň by to nebyla velká ztráta.

Vzdychla. Než se posadila k počítači a začala přes internet nakupovat, musela se jít zase vyčurat. A to, jak už pochopila, se postupem času určitě nezlepší. Jenom doufala, že fakt, že Alexovi porodí syna, tohle

všechno vynahradí.

*****

John Howard se předklonil a zavázal si tkaničky u tenisek, zakončil je dvojitým uzlem, díky němuž se teoreticky nemohly rozvázat. Když byl hotov, narovnal se, zaklonil se a protáhl si břišní svaly, pak si vyklepal ruce, aby si je uvolnil.

Obvykle běhal na základně nebo po pozemku Net Force, ale dnes se rozhodl spíše pro trasu po čtvrti, kde bydlel. Na to, že byl začátek října, bylo ještě teplo a mlha, takže si oblékl krátké běžecké kalhoty a tričko, navíc si vzal ještě ledvinku s vircesem, průkazem a malou pistolí - malým automatem Seecamp ráže .380. Vedle téhle miniaturní zbraně vypadal Walther PPK jako obr, vážila totiž jen asi čtyřicet deka a byla velmi praktická, když jste na sobě měli letní oblečení nebo jste šli na trénink. Bylo pravdou, že nešlo o žádnou pistoli na slony, neměla žádná mířidla, fungovala jen s jedním druhem munice a při zpětném nárazu vás obyčejně hodně bolel prst, kterým jste mačkali spoušť. Nemohla se rovnat jeho oblíbené ruční zbrani, Phillips & Rogers Medusa, ale splňovala první pravidlo přestřelky: dejte mi pistoli. Namíříte-li ji na někoho, kdo vám máchá před očima nožem nebo rozbitou lahví, a čtyřikrát pětkrát stisknete spoušť, bude to pro protivníka zásadní výzva k ústupu. Ledvinku si připnul tak pevně, aby se mu u pasu moc nepohupovala, což nebylo tak těžké. Kdysi s sebou nosíval ještě plechovku se slzným plynem na odlákání toulavých psů, ale uvědomil si, že když se zastaví a dostatečně hlasitě křikne: "Ty pse hnusnej! Lehni!", tak pes přestane dotírat, stáhne ocas mezi nohy a půjde pryč. Aspoň doposud tomu tak bylo.

Ještě se trochu protáhl a rozběhl se ulicí.

Ze stromů už padalo listí - do Dušiček bude všechno dole, první silný vítr, který se zanedlouho přižene, je smete - a třebaže slunce ještě hřálo, mezi jarem a podzimem byl jistý rozdíl, pocit blížící se zimy.

Proběhl kolem starého Carlsona, který pracoval na zahradě, motorovým fukarem vršil listí na hromady. Stařík, určitě mu bylo nejmíň osmdesát, se na něj usmál a zamával mu. Carlson byl opálený šlachovitý stařec, skalní fanoušek Orioles. Odešel do důchodu po čtyřiceti letech práce na poště a v celém okrese nebyla ulice, kterou by neznal.

Howard dorazil na roh a zatočil doprava, chystal se uhnout do slepých uliček, které se táhly celou čtvrtí od hlavní ulice, držel se na chodníku a skláněl se pod převislými stromy.

Tyrone dnes volal ze školního výletu do Kanady. Bude pryč ještě asi deset dní, celkem dva týdny, vyjeli si na výlet v rámci studia mezinárodních vztahů, což byla na jeho škole novinka. Howard měl pocit, že je to dobrý nápad, poznávat cizí kultury. Určitě lepší, než se o nich dozvídat armádními cestami. Usmál se a vzpomněl si na starý slogan, který mu pověsil nad stůl jeho první důstojník, když vstoupil do armády: "Vstupte do armády a poznejte svět! Procestujte s námi exotická, neobvyklá místa! Poznejte jiné kultury! Seznamte se s různými zajímavými lidmi - a zabijte je."

Trochu zrychlil, natáhl krok, dostal se do pravidelného tempa a rytmu. Zatím se ani nezadýchal.

Jizvy z té přestřelky na Aljašce se mu po operaci zacelily docela dobře. Většinu času ho vlastně nic ani nebolelo - po tréninku tedy ne víc než obyčejně -, ale jeho vzpomínky dosud nevybledly. Uprostřed pustiny se dostal do přestřelky s několika hodně nebezpečnými lidmi, zasadil jim větší rány, než sám utrpěl, ale málem umřel - takové vzpomínky se nerozplynou po pár měsících. Každá přestřelka - sám jich navíc ani moc nezažil - mu zůstala jasně zarytá do paměti stejně jako té noci nebo toho dne, kdy k ní došlo. Pomyšlení, že tam v lesích mohl vykrvácet a být sežrán mrchožravci, samo o sobě tak hrozné nebylo. Byl přece profesionální voják, možnost, že přijde o život, nešlo vyloučit nikdy. Jenže umřít a zanechat zde syna, který zrovna vstoupil do puberty a blížil se k dospělosti, to Howarda trápilo víc než kdy jindy. Stačila reálná šance, že by to jednou opravdu koupil. Dosud měl vždycky štěstí. Nikdy se

nezúčastnil opravdové války, a když se konečně začal podílet na opravdových akcích v rámci Net Force, kulky létaly tam a sem a mílely ho. Julio dostal ránu do nohy, když těm synům bůhvíkoho zabavovali plutonium. Některé z jeho podřízených zasáhla střepina miny nebo kulky ze zbraně toho šíleného Rusa, Ružjoa, bývalého zabijáka z jednotek Spetsnaz. Věděl, že je to jenom otázka štěstí a možná trochu šikovnosti, že nikdy nebyl zasažen; v duchu si nicméně připadal nezranitelný, aspoň do jisté míry. Jako by nad ním bděl sám bůh, protože je pro něj cenný. To jo. Až do chvíle, než se do něj v té temnotě zaryl výstřel. Kulka z pistole vystřelená ze vzdálenosti obvyklé spíše pro pušky ten jeho pocit nezranitelnosti zničila, to tedy rozhodně.

I Achilles měl svou patu, a když se probudil v nemocnici a vedly k němu samé hadičky, tak se tak trochu zarazil a přemýšlel, že asi nebude žít věčně.

A ačkoli se nebál vydat se do boje - aspoň si to myslel - nechtěl umřít a nechat svou ženu a syna na Zemi. Jakmile si uvědomil, že by je mohl ztratit, stoupli u něho v ceně. Věřil na království nebeské a snažil se žít morální a bezúhonný život, nicméně odchod na onen svět nefiguroval na seznamu nejtoužebněji očekávaných událostí tohoto roku.

Poněkud se zadýchal, začal dýchat ústy a o něco rychleji, zatočil do další ulice nedaleko od té, kde bydlel, a zamířil k zatáčce na konci.

Vzpomněl si na další vtip, který mu vyprávěl jeho otec:

"No a ten kněz se postaví před svou kongregaci a řekne: ‚Kolik z vás chce jít do nebe?'

Všechny ruce v kostele kromě bratra Browna vyletí nahoru.

A kněz se podívá na bratra Browna, o kterém všichni vědí, že se rád napije i v neděli ráno, a řekne: ‚Bratře Browne! Copak ty nechceš jít do nebe, až umřeš?'

A bratr Brown odpoví: Jo tak, já myslel, že vy chystáte seznam na autobus, co odjíždí hned teď.'"

Zatočil do zatáčky a vracel se k hlavní ulici. Na jednom dvorku za plotem zuřivě pobíhal malý pudl a nepřátelsky na něj štěkal. Návnada pro ryby, řekl by jeho otec. Zbytečně zabírá místo jiným psům.

Howard věděl, že by se mohl stát generálem od stolu, který řídí všechny operace na dálku. Net Force by ho tak viděla ráda, nikdo by ho za to nejspíš neodsuzoval, určitě ne ti, co s ním byli v akci už dřív. Jenže poslat člověka někam, kam se jemu samotnému nechce, mu připadalo podlé, nikdy to neschvaloval.

Takže už zbývala jen jediná možnost, a sice penze. Mohl by odejít v současné hodnosti generála, dostal by solidní důchod a někde by si našel práci konzultanta, učil by, dělal by cokoli. Po finanční stránce by si asi vedl líp než teď. A určitě by měl větší jistotu, že se dožije okamžiku, kdy jeho syn bude maturovat, promovat, ožení se a bude mít děti. Bylo to sice ještě možná deset patnáct let daleko, ale jemu se nechtělo o to přijít. A nechtělo se mu opustit Nadine. Kdyby se s ním něco stalo, vždycky jí říkal, aby se znovu vdala, našla si dobrého muže, protože byla příliš hodná, aby zůstala nadosmrti sama. A tak to taky myslel, i když

při hlubším zamyšlení si musel přiznat, že představa rozesmáté Nadine, která miluje jiného muže, se mu nikterak nezamlouvala.

Jenže byl voják. Profesionální válečník. Tím se živil, tím byl, to měl rád.

Takže to bude muset nějak vyřešit. Nebylo to důležité. Asi ne zrovna snadné, ale rozhodně to čekalo na rozhodný krok.

Znovu zrychlil, docílil takřka nejvyšší rychlosti, jaké byl schopen. Musel uběhnout najednou nejméně šest kilometrů, aspoň čtyřikrát pětkrát týdně, a třebaže doby, kdy dokázal uběhnout kilometr za tři a půl až čtyři minuty, byly dávno pryč, pořád se mu dařil čas kolem čtyř a půl.

Tedy pokud samozřejmě nezabředl do myšlenek natolik, že zapomínal udržovat tempo.

Utíkej, Johne. Přemýšlet můžeš potom.

*****

Malibu, Kalifornie

Tad Bershaw jel zpět do domu na pláži, nespěchal, vlekl se. Rozvezl zboží, posbíral peníze a řekl si k čertu s tím a před půl hodinou spolkl nachovou kapsli. Ještě mu zbývalo několik minut, než se účinek projeví v plné síle, ale už teď viděl úplně na všem vzory, geometrické překrývání složitých a blikajících mřížek. Řízení v takovém stavu bylo fakt zajímavé.

Bobby si svou slouženinu bedlivě hlídal, nikdy nikomu neřekl, co přesně v tom je, ale Bershaw už za ty roky vyzkoušel tolik zakázaných prostředků, že měl v tomhle oboru jisté zkušenosti.

V Kladivu byla nějaká nápodoba MDMA/extáze, možná s trochou meskalinu; asi po hodině působení se návaly v těle projevovaly velmi intenzivně, a když byl člověk v nejlepším, tak i obyčejné dýchání navozovalo orgasmy.

Jeho zkušenosti nebyly založeny na žádných teoretických znalostech chemie, ale když něco cítil, tak to poznal. Ačkoli mu na tom zase tolik nezáleželo, párkrát nad tím, co si myslel, že Bobby stvořil, zauvažoval. Psychedelika - entheogeny, jak jim říkal Bobby - nepochybně. To znamenalo MDMA, meskalin nebo LSD, případně ještě nějaký psilocybin z kouzelných houbiček. Nebo třeba všechny čtyři. Měli jste z toho pocit,

že jste ve spojení se svou duší a milujete celý svět a tak, entaktogeneze a empatogeneze, jak tomu říkal Bobby. Zároveň se zvýšila schopnost vnímání, všechno se zdálo fakticky intenzivní.

Byly v tom i chytré drogy, to věděl, protože když bylo Kladivo v nejlepším, byl rychlejší, bystřejší, líp se dokázal rozhodovat, o tom nebylo sporu. O nootripii, věcech jako deprynil, adrafinil, provigil a takových blbostech toho moc nevěděl, ale Bobby ano, a on z nich zase dokázal dostat okamžitou odpověď.

Každopádně v tom byl nějaký urychlovač - cylert, ritalin, dex; pak taky něco na uklidnění, aby se to vyrovnalo, takže vám mozek uháněl, ale neklepali jste se. Rozhodně v tom bylo i něco proti bolesti nebo něco, co v těle dokázalo rozpumpovat vlastní opiáty, a Tad odhadoval nějakou směs uklidňovacího prostředku pro zvířata a steroidů, i když netušil, k čemu v krátkém časovém horizontu jsou. Dál nechybělo něco na způsob viagry, protože člověk měl pak erekci, která neopadávala. Zeester si jednou, když byl na tripu, vzal do postele šest žen a žádná z nich nemohla příští den chodit. Prý i ženy po tom byly nadržené.

Kromě toho měl Bobby určitě i pár tajných příměsí, o kterých Tad věděl houby. Měl jasno v tom, co s ním prováděly, ale netušil proč nebo jak.

Celková kombinace byla synergická - to znamenalo víc než součet jednotlivých částí - a úplně zásadní bylo, že je fuk, jak to dělá to, co to dělá, hlavní je, že tomu tak fakticky je.

Po Bershawově levé ruce se zablesklo oranžové světlo, ale když se za ním ohlédl, nic neviděl. Usmál se. Jo, už to je tady. Halucinace, nefalšované halucinace, s nimiž jste si mohli povídat a ony vám odpovídaly, ty po Kladivu nikdy neměl, ale světelné blesky, změny zraku, drobné změny oproti skutečnosti, s těmi se při řízení muselo počítat. Váš motor běžel na plný plyn, žádný šéf a žádný volnoběh.

Zhluboka se nadechl a měl pocit, že je zalitý do ledu, třebaže otevřeným oknem dovnitř proudil stále ještě teplý odpolední vítr od Santa Anny.

Ho-hó! To je síla!

Už sedmnáctkrát si vzal Thorovo kladivo, ani jednou nezažil špatný trip. V jednom případě z pěti byl uživatel úplně mimo, jako ten chlápek v kasinu. Působilo to něco v organizmu, možná chemie, nebo to, jak byl nastaven jejich mozek, Bobby sám přesně nevěděl, ale ať to bylo

cokoli, Tad tím netrpěl. Sedmnáctkrát se stal něčím víc, než čím byl, prakticky nadčlověkem. Silnějším, rychlejším, chytřejším, necítil bolest a

únavu, chlápkem, který mohl vejít do nejbližší školy kung-fu a všem tam dát na zadek.

A pak, no jistě, pak byl ještě sex, ačkoli ten ho nikdy moc neoslovoval. Samozřejmě se mu postavil a tak dál, ale nikdy asi neměl čas to s někým vyzkoušet, pořád měl na práci víc věcí, než aby si jen lehl a zůstal v klidu... nebo relativně v klidu.

Právě v tuto chvíli si připadal poměrně uvolněně, chuť vystoupit z auta a rozhýbat tělo už pominula, to věděl. Možná by se mohl po setmění projít po pláži. Nebo si zaplavat. Obyčejně nebyl nejlepší plavec, ale jednou uplaval asi tři čtvrtě kilometru tam a zpátky, aniž by měl sebemenší problém s přílivem nebo čímkoli jiným. Vyhlížel žraloka; v ruce držel kuchyňský nůž a chtěl zjistit, jestli by jím dokázal zabít žraloka. Na žádného nenarazil, což bylo nejspíš dobře. Když člověk nebyl pod vlivem Kladiva, tak věděl, že jeho schopnosti nejsou neomezené. Jakmile ho ale vzal do ruky, tohle vědomí zmizelo. Ale co, třeba by zrovna dokázal rozřezat hrdinu Čelistí na nudličky. Kdoví?

Zmocnil se ho další nával, byl rád, že už není daleko od domova. Ne snad, že by nedokázal udržet řízení pod kontrolou i při jízdě v počátečních fázích tripu, protože to zvládl, ale stálo ho to příliš mnoho úsilí, a on nechtěl plýtvat energií na hlouposti. Dostane se domů, vyleze z auta a půjde dovnitř. Venku je to koneckonců jenom o trochu větší než uvnitř, ne?

Usmál se. Bylo to podobné, jako když si uvědomil, že čokoláda není protiklad vanilky. Byly to jen dvě různé chutě. Připadalo mu to jako tajemství počátků vesmíru. Kruci, pokud se dalo usuzovat, tak tohle bylo tajemství vesmíru.

06 KAPITOLA

*****

Washington, D. C.

Michaels ještě nebyl doma, ale už tam moc chtěl být. Představoval si jedno pěkně studené pivo, u televize bosé nohy nahoru, případně spánek na pohovce. Mohl by si dát i sendvič, kdyby na něj dostal chuť. Byl unavený. Měl za sebou dlouhý den, kvůli obrovské nečinnosti a převážně nezajímavosti se zdál ještě delší, a chvilku před odchodem se před nimi objevila další krize kolem nějakého hackera, který zaplavoval webové stránky církví obscénními fotografiemi z nějakých orgií v thajském bordelu.

To tedy byla hrozba pro stát.

Graffiti se od obyčejných sprejem vyvedených klikyháků na plotě vedle místní drogerie díky elektronice výrazně změnilo, ale pořád to byly blbosti. Co může kdo získat takovou pitomostí? Copak si ten idiot myslel, že lidi si prohlídnou jeho obrázky a zavrhnou svou víru? Ze vyběhnou s křikem do ulic?

Ne, asi si jenom myslel, že je to sranda. Což poměrně jednoznačně ukazovalo na poněkud zastydlý smysl pro humor.

Zástupci církví tím pochopitelně nebyli pobaveni ani v nejmenším a poměrně značná část z nich byla v relativně vysokých vládních pozicích, takže by dokázali rozpohybovat celou Net Force, patřil mezi ně

i prezident, a co bylo ještě horší, z malé nepříjemnosti se najednou stala prioritní záležitost.

Najděte toho, kdo to dělá, a zastavte ho. Hned.

Nastavit druhou tvář není zrovna hračka, když vám protivník míří pod pás.

Ten elektronický sprejer si říkal Tasmánský čert, a jak se ukázalo, byl to velký problém. Agenti Net Force prohledávali vývěsky od městečka Devonportu na severním pobřeží Tasmánie nad chladnými vodami Bassovy úžiny. Sprejer byl

mazaný, sehnal si nějaké vybavení, s jehož pomocí pronikl spoustou zátarasů, ale udělal velkou chybu. Jeho anonymní server měl půl roku propadlou provozní lhůtu, a půl roku znamenalo v tomto oboru totéž co třetihory. Tým Jaye Gridleyho vystopoval ten signál až k jednomu domu, informoval místní konstábly, a ti se tam vypravili a zaklepali na dveře. Uvnitř našli šestnáctiletého kluka se šest let starým macintoshem.52.

*****

Chlapec byl synem místního kněze, čímž se možná vysvětlovalo mnohé.

Chvilku to trvalo, a když bylo hotovo, Michaels zavolal několika vysokým činitelům a řekl jim, že můžou klidně spát, a pak odjel domů.

Byl asi kilometr od domu, když se jeho virces probral k životu.

Pocítil pokušení ignorovat jeho zvonění, ale mohla to být Toni, takže si přístroj odepnul od opasku a podíval se na displej.

Nic na něm nebylo.

Michaels se zamračil. Spojová a hlídkovací technika FBI měla být schopna přelstít běžně dostupné blokátory identifikace, takže jediní lidé, kteří ho mohli na tomhle čísle zastihnout, aniž by on sám věděl, o koho jde, museli disponovat blokátory na federální úrovni. Stiskl přihlašovací knoflík.

"Ano?"

"Veliteli Michaelsi, tady Zachary George z Agentury pro národní bezpečnost. Dobrý večer. Doufám, že vás neruším u večeře?" Hlas zněl příjemně, dost vážně, aby v něm zaznívala i autorita. Obraz nebyl součástí přenosu. Malá obrazovka zůstávala tmavá.

Ještě ne. Co pro vás můžu udělat, pane Georgi? Kruci, můžete chvilku vydržet? Mám další telefon."

To sice nebyla pravda, ale Michaels tak aspoň získal pár vteřin, aby stihl hovor vystopovat, což i učinil. Neměl rád, když nevěděl, s kým mluví.

"Omlouvám se. Pokračujte."

"Jak jsme se doslechli, pane, váš úřad se zapojil do společného vyšetřování ve spolupráci s DEA. Rádi bychom si s vámi o tom promluvili, pokud je to možné."

"Můžete si se mnou smluvit schůzku přes mou sekretářku, pane Georgi. Ale musím říct, že nechápu, proč by se NSA měla zajímat o takovou věc, i kdyby to byla pravda... což po telefonu nikdy nepotvrdím."

Rozsvítila se dioda, nejspíš potvrzení té linky. Poklepal na ni a na displeji se objevilo číslo s dodatkem: George, Zachary, Agentura pro národní bezpečnost. No dobře. Tak aspoň tohle byla pravda.

"Chápu vaši ostražitost, pane, a velice rád vám to při naší osobní schůzce všechno vysvětlím. Volám vám jen proto, abych vás informoval o našem zájmu." Odmlčel se. "Aha. Jak vidím, vystopoval jste ten hovor a potvrdil si mou totožnost. Výborně. Spojím se s vaší sekretářkou a domluvím se s ní na nejbližší termín, který vám bude vyhovovat, pane. Děkuji. Konec spojení."

Odpojil se. Michaels se znovu zamračil. Co je NSA do vyšetřování drog? A jak to, že mají lepší vybavení než FBI, takže vědí, že je někdo stopuje? Bude si o tom muset promluvit s Jayem. Třeba by z něj mohl vyždímat nějaký ještě lepší program.

Odhodil virces na sedadlo a zavrtěl hlavou. Ještě dva bloky.

Pivo. Pohovka. Televize. Dočkáš se...

*****

Tak snadné to samosebou nebylo. Když vešel dovnitř, Toni byla plně zabraná do svého nového hobby, takže samozřejmě musel jít do garáže a obdivovat její hračky.

Ale co, prokrista, těšilo ji to a jeho jakbysmet. S ohledem na všechny její

nedávné změny nálady, když se usmívala, tak to bylo dobře, rozhodně lepší než opak.

"...a tohle je svěrák, vidíš, sem dáš jehlu a otočíš s tím, vidíš, a ono to drží. Přilepila jsem na konec rybářské závažíčko - to je tahle olověná kulička -, aby to mělo trochu větší váhu, takže až se pustím do tečkování, nebudu se muset tolik namáhat."

"Ty jsi teda mazaná holka," řekl a usmál se.

Toni se usmála na něj. "A hele, tady je lupa..."

Poslouchal ji na půl ucha, to umění ho zas až tolik nezajímalo. Když skončila, znovu se usmál. Kvůli tomu těhotenství nemohla pít, ale možná by jí udělalo trochu radosti, kdyby se na něj dívala, jak si pochutnává na studeném pivu.

Ještě ne," řekla.

"Cože?"

"Nejdřív trénink. Čekají tě tvoje djuru."

Michaels se chystal říct něco ošklivého, ale správně to zavrhl. Toni nebyla koneckonců jen jeho ženou, ale i trenérkou silatu, a právě téhle role se teď zhostila. Kdyby se ji pokusil přemluvit a vylhat se z toho, to by si dal.

‚Jo jistě, tak jsem to taky myslel. Až po tréninku."

To ji ani na okamžik nezmátlo, byla příliš inteligentní, ale co, za pokus to stálo. Co kdyby její pozornost nepatrně opadla.

Řekla: "Než si člověk osvojí dokonalé pohyby, musí je tisíckrát opakovat, Alexi. V posledním vědeckém výzkumu, o němž jsem četla, se psalo o časovém rozpětí od padesáti do sta hodin."

Alex počítal z hlavy. "Takže osmnáct djuru musím cvičit devět set až osmnáct set hodin, než to zvládnu pořádně? Při třiceti minutách denně je to kolem sta osmdesáti hodin ročně, je to teda asi tak deset let?"

"No, abys je zvládal opravdu hodně přirozeně, tak ještě pět let přidej."

"To už budu v důchodu."

"Fajn. Aspoň budeš mít víc času na trénink."

Zasmál se. "Ty jsi ale otrokářka."

Odešel do pokoje, svlékl si oblečení, které nosil do práce, a oblékl si tepláky a tričko. Když trénoval doma, žádné boty nepotřeboval. Vrátil se do obýváku a posadil se na podlahu a začal s několika základními cviky jógy, které mu Toni ukázala. Protahování je luxus, jaký si člověk při skutečném souboji dopřát nemůže, ale pro člověka po čtyřicítce je lepší to před tréninkem nevynechat. Pouliční rvačka může trvat deset vteřin, trénink potrvá půl hodiny až hodinu, podle osobních ambicí, a čím byl Alex starší, tím déle by si natažený sval léčil.

Když si protahoval páteř, Toni se vrátila z garáže. "A jak ses měl celý den?"

Poněvadž kdysi pracovala jako jeho asistentka a věděla o jeho práci tolik co on - o některých oblastech i víc -, bylo přirozené, že se ho zeptala, a stejně přirozené bylo, že on jí všechno pověděl.

"Nuda k uzoufání," řekla. "Až na povyk ke konci, kdy nějaký kluk vyvěsil na netu porno."

"No páni. A já o to přišla."

"A pak ještě bylo pár věcí průměrně zajímavých." Pověděl jí o drogách a tajemném telefonátu od člověka z NSA.

Dívala se na něj a řekla: "Drž záda rovná, když se otáčíš." Pak dodala: "A co na to vystopování toho dealera říkal Jay?"

"Říkal, že to bude fuška. Prodej drog přes internet je odjakživa tuhý oříšek. V dřívějších dobách byla velká část toho obchodu v zásadě ilegální, ale nikdo to nepronásledoval."

Jak to?"

"No, představ si, že ti je sedmdesát a žiješ z důchodu v Severní Dakotě nebo na jihu Texasu. Když onemocníš a potřebuješ léky, předpis může stát

řekněme padesátku za lahvičku. Představ si, že po několik let potřebuješ dvě tři lahvičky měsíčně. To by ti pořádně zkrátilo rozpočet na jídlo. Takže sedneš na autobus do Kanady nebo do Mexika, kde ten samý lék stojí šestnáct nebo osmnáct dolarů. Tamní doktor ti napíše předpis podle toho, cos dostala ve Státech, a i kdyby to přišlo na dvacet dolarů, v dlouhodobém horizontu se to pořád vyplatí."

"A co?"

"A díky netu a nízké ceně domácích počítačů nebo přístupu přes kabelovku nebo tak ani nemusíš nasedat na autobus. Připojíš se na nějakou stránku, objednáš si, co potřebuješ, popřípadě zodpovíš pár otázek, aby ty záležitosti v Kanadě nebo Mexiku byly víceméně legální, a svůj předpis najdeš za pár dní ve schránce, pokud tedy jednáš s poctivým lékařem."

"Až dolů," řekla. "A nekrč kolena."

Ušklíbl se. "To těhotenství v tobě probouzí zákeřnost, ženo."

"Myslíš? Jen počkej. A DEA se nesnažila dopadat tyhle lidi za ilegální dovoz léků?"

"Ha! Jen si to představ. Vem si starou babičku v důchodu, která má po čtyřiceti letech učení na gymplu slabší srdíčko. Chtěla bys být zaměstnancem DEA, který dostane za úkol zatknout ji za to, že si kupuje

nitroglycerin nebo něco jiného za hranicemi, aby ušetřila a nemusela jíst konzervy pro psy? Představ si, kolik federálních vyšetřovatelů by se rvalo o takový mediálně sledovaný případ. Tisk by tě rozcupoval jako hejno vyhladovělých kobylek. Jen si představ ty titulky: 'Stařenka zatčena kvůli lékům na srdce!'"

"To by mohl být politický problém," řekla.

"No to bych řekl. A pak jsou léky, které jsou v jiných zemích legální, ale naše úřady je neschválily, což podle Jaye znamená další zdroj potíží. Řekněme, že by sis chtěla vzít Memoril, jeden z těch nových léků, co podporují krátkodobou paměť asi o sedmdesát procent. Ve Státech se

o jeho povolení ještě pořád jedná, ale ve většině evropských států je už pár let legální. Tak se připojíš na webovou stránku třeba do Španělska, dáš jim číslo své kreditní karty a objednáš si stovku tablet. O pár dní později dostaneš ze Skotska balíček, který vypadá jako dárek k narozeninám od strýčka Anguse, jenže uvnitř je tvůj lék vyrobený jistou farmaceutickou společností v Německu. A ve Španělsku, Skotsku

i Německu je tohle všechno naprosto legální, a jak to vypadá ve Státech, nikoho nezajímá ani v nejmenším.

Kdyby se celníci chtěli o obsah toho balíčku zajímat, tak to zabaví, protože technicky vzato jde o ilegální počin, ale to je nepravděpodobné. Kdybys odjela do Španělska a sehnala si to od nějakého doktora tam, mohla by sis to přivézt domů pro vlastní potřebu. Jaký je rozdíl mezi tím, když ti to přijde poštou a když si to přivezeš domů v kapse? Je to malum prohibitum - špatné, protože to je ilegální - nikoli malum in se - špatné samo o sobě."

"Odkdy ses dal na latinu?"

"Od chvíle, kdy jsem se na to ptal našich právníků."

"Pozor na rameno."

"A pak se dostáváme k ilegálním záležitostem, které se vyšetřují snadněji, pokud ovšem tušíš, o co jde, a víš jistě, že to ilegální skutečně je, což je právě ten problém. Velké nachové kapsle nejsou ilegální samy o sobě."

"Ipso facto."

"Ty mi něco vykládej o latině," řekl. "A takhle to je. Ve skutečnosti je to problém Federálního úřadu pro léčiva a potraviny, ale šéfka rozhodla, že to hodí. na mě. Nejspíš tam někomu něco dluží, takže to rozhodla

takhle. A NSA odposlouchává všechno, co se šustne v éteru nebo na síti, takže chápu, že se o tom dozvěděli, ale nemám tušení, proč by je to mělo zajímat. Naštěstí mám spoustu času o tom přemýšlet, všechno se tak táhne. Škoda že tam už nepracuješ. V kanceláři nám všem moc chybíš. A mně ze všech

nejvíc."

"Už ses uvolnil dost. Vztyk. Teď je čas na djuru. Až dotrénuješ, hned se budeš cítit líp."

Postavil se. Byla to pravda. Po tréninku se skoro vždycky cítil líp. Největší potíž byla často v tom, překonat tu zatracenou lenost. Naštěstí měl u sebe Toni, která ho poháněla kupředu. A měla i mnoho jiných ctností.

07 KAPITOLA

*****

Malibu, Kalifornie

Drayne došel nahý do kuchyně a vzal si z ledničky zbytek šampaňského. Rozhodně by si měl pořídit i malou lednici do ložnice, ušetřil by si tím cestu.

Život přinášel řadu problémů.

Ovšem ta dívka ho postrádat nebude. Jak se vůbec jmenuje? Misty? Bunny? Buffy? Tak nějak. Říkal jí: "Puso", a to stačilo. Usnula, určitě bude spát poměrně tvrdě, uváží-li se jejich sportovní výkon a ta láhev šampusu, kterou spolu vypili. Byla to herečka - skoro všechny tady v okolí byly herečky - kolem dvaceti let, pěkná, štíhlá, elegantní. Přírodní zrzka, jak ke svému potěšení zjistil, když z ní sjely ty miniaturní bikiny z černého hedvábí.

Ach, mládí, tomu se nic nevyrovná.

Narazil na ni v tělocvičně, kde se setkal s většinou děvčat, která si k sobě vodil domů. Sportovkyně bývaly štíhlejší, měly menší strach z nemocí a vydržely si hrát déle. Neměl rád příliš svalnaté ženy, takže od zanícených kulturistek se držel dál, ale v okolí rotopedů a lehkých závaží se dalo vždycky najít nějakou Misty-Bunny-Buffy, nikdy mu nedělalo potíže dát se s některou z nich do řeči. Vypadal k světu a ten

diamantový prsten za dvacet tisíc dolarů a sportovní kabriolet mercedes na ně většinou zapůsobily. Měl navíc i pár vizitek, na nichž stálo, že je nezávislým filmovým producentem - Bobby Dee Productions - a tím se kontakt mohl upevnit, kdyby se děvče rozhodlo dát mu košem. "No, je mi líto, že jsme se nesblížili víc. Tady je moje vizitka. Jestli budeš někdy v Malibu, zavolej mi."

Sex byl po ruce vždycky, a to nejen pro filmové hochy v tomhle městě. A synek paní Draynové byl v tomhle směru více než výkonný, navíc bez jakékoli pomoci chemikálií - tedy, pokud člověk nepočítal dobré šampaňské. Neužíval drogy, které vyráběl, nikdy. Možná až jednou zestárne a bude mít problémy s erekcí, namíchá si nějakou směs na podporu erekce, ale upřímně řečeno nečekal, že k tomu někdy dojde. Nikdy, ani jednou, nezaznamenal v tomto oboru neúspěch, čtyřikrát pětkrát za noc mu nečinilo sebemenší problémy. Ale na druhou stranu mu ještě nebylo ani pětatřicet. Možná až mu bude šedesát nebo sedmdesát, tak to bude jiné.

Když se otočil z chodby do kuchyně, viděl, jak Tad stojí na pláži a dívá se na oceán.

Drayne zavrtěl hlavou. Tad bral Kladivo, byl to naprostý blbec. Jednoho dne ho to zabije, tím si byl jist. Byl na tom tak mizerně, že bylo s podivem, že ho to ještě nezabilo, už dávno mu měla prasknout céva v mozku, oslepit ho, ochromit a zblbnout, nikoli nezbytně v tomhle pořadí. Noc s Thorem znamenala pro člověka v solidní kondici nejméně týden na zotavenou, možná i víc. Tad by logicky neměl být schopen vůbec se z toho dostat, a přesto mával Kladivem víc než kdokoli, komu se podařilo to ustát a přežít. Měl k ruce samozřejmě i přenosnou lékárnu, jejíž obsah polykal, šňupal nebo si píchal, když se vracel z tripu s Kladivem. V krvi mu nejspíš proudilo několik drog najednou. Nějakým

zvláštním způsobem se mu dařilo udržovat si před těmi ničivými účinky náskok.

Drayne otevřel lednici a vytáhl z ní druhou láhev. Zvedl ji ke rtům, pak si to rozmyslel a vzal z přihrádky vychlazenou sklenku. Pít z lahve bylo pro barbary. Bublinky se tak nemůžou dostat ven.

V takových věcech je třeba postupovat civilizovaně, no ne?

Nalil si studené víno do vychlazené sklenky, díval se, jak se tekutina pění a stoupá vzhůru a pak se pomalu usazuje.

Doba, kdy člověk čeká, než se uklidní šampaňské, se nepočítá.

Po pláži běželi kousek od moře tři urostlí běžci, zlepšovali svou formu. Drayne se ustaraně podíval na Tada. Kdyby Tad dospěl k závěru, že se mu ta trojice mužů nelíbí, nestihli by se ani pomodlit a Tad by je rozmačkal jako preclíky, stačilo by, aby mu něco přeletělo přes nos.

Trojice však odklusala dál a Drayne nepoznal, jestli si jí Tad vůbec všiml. Sledovat takhle Tada bylo stejné jako pozorovat nějakého římského císaře. Palec nahoru nebo dolů, nikdo nedokázal předem odhadnout, jak to dopadne.

Zavrtěl hlavou. Tad dříve či později šlápne vedle a přitáhne na sebe pozornost zákona. Od doby, kdy to udělal naposledy, už uplynulo poměrně dost času, a naštěstí to tehdy nevedlo až k Draynovi. Jeho dům byl navíc čistý, o to nešlo, nikdy si u sebe nenechával nic ilegálního delší dobu, než mu trvalo to smíchat a vyrobit, neměl sebemenší zájem, aby mu na dveře zaklepali zástupci místní policie a zeptali se ho na toho pomatence v černých šatech, z něhož se najednou stal obrovský silák a zničil celou pláž. Pěkně při zemi, to byl správný způsob. Když

o vás nevědí, nemůžou vás začít otravovat.

Dolil si sklenku a vrátil láhev do lednice. Odešel zpět na balkon a popíjel vychlazené šampaňské. Bylo perlivé, s vůní jablek, dobrý konec, v ústech nezbyla žádná kyselá pachuť. Nebylo nejlepší a po pěti šesti sklenkách už nemělo smysl plýtvat prvotřídní kvalitou; skutečně exotické příchutě a nejjemnější výrobky jste už stejně nedokázali vychutnat. Pokud to bylo tak kvalitní, že to člověku nekazilo žaludek, tak to jako druhá lahev bohatě stačilo.

Kousek na sever od San Franciska bydlel chlápek, říkalo se mu Vinný nácek, sídlil v Lucas Valley na takové klikaté ulici a dělal nejlepší šampaňské na světě. Grand Brut, suchý jak Sahara, a prodával v tom budoucnost, koupili jste si toho tolik, kolik jste si mohli dovolit, on vám zavolal, když to bylo akorát připravené, a když vám nechutnalo, vaše škoda. Zdálo se, že se to vyšplhá na cenu kolem pěti stovek za láhev -když jste koupili celou bednu - a nedalo se koupit víc než jednu bednu ročně. Šest tisíc dolarů za bednu, a to šlo o mladé víno. Občas trvalo

i rok a půl, než dozrálo k jeho spokojenosti. Skutečně kvalitní víno stálo dva tácy láhev a člověk se musel dostat na seznam čekatelů. Draynovo

jméno se ještě nedostalo na přední příčky toho seznamu, ale příští rok se tak určitě stane.

Drayne se tam byl jednou podívat. Víno se vyrábělo v malé zastrčené boudě, a než se stihl rozkoukat, Nácek ho nutil lézt po sudech a ochutnávat bílá a červená vína rovnou ze soudků, vycucával je dlouhou gumovou hadičkou a ucvrkával do sklenek. A už po pár doušcích ho chlápek přiměl, aby mu pomáhal otáčet lahve se šampaňským. Musely se takhle otáčet každý den, aby si usazenina sedla a tak.

Drayne byl uznalý návštěvník. Ten chlápek byl v otázkách vína absolutní génius, to bezpochyby, a jeho šampaňské bylo nejlepší ze všech. Nácek by mu samozřejmě nedovolil říkat tomu šampaňské, protože to čistě technicky znamenalo, že víno pochází z jednoho určitého regionu ve Francii, takže tomu říkal šumivé víno. A to i přesto, že průměrné kvalitní archivní šampaňské z Francie vedle toho chutnalo jako zkažený zázvorový sirup.

Takové lahve si člověk nechával na zvláštní příležitosti, jednoznačně jako první láhev, neotvíral je s nějakou Misty-Bunny-Buffy, jen aby ji dostal do

postele. Měl schovaných šest lahví a další bednu si bude moci koupit až za půl roku. Když bude mít štěstí. Takže s tím musel zacházet velmi střídmě, láhev na měsíc, víc ani kapku, a i tak třeba bude muset čekat. Hrozná situace.

Usmál se. Měl fakticky spoustu důvodů si stěžovat, co? Bydlel ve velkém domě na pláži v Malibu, v posteli ležela pohledná nahá žena, měl peněz jako šlupek a šest lahví nejlepšího šampusu ve městě. No kruci, copak může být život ještě krásnější?

Jelikož se nezdálo, že Tad se změní v projektil a srovná čtvrť se zemí, třeba by se mohl vrátit do postele a laškovně probudit Pusinku. Nepochyboval, že ho napadne něco nového, co by spolu mohli zkusit.

Jo. To vypadalo jako vynikající nápad. Pozvedl sklenku a připil své vlastní chytrosti. Hej, hou, Bobby. Padej!

Zamířil zpět k ložnici.

*****

Tad cítil svou sílu.

Pulzovala jeho tělem jako elektrický proud, naplňovala ho tepajícími záblesky, bzučela mu v hlavě jako dynamo na plný výkon.

Byl tady bohem, rozhodoval o osudu všech, kdo kolem něj prošli. Kdyby si usmyslel, mohl by je srazit k zemi, stát se ničitelem Šivou, změnit samotnou konfiguraci planety tím, že by pohnul rukou. Stačilo by mu k tomu pouhé pomyšlení, tak totiž bohové pracují, pokud věděl.

Nadechl se a následný pocit by nejspíš zahanbil i orgasmus. Záchvěvy otřásaly celým jeho tělem, cítil je všude najednou, v rukou, svém těle, i v prstech u nohou. Hoši. To je síla!

Byl bohem. Mohl udělat vše, nač si jen pomyslel.

A on teď pomyslel na... procházku. Chtěl kráčet po pláži, procházet se mezi svými lidmi převlečený za křehkého souchotináře v černých šatech, ale naprosto vymykající se chápání obyčejných smrtelníků.

Tak vysoko nad nimi jako člověk nad mravencem.

Nemohli to vědět. Litoval je, byli tak slabí, tak hloupí. Tak žalostní.

Vykročil, písek pod podrážkami bot cítil jako živoucí hmotu, slyšel to jemné praskání při každém kroku. Uvědomoval si, že ho po pokožce hladí večerní vánek, vnímal vůni soli a jódu z moře, dokonce chuť vzduchu. Uvědomoval si všechno, ne jenom na téhle pláži, ale dosahoval do galaxií miliardy světelných let od místa, kde se procházel. To všechno bylo jeho teritorium, všechno. Kdyby zvedl paže, mohl by to všechno obejmout.

Zasmál se.

Kousek před ním si kdosi přestal hrát s létajícím talířem a šel si pro ručníky. Jinde dohráli zápas v plážovém volejbalu. Na dálnici burácela doprava, auta a náklaďáky získávaly podobu draků: byly to od začátku strašidelné potvory, ale takové, které mají dost rozumu, aby mu nezkřížily cestu. Byl Tad Bershaw a každá bytost, jež by měla dostatek rozumu a zahlédla by ho, by věděla, že se před ním má mít na pozoru.

Kráčel po svém království, cítil chvilkovou dobromyslnost vyplývající z jeho všemocnosti. Nechá je žít, smíří se s tím.

Aspoň prozatím.

*****

Jayland/Quantico, Virginia

Jay Gridley odjakživa miloval rychlou jízdu. Když si nasadil senzorové přístroje a před očima mu rozkvetl net neomezenými možnostmi, vždycky si jako jeden ze svých nástrojů vybíral rychlost. Když jel autem, volil viper,

raketu na kolech, která předjela všechny ostatní vozy na silnici. Občas

létal - raketové batohy, stíhačky, helikoptéry, cokoli. Vytvářel si virtuální scénáře, jimiž létal jako náboje z brokovnice, rychle, čistě, plynule, jako projede nůž máslem.

Jistě, čas od času si dal pauzu. Stvořil westernové městečko a vjel do města na koni. Nebo loď. Ale dostat se někam rychle patřilo k jeho potěšením, a většina jeho programů právě tohle odrážela. Při snaze splnit úkol šlo vždycky o to, úkol splnit, nezáleželo na způsobu.

Dnes ne. Dneska se Létající Jay vydal na procházku východní zahradou. Jeho program nebyl úplně dokonalý, byly do něj přimíchány rušivé prvky: přímo tam, kde teď zrovna stál, se nacházela japonská čajovna, kolem níž protékal potůček. V popředí se rozkládala zenová zahrada, tři skály vyrůstající z uhrabaného písku. Po levé straně ovšem stál chrám Šao-lin, před ním mniši cvičili kung-fu, a vpravo byl druhý chrám, stejný jako v Bangkoku, kde se tradiční siamské tanečnice svíjely jako hadi. Za ním se tyčil Tádž Mahál a nedaleko za ním stálo dokonce několik pyramid. Šlo o opravdový tematický park východního náboženského myšlení.

Slunce jasně zářilo, byl teplý den, foukal mírný větřík a vůně jasmínu a santalového dřeva se mísila s vůní růží a pižma.

Vítej v zemi šťastných milých lidí, Jayi. Sem zapadneš.

Usmál se a pomalu kráčel, nikam nespěchal. To, co hledal, bylo někde tady, ale víte co? Až se k tomu dostane, tak to bude mít.

Upřímně řečeno, hlavní zásady buddhismu moc nepochopil. Osminásobek toho nebo čtyři způsoby onoho. Ale z toho, co Saji dělala a jak o tom mluvila, vyzařovala zvláštní energie, jež ho přiměla začít o tom alespoň přemýšlet. Nikdy o sobě neuvažoval jako o přívrženci toho či onoho směru, s výjimkou počítačů, ale řeči o splývání s proudem - což byl spíš taoismus než buddhismus, že? - zkrátka, poslední dobou ho to poměrně oslovovalo.

Největší zásluhu na tom měla právě Sojan Rinpoche a její jiné, poněkud světštější vlohy.

Kolem něj proletěla včela, bzučela a hledala pyl.

No jistě, co může být lepší než procházka v kosmických zahradách...

"Hej, Jayi, neusnul jsi?" ozval se poněkud nelibozvučný hlas mimo jeho scénář.

Jay vystoupil z VR a znovu se objevil ve své kanceláři v Net Force. Ve dveřích stáli dva jeho spolupracovníci, Alan s Charliem.

"Ty dveře měly být zamčené," řekl Jay mírně podrážděně.

"Jo, ale kdybys chtěl někoho, kdo ten zámek nedokáže vylomit, tak bys najal někoho jiného, ne nás," řekl Charlie a mávl svou kartou. "Měl bys měnit kódy obden, Jayi."

"Copak by to pomohlo?"

"Asi tolik, jako mně pomohlo měnit kódy na motorce," řekl Alan.

Jay se zasmál. Pronikl do počítače Alanova skútru a naprogramoval ho tak, aby se na něm nedalo jet rychlostí vyšší než patnáct kilometrů v hodině. Ale to bylo Jayovo staré já. Teď už se z něj stal dočista jiný člověk. S kanadskými žertíky byl konec.

"Pojď s námi, jdeme k Pudovi na hamburger a pivo."

Jay promluvil bez přemýšlení. "Ne, běžte beze mě. Já přestávám jíst maso."

Alan i Charlie na něj pár vteřin zírali a pak vybuchli. Smíchy. Ne a ne přestat. Doslova řičeli, hajzlové.

"Maso? Říkal jsi maso? Ach, hahahahaha!"

"Hele, Jayi, my po tobě nechtěli, abys tam přišel a zabil a sežral servírku, člověče. Maso? No jasně, už to slyším: ‚Promiňte, paní, chtěl bych jeden McClověk s cibulí a houskou a mohla byste na to ještě přihodit menší vykopanou lidskou lebku?'"

‚Já nevím, Charlie, teď ti mě tak napadá, možná bychom měli vynechat Puda a zastavit se v tom novém podniku, víš, ne, U Kanibala. Slyšel jsem, že tam mají vynikající smažená lýtka."

"Ne, Alane. Podle mě půjdeme do té nové pizzerie a dáme si pizzu s prstíčky a bradavkami. Nebo co takhle špagety s očičkama?"

Jděte do prčic, blbečkové," řekl Jay. "Rozuměli jste mi, ne?"

Oba muži se na sebe podívali a zavrtěli hlavami v předstíraném zármutku.

"Ts, ts, ts," řekl Alan. "Vždyť on se zamiloval. Až ho potkáme příště, bude mít na sobě mnišskou sutanu a bude kráčet po chodbách a prozpěvovat si gregoriánské chorály."

"Jo a všude bude rozhazovat růžové květy a bude se na všechny zubit jako pomatenec."

"Zmizte už," řekl Jay.

Odešli a ještě dlouho byl na chodbě slyšet jejich pobavený smích.

No. To se tedy povedlo, ne? Třeba by nebylo od věci zmiňovat se o příklonu k vegetariánské stravě poněkud tišeji, hm?

Už bylo pozdě. Zítra ráno už o tom bude vědět celá budova. Věděl, že se musí připravit na žertíky, a asi by si měl znovu zajistit svůj přístupový kód do počítače, jinak bude mít i počítač plný fórů.

I přesto se mu na tváři objevil úsměv. Trochu utahování přece vydrží. Koneckonců se z něj stal nový, lepší Jay Gridley, mnohem vyrovnanější, než býval dřív. Mnohem.

08 KAPITOLA

*****

Washington, D. C.

Toni se zničehonic probudila. Podívala se na hodiny u postele. Dvě ráno, a byla úplně čerstvá, po únavě ani památky. No, copak to nebylo úžasné?

Co ji jen mohlo probudit, přemýšlela. Další hormony podpořený sen, na který si nemohla vzpomenout?

Podívala se na Alexe, který spal jako zabitý zamotaný do peřiny a polštářů. Někdy chrápal, takže ji možná vzbudil, ale teď sice dýchal zhluboka, ale nevydával žádný hluk, kvůli kterému by neměla znovu usnout.

Pozorně naslouchala, ale v domě bylo ticho. Žádné kroky kradoucí se chodbou, žádné dveře nevrzaly, jak je někdo pokradmu otvíral. Neměla ani pocit, že by k nim někdo vnikl.

Tak snad proto, že potřebuje čurat?

Ne, ani to ne, poslední dobou sice potřebovala na malou pořád, ale nutkání nebylo nijak silné. Už mnohokrát znovu usnula, i když potřebovala mnohem víc než teď. Ale co, když už je vzhůru...

Vstala, odešla do koupelny, vykonala potřebu a ťapkala zpátky do postele. Alex se ani nepohnul. Člověk by sem mohl vejít a všechno odnést, a on by se vůbec neprobudil, jak spal tvrdě. Říkal jí, že než se vzali, tak takový nebýval, ale teď, když tu byla, se mohl uvolnit. Na jednu stranu

ji to pobavilo i potěšilo, na druhou stranu ji tím však poněkud trápil. Ona tedy měla po setmění zodpovídat za jejich bezpečí? Ne že by na to neměla kvalifikaci, ale přesto...

Opatrně vklouzla zpátky do postele a v hlavě si procvičovala svá djuru, probírala je krůček po krůčku, snažila se zachytit všechny detaily každého pohybu. To ji obyčejně zanedlouho uspalo, ale dneska v noci to nezabíralo. Podařilo se jí dostat až na konec osmnácti cviků z pravé strany a byla v půlce cviků nalevo, když zazvonil telefon.

Ještě než stačil zazvonit podruhé, Toni ho zvedla. "Haló?"

"Toni? To jsem já, máma."

Toni se zničehonic sevřely útroby. Máma by jí nikdy nevolala ve dvě ráno, pokud by se někdo vážně nezranil nebo neumíral. "Je něco s tátou?"

"Ne, miláčku, táta je v pořádku. Volám ti ale kvůli paní DeBeersové."
"Guru? Co se stalo?"
"Měla mrtvici. Asi před čtvrt hodinou."
Toni se znovu podívala na hodiny. Přesně v okamžik, kdy se probudila. Šlo o nějakou podivnou shodu náhod nebo snad byla se svou starou učitelkou nějak duševně spojená, jak jí guru občas říkala?
"Vezou ji do nemocnice," pokračovala její matka. "Když se to stalo, podařilo se jí ještě stisknout knoflík na lékařskou pomoc a všechny ty sanitky a doktoři nás probudili. Táta odjel do nemocnice s tvým bratrem. Napadlo mě, že bys o tom měla vědět."
Alex se konečně probudil. "Toni?"
Mávla na něj, ať mlčí. "Která nemocnice, mami?"
"Saint Agnes."
"Díky za zavolání, mami. Já se ti pak ozvu."
Zavěsila. Alex se už posadil. "Kdo..."
"Guru měla mrtvici," řekla.
Je to zlý?"
"To nevím."
Přikývl. "Odvezu tě na letiště."
Zamrkala na něj. Zničehonic, na nic se nezeptal, věděl, že chce letět. "Děkuju ti, Alexi. Miluju tě."
Já vím. Já tě taky miluju. Než se oblíkneš, zavolám na letiště a zamluvím ti letenku."
Toni přikývla, už vstala a mířila do sprchy. Guru byla její učitelkou
déle než patnáct let. Toni se začala učit umění pentjak silat u té staré dámy, jež už tehdy byla dávno v důchodu, teď jí bylo třiaosmdesát. Guru měla pořád svaly tvrdé jako skála, ale už přece jen nebyla žádná mladice. Mrtvici.
Panebože.
Pustila ve sprše vodu a počkala si na teplou. Má ve svém stavu cestovat letadlem? No, tak či onak, prostě poletí. Guru byla jako její vlastní babička; když se s ní něco dělo, Toni se rozhodla, že ji v tom nenechá.
Alex po většinu jízdy na letiště mlčel, nicméně jí nabídl, že poletí s ní.
"Nebudeš tam nic platný," řekla mu.
"Jí ne. Ale mohl bych tam být kvůli tobě."
Usmála se na něj. "Já věděla, že musí existovat nějaký důvod, proč jsem si tě vzala. Hlídej krb. Zavolám, jakmile budu vědět, co se děje."
Nedokázala si představit, že guru umírá. Byla součástí Tonina každodenního života už od jejího dospívání až po vysokou. Trénovaly spolu každé ráno, než šla Toni do školy. Každé odpoledne, když si udělala úkoly, přešla Toni ulici do bytu té staré ženy a společně hodinu dvě trénovaly to indonéské bojové umění. Guru DeBeersová se stala členem rodiny, účastnila se všech setkání: Vánoc, Velikonoc, Dne díkuvzdání, oslav narozenin, svateb, promocí. Konečně přestala pokuřovat z té ohyzdné staré dýmky, ale pořád každý den vypila dva litry kafe a jedla všechno, na co měla chuť. A i když jí bylo přes osmdesát, dokázala ještě zmlátit většinu velkých silných chlapů, kteří by ji přílišně otravovali. Byla pomalejší a křehčí, ale mysl a dovednosti jí zůstaly pořád stejně bystré.
Toni nebyla na mši už dlouho, kromě návštěv u matky doma, ale přesto v duchu opakovala tichou modlitbu: Prosím, ať to přežije.

09 KAPITOLA

*****
Velitelství Net Force, Quantico, Virginia

Když Toni odcestovala do New Yorku, Michaels už neusnul, takže byl trošku unavený. Naštěstí mohl počítat s tím, že vzhledem k pomalému postupu událostí v práci odejde domů poměrně brzy.

Měl naplánovanou schůzku s několika lidmi z vedení, a když na ni přišel, jeho lidé už seděli u jednacího stolu. John Howard, Jay Gridley a nedávno povýšený Julio Fernandez,. Femandezova žena Joanna by tady před pár měsíci seděla s nimi, stejně jako Toni. Chybělo mu, že už je tu nevídá.

"Dobré ráno," pozdravil je.

"Dobré ráno, veliteli," odpověděli Howard s Fernandezem jako jeden muž.

"Hej, já myslel, že dneska jsi měl přinést koblihy ty, šéfe," řekl Jay, když se Michaels posadil. Byl to jejich starý vtip; na ranních schůzích totiž koblihy nikdy nejedli.

"Ty jsi neskoncoval s cukrem, když jsi zanevřel na maso?" řekl Fernandez.

"Děsná psina, Julio."

Michaels zvedl obočí.

Fernandez na tu nevyslovenou otázku odpověděl: "Tady z našeho počítačového kouzelníka se stává buddhista. Prý už se rozhodl, že nebude jíst maso, na chodníku bude obcházet mravence a počítám, že přitom bude ještě zpívat om mani padme bum."

Michaels zavrtěl hlavou. Tady se člověk vážně nenudí.

"Tak fajn, co pro mě máte? Johne?"

Generál Howard spustil svou týdenní zprávu. Nové vybavení, noví členové týmu, staré úkoly. Všechno jako by spalo. Za pár týdnů budou brát různé jednotky na výcvikové kurzy, pokud se něco nepřihodí.

Jay taky neměl moc věcí, co by se daly ohlásit. "O těch dealerech ani ň," řekl závěrem. "Informace od DEA byly poměrně stručné a rychle jsme se dostali do slepé uličky. Ještě prověřím pár dalších věcí v té motanici a uvidím, co z toho vyleze."

Michaels se otočil na Howarda. "Poslal jsem vám hlášení, ale pokud jste neměl čas si ho přečíst, vězte, že pomáháme DEA vystopovat nějakou novou designérskou drogu, která z uživatelů dělá na nějaký čas supermany. A sem tam se stane, že takový superman skočí z mrakodrapu."

Howard řekl: "Ano, pane, to hlášení jsem četl. Thorovo kladivo."

Michaels řekl: "Mám ještě jednu novinku. Včera mi volal jeden člověk z NSA. Domluvil si se mnou schůzku na dnešek, sekretářka mi říkala, že by za mnou měl asi za hodinu přijít. Prý to nějak souvisí s tou novou drogou. Zajímalo by mě jak."

"Jak se jmenuje?" zeptal se Jay. "Ten z NSA?"

"Příjmení George, jméno Zachary."

Jay pokrčil rameny, ale naťukal to jméno do svého laptopu. "Nikdy jsem o něm neslyšel, ale podívám se na něj."

Johne?"

"Mně to taky nic neříká," odpověděl Howard. "Můžu se pozeptat svých známých z Pentagonu."

"Proč by se o tohle zajímala Agentura pro národní bezpečnost?" zeptal se Michaels. "Fet přece nespadá do jejich pole působnosti, ne?"

Howard řekl: "Takový přehled nemá cenu ani toho papíru, na kterém je napsaný, pane. Každý si ho roztáhne tak, jak potřebuje."

Michaels se usmál. Sám se přesně takhle zachoval víc než jen párkrát a všichni v téhle místnosti o tom věděli.

"Počítám, že asi počkám, až přijde, a pak se ho zeptám, ale bůhvíproč pochybuju o jeho vstřícnosti. Napadá někoho z vás, co bych s ním mohl probrat?"

"Co když rozházeli celý svůj rozpočet a potřebují trochu peněz?" nadhodil Jay. "Nebylo by to poprvé, co nějaký úřad prodává drogy, aby si vylepšil bilanci."

,Já myslel, že buddhisti by neměli být cyničtí."

"Ne, podle Saji ne. Člověk může být takřka čímkoli, ale buddhistou zůstane napořád. Cynismus nevadí."

"Což se asi nevztahuje na masožravectví," řekl Fernandez.

"No, ale vlastně i na to. V některých částech světa, kde je jídla nedostatek, jako třeba v Tibetu, maso nevadí. Dokud si člověk zachová správný postoj."

Fernandez se zasmál. "Jasně, už vidím, jak se modlíš nad Obr-bur-grem, prozpěvuješ si a tak. To by v Burger Kingu mrkali na drát."

"Koukám, žes ještě nikdy nebyl v Burger Kingu v D.C.," řekl Jay. "Tam můžeš klidně nad hranolkama tančit havajský tanec ohně, ale nikdo si tě ani nevšimne."

Fernandez se zasmál. Podíval se na Michaelse a řekl: "Třeba jeden z jejich lidí dělá do drog. Třeba se pokoušejí o nějakou novou stránku vnitřní bezpečnosti."

Howard lehce vzdychl. "Pak ještě jedna možnost, která s tím jde ruku v ruce. Uplatnění ve vojenství."

Michaels se na něj podíval.

Howard pokračoval. "Když máte sloučeninu, po jejímž požití lidi přemýšlejí rychleji než letící kulka a mají větší sílu než lokomotiva, tak když jim dáte do ruky pušku a ukážete nepřítele, můžete dostat značnou vojenskou sílu, pokud jste se postarali i o ovládací mechanismy."

"Nezkoušeli něco takového nacisti?"

"Ano, pane, a ostatní armády od té doby taky, od rychlosti po steroidy. Nikdo zatím nepřišel s něčím laciným a spolehlivým, ale kdyby se to povedlo, určitě by se to dalo využít."

"Vy byste takovou věc použil, generále?"

"Kdyby to bylo bezpečné a legální a kdyby to mým lidem poskytlo vůči protivníkovi výhodu? Kdyby se jich vrátilo zpátky víc živých? Ano, pane, bez otálení."

"Podle toho, co víme od DEA, není tohle svinstvo bezpečné ani legální."

"Ale obojí by šlo zvrátit. Legalizace je hračka, pokud je to dostatečně prospěšné. Otázka bezpečnosti je složitější, ale i tu by se třeba dalo vyřešit, spousta služeb by neváhala tuhle eventualitu vyzkoušet. A existuje pár armád, které mají na testování různých věcí na vlastních lidech mnohem shovívavější názory než my."

Jay řekl: "Odkdy jsou v americké armádě přítomné skrupule, generále? Pamatujete si na Atomovou kávu? 'Vemte si to, pánové, až se budete dívat na jaderný výbuch, nasaďte si brýle. A nebojte se toho svítícího prášku, co na vás možná dopadne, jenom ho smeťte z kabátu, nic vám po něm nebude.'"

"To už je hodně dlouho," řekl Howard.

"Opravdu? A co Oranžový agent z Vietnamu nebo vakcíny proti nervovému plynu a biologickým zbraním v Pouštní bouři? Nebo ty nové, vylepšené a údajně bezpečné defolianty v Kolumbii?"

Michaels promluvil dřív, než se Howard stihl nadechnout. "Nech toho, Jayi. Nepřišli jsme se sem hádat o temných stránkách historie naší armády. A ať se stalo cokoli, těžko můžeme svalovat vinu na generála Howarda, ne?"

Jay zmlkl, svůj liberální postoj však dal najevo dost jasně.

"Dobrá. Pokud nemáte nic dalšího, musím se ještě podívat na tunu různých spisů."

*****

O tři čtvrtě hodiny později, když si Michaels kazil oči četbou počítačových dokumentů za pomoci svých skvělých nových brýlí, které měly být tak dokonalé, že si s nimi člověk nemůže zkazit zrak, se ozvalo zaklepání na dveře.

"Ahoj, Jayi."

"Nazdar, šéfe. Nahrál jsem všechno, co jsem našel o tom Georgeovi. Doufal

jsem, že se k tomu stihneš dostat, než sem dorazí."
"Díky, Jayi, máš to u mě."
Když Jay odešel, Michaels si vzal dokument a přečetl si ho. Nic moc. Našel útržkový životopis Zacharyho George: datum a místo narození, vzdělání, rodinný stav, krátká profesionální minulost. Zdálo se, že pan George slouží v NSA od doby, co před patnácti lety absolvoval vysokou
školu, a jediné, z čeho se dalo vyčíst něco o jeho postavení, bylo tabulkové zařazení, pouhý stupeň pod Michaelsovým, než poskočil vzhůru.
"Pane?" ozval se hlas jeho sekretářky z interkomu. Je tu vaše návštěva ohlášená na devátou hodinu."
Inu, my o vlku. "Ať jde dál."
Pan George nebyl na první pohled nikterak výjimečný člověk. Průměrně vysoký, průměrná hmotnost, hnědé vlasy ostříhané nakrátko, ale ne moc, světlá pleť a oblečení, jaké nosí úředník na střední úrovni: šedý oblek dost drahý, aby vypadal decentně, ale zase ne tak drahý, že by na něj člověk nemohl zapomenout. Černé kožené boty. Když ho postavíte do místnosti vedle dalších čtyř lidí, vůbec si ho nevšimnete. Je to ten chlap v rohu, co vypadá úplně průměrně? Ne, ne, ten ne, je to ten vedle.
Michaels vstal a natáhl ruku. "Pane Georgi."
"Veliteli. Jsem rád, že jste si udělal čas."
"Inu, rádi udržujeme dobré vztahy se spřátelenými agenturami. Duch spolupráce a tak."
"Neuražte se, pane, ale to jsou jenom řeči. Skoro všichni v mém úřadě by zapíchli lidi od vás, kdyby měli pocit, že jim to při prověrkách přidá pár bodů. A podobnou zkušenost mám z většiny bezpečnostních agentur, s nimiž jsem měl co do činění."
Michaels se musel usmát. "Tak mi bez přikrašlování povězte, co máte doopravdy na mysli."
George jeho úsměv opětoval, a ať už měl za lubem cokoli, určitě to bylo zajímavé.
"Posaďte se."
Muž z NSA se posadil, opřel se a položil si kotník jedné nohy na koleno druhé. "Už jste zjistil, proč jsem za vámi přišel?"
"Pár nápadů bych měl. Co kdybyste mi to prostě řekl?"
George se znovu usmál. Jeho úsměv se rozzářil na pravé straně a postupně se rozhostil na celé tváři. "Inu, pane, nechci vám to moc ulehčovat."
"Víte, třebaže bych si s vámi hrozně rád vyměňoval vtipné glosy, na stole mi leží pár dalších věcí. Zábavné kvizy mezi nimi nenajdete. Buď spusťte, nebo přijďte jindy."
George přikývl, jako by právě na tohle čekal. "Dobře. Možná jste si vědom, že s tou drogou, o níž hovoříme, jsou spojeny jisté kvality, které by mohly být využitelné v některé z našich vojenských organizací."
"Ta myšlenka už mi hlavou proběhla."
"A jak to bývá, můj úřad je zřizovatelem... jistého výzkumného ústavu, který má za úkol zkoumat určité farmaceutické prostředky pro potenciální využití v terénních operacích."
"Opravdu?"
"Podrobnější informace jsou určeny pouze pro jistý okruh lidí, omlouvám se. Kéž vám postačí sdělení, že bychom si potřebovali promluvit s tím chemikem, který tu sloučeninu vyrobil, až ho najdete."
"A proč si o tom nepromluvíte s DEA?"
George se usmál. "Už se stalo. Upřímně řečeno si nemyslíme, že DEA má nějaké velké šance, že toho chlapa dostane."
"Ale je to přece jejich specializace, ne?"
"Tak proč přišli prosit o pomoc vás?"
To byla dobrá poznámka, ale Michaels na ni nereagoval. Místo toho řekl: "A proč jste se za tím dealerem nepustili sami? NSA má přece prsty skoro ve všem,

nemám pravdu?"

"Máte. A výsledkem toho je, že se nám poněkud nedostává lidí. Net Force předvedla za svou krátkou historii pár vynikajících výsledků, a budu-li i nadále upřímný, vaši počítačoví odborníci jsou vůbec ti nejlepší. Jsou lepší i než naši. Možná už víte, že jsme se pokusili pár z nich... jaksi získat na naši stranu."

Michaels se usmál. Věděl to. "A neuspěli jste?"

"Ale ano, mnohokrát... ale nic z toho. Vaše organizace se může zjevně pochlubit vysokým stupněm loajality."

"Snažíme se o své lidi starat co nejlépe."

"Asi ano. Ale v podstatě jde o to, že vám se podaří toho překupníka odhalit dřív, než se to povede DEA nebo našim vlastním pracovníkům, a byli bychom rádi, kdybyste na nás pamatovali." Michaels se opřel o opěradlo židle a na chvilku si spojil ruce před očima, pak je rychle položil na stůl. Kdesi četl, že toto gesto je znakem povýšenosti, a ačkoli měl pocit, že má v tomhle rozhovoru převahu, rozhodně to nechtěl dávat takhle okatě najevo. "I kdybychom toho docílili," řekl, "k čemu by vám to pomohlo? DEA k tomu může využít právní kroky. My tu informaci předáme jim, oni dealera zatknou. Tím naše účast končí."

George na chvilku zaváhal a pak řekl: "Samozřejmě. Nechtěli bychom si činit nároky na samotné postavení DEA. Nicméně předběžná

informace z vaší strany by nám jaksi... umožnila zahájit jednání s tímhle úřadem a už bychom měli něco v kapse. Nepochybuji, že je dokážeme přesvědčit, že by zájmům našeho státu prospělo, kdybychom mohli toho zločince vyslechnout dříve, než ho zavřou do vězení, kde bude čekat na dlouhý a nudný proces."

Michaels se znovu usmál. George musel vědět, že jejich rozhovor je nahráván, a nechtěl říct nic, co by znělo i jen mírně ilegálně, ale nebylo těžké číst mezi řádky. Člověk se tedy dozvěděl, že ve Washingtonu funguje značná obratnost ve slovní ekvilibristice. Řekli jste jednu věc, mysleli jste něco jiného a použili jste takové výrazy, tón nebo gesta, abyste měli jistotu, že ten, s kým hovoříte, to pochopí. Na kazetách se vizuální stránka neobjeví a skryté významy se někdy nedají odhalit ani na videu.

Georgeův úskok byl jednoznačný: Dejte nám toho dealera, my si ho pořádně podáme a dostaneme z něj to, co chceme, a až pak ho předáme DEA.

Zajímavé.

Michaels měl nejdřív chuť říct panu Zacharymu Georgeovi, aby se vrátil zpět do své kóje v NSA a zabouchl za sebou dveře. Jenže už poněkud pochopil, jak přežít v politickém vesmíru tohoto města a že močit někomu do talíře není zrovna moudré, zejména jde-li o někoho vlivného. NSA věděla, kde leží spousta politických mrtvol, některé z nich v přeneseném smyslu, jiné bezpochyby doslova, a přímá konfrontace, jakkoli pocitově úchvatná, nepatřila mezi nejrozumnější. Neslo jen o Michaelse, ale i o jeho úřad, a on na to nesměl zapomínat. Tvrdý oříšek, ale čím dál tím líp se mu ho dařilo rozlousknout.

"No, myslím si, že bychom vás mohli zapojit do procesu," řekl Michaels konečně. "Jako laskavost sesterské organizaci." Tentokrát se nejednalo o žádný slovní úskok, nehodlal jim dát vůbec nic, ale snažil se zanechat určitý dojem: Ale jistě, podrbeme vás na zádech. A co vy uděláte pro nás?

George mu znovu věnoval svůj pokřivený úsměv. "To by nás velice potěšilo, veliteli. Jsem si jist, že bychom určitě mohli tuto laskavost nějak opětovat."

Schůzka skončila, George řekl, co měl na srdci, a zbývalo už jen se během minuty rozloučit, než ten člověk odejde.

Opravdu zajímavé. Takže Agentura pro národní bezpečnost provádí jistou tajnou operaci se zaměřením na drogy. Když se nad tím člověk zamyslel, nebylo to nic nečekaného. V každé bezpečnostní agentuře probíhalo víc tajných operací, než by člověk vůbec věřil, o některých z nich se všeobecně vědělo, na jiné se jen poukazovalo, některé byly zase tak tajné, že se k nim ještě vůbec nikdo nedostal. Net Force byla poměrně veřejná organizace, ale rozhodně na

veřejnosti nepropírala všechno svoje prádlo. A FBI každopádně měla své tajné operace, při nichž se držela co nejvíc ve stínu. Všechno to byla jedna velká hra. Nemůžete po někom slídit tak, že na nej budete křičet a svítit mu do očí výstražnými světly. I okresní policisté vědí, že. se občas vyplácí používat neoznačená auta.

Až, pokud vůbec, na toho drogového dealera narazí, bude se Michaels moci rozhodnout, jestli o tom podá zprávu NSA. Nejspíš ne. Takřka určitě ne s takovým předstihem, aby NSA mohla s tou informací provést nějakou ohavnost. Kdyby se do toho zapojila a sebrala dealera DEA před nosem a pak by se někdo dozvěděl, že za tím vším stojí Net Force, nezůstal by kámen na kameni.

V tuto chvíli ale šlo o zbytečnou úvahu. Stejně neměli NSA co poskytnout.

Než se Michaels stihl vrátit ke svým spisům, znovu se rozezvučel interkom.

"Pane, je tady agent Brett Lee. Nemá smluvenou schůzku, ale zdá se, hm... že jaksi trvá na tom, že se s vámi musí sejít."

"Tak ať jde dál."

Lee vstoupil rychle dovnitř, byl rozzuřený. "Co tady krucifix chtěl Zach George?"

"I mě těší, že vás zase vidím, pane Lee."

"Neodpověděl jste na mou otázku!"

"To jsem ani neměl v úmyslu. Do toho, co se děje v mé kanceláři, vám totiž vůbec nic není."

Lee vykročil kupředu, jako by měl v úmyslu provést něco hrubého.

Michaels byl unavený a napjatý. Povstal, připravil se k pohybu. Tak jen do toho, kámo. Já ti ukážu, co mě moje žena naučila!

Jenže Lee se zastavil, neboť si očividně uvědomil, že vyslat pěst na hlavu velitele Net Force by nebylo pro jeho kariéru to nejrozumnější.

Škoda. Michaels se těšil, že ho složí k zemi. Ten šašek neměl vůbec právo vletět takhle do jeho kanceláře a cokoli požadovat.

"Vy s Georgem máte něco za lubem a já vás varuju, nepleťte se nám do cesty! Můj šéf zavolá vaší šéfce," řekl, pořád ještě v obličeji rudý vzteky.

"Doufám, že si spolu pěkně popovídají, pane Lee. Ale zrovna teď mám docela dost práce, takže mě prosím omluvte, musím něco zařídit." Posadil se a natáhl se pro notebook.

Brett Lee byl ve vteřině pryč a zanechal za sebou zlostný vír vzduchu.

To byl tedy velice zajímavý vývoj. Mnohem větší zábava, než si v ospalém dopoledni pročítat hlášení.

10 KAPITOLA

*****

Malibu, Kalifornie

Když se Drayne dostal do kuchyně s jen nepatrnou bolestí hlavy potom, co vypil většinu ze dvou lahví šampaňského, uviděl Tada rozvaleného na pohovce a úplně mrtvého.

Dobře. Jednoho krásného dne se Tad ze svého tripu nevrátí, ale Drayne měl radost, že k tomu nedošlo teď. Ten člověk mu bude chybět. Tad byl šílenec a absolutní blázen, jakých na světě moc není. A loajální; to se nedá zaplatit penězi.

Drayne otevřel skříňku nad mikrovlnkou a prohraboval se vitaminy, dokud nenašel ibuprofen. Vysypal si do dlaně čtyři hnědé tablety, spolkl je, ani je nezapil a zbytek vrátil dovnitř. Měl tam spousty a spousty lahviček s vitaminy, hrozně moc těm věcem věřil, ale nechtěl je brát, dokud nebude mít něco v žaludku. Bral tolik vitaminů a minerálů a dalších vybraných doplňků pro zdraví, že když je konzumoval na lačno, bylo mu z nich trochu špatně. Každé

ráno do sebe dostal přibližně dvacet pětadvacet pilulek, kapsli, prášků nebo bonbonů.

Dvacet gramů C, dva prášky, tři éčka, 1200 jednotek; 120 miligramů ginkgo biloby, dva prášky, dvě tablety proti bolesti, to znamenalo 1000 glukozaminu a 800 chondroitinu; pár prášků proti usazování tuku,

převážně L-karitin a chrom; 705 miligramů ženšenu, tři bonbony, 50000 jednotek beta-karotenu ve dvou bonbonech; 100 miligramů DHEA, to byly čtyři prášky, něco z vrbovky - sice to nepotřeboval, ale říkal si, že je lepší mít před prostatou náskok, zejména s tím, jak výkonný je v posteli - dva bonbony, 320 miligramů; pět deprenylu, aby mu nezakrněla šedá kůra; a bůhvíkolik kapsli kreatinu, který si myslel, že potřebuje, když posiluje, ty dávky se lišily den ode dne v závislosti na tom, jak tvrdě trénoval.

Další kombinované léky a melatonin užíval až před spaním. Jelikož bral denně tolik prášků, spolknout na sucho čtyři ibuprofeny byla hračka. Zdálo se, že zatím to funguje, a dokud se to nezmění, bude v tom pokračovat. Prevence je lepší než léčba.

Jedinou jeho neřestí bylo šampaňské - tedy, pokud nepočítáme sex -a dával si pozor, aby po zdravotní stránce byl v pořádku. Jedl poměrně zdravě, pravidelně cvičil, v posledních dnech dokonce používal opalovací krém. Plánoval si dlouhý, bohatý a plný život, ne jako Tad, který bude nejpozději za rok po smrti, možná i mnohem dřív.

Snažil se Tadovi ty tripy s Kladivem rozmluvit, ale Tad měl svou hlavu, a kdyby s tím přestal, úplně by se změnil. Drayne dokázal žít s tělem, co jede na půl plynu, ale Tad ne, tak se nedalo nic dělat.

Misty-Bunny-Buffy už odešla, vytratila se někdy v noci. Počítal, že má nějakého stálého přítele nebo manžela, k němuž se musí vrátit; fakt, že se vyspala s producentem, který jí možná sežene práci, v zásadě nebyl podstatný, zejména pokud se vrátí před rozbřeskem. I tak s ní už skončil. Byla dobrá, ale nová pro něj mohla být stejně jenom jednou a nemělo smysl pokoušet se objevovat jeskyně, které už jednou objevil, ne? Pokud samozřejmě nešlo o výjimečné úkazy - a to se v tomhle případě sotva dalo očekávat - tak k čemu to? Třeba se někde potuluje nějaká lepší.

Podíval se na své hodinky, Seiko Kinetics, jež se nikdy nemusejí natahovat ani vyměňovat baterie; fungovaly díky nějakému malinkému generátoru, který nabíjel kondenzátor nebo co při každém pohybu zápěstím. Ty hodinky dokázaly běžet tak dlouho, jak jste dokázali vrtět zápěstím, doživotní záruka. A pokud by se člověk dostal do stavu, aby nemohl pohnout zápěstím, tak k čemu by mu asi bylo vědět, kolik je hodin?

Momentálně bylo skoro deset ráno.

Vzdychl. Už bylo pozdě na to, aby si šel zacvičit nebo se proběhl po pláži. Bude lepší jít do sprchy a vyrazit. Musel odjet do pouště, aby doplnil zásoby ve své mobilní laboratoři, a cesta tam mu zabere pár hodin, i kdyby byl mírný provoz. Vitaminy si může vzít s sebou, něco k snědku si koupí později. Musel se vrátit do šesti, měl domluvenou večeři se Zee-sterem, s ním se člověk vždycky pobavil. Kdyby byl Tad v normálním stavu, poslal by ho tam, ale Tad spal jako špalek, a tak se nedalo nic dělat.

No, aspoň se zdálo, že se vydaří počasí. Jakmile se dostane ze smogu, bude moci stáhnout střechu a užívat si sluníčka. Na jižní Kalifornii je výtečné to, že se staženou střechou se dá jezdit po většinu roku. Jo, v zimě sice prší a několikrát za sezonu se i poměrně citelně ochladí, ale už strávil mnoho lednových dní tím, že ležel na pláži a opékal se na horkém slunci. Jistě, voda trochu ochladla, ale v neoprenu se dalo surfovat prakticky kdykoli. Ale v poslední době si toho moc neužil. Moc práce. Bude se k tomu muset brzy zase vrátit.

Usmál se. Přemýšlel, co by asi jeho otec říkal, kdyby věděl, kolik peněz si malý Bobby ulil stranou. Nebo jak k nim přišel. Stařík by se podělal vzteky, o tom nepochyboval, z hlavy by se mu kouřilo, což by bylo vidět na hromadu mil

daleko. Třicet let pracoval v FBI, nejpřímější chlap, jaký si kdy oblékl uniformu, otec vždycky radši zaplatil pokutu za špatné parkování, než by ukázal policistům odznak FBI.

A co z toho? Co mu všechna ta jeho úmorná dřina a ctění zásad slušného chování přinesly?

Důchod v malém domě v Tucsonu v Arizoně, kde zůstal sám se svým malým teriérem Franklinem, žil z penze a nadával na to, jak se svět nezadržitelně řítí do pekla. Drayne měl toho psa celkem rád. Nejlepší, co jeho otec po matčině smrti udělal, bylo, že si pořídil psa. První týden, co ho měl, se Franklin objevil na prahu s velkou krysou v hubě. Ta krysa měřila skoro tolik co ten pes a člověk by na první pohled nikdy nevěřil, že ten prťavý uštěkanec něco takového dokáže. To se Draynovi líbilo.

Naposledy se byl za otcem podívat nejmíň před rokem. Franklinovi už bude asi devět nebo deset let, jako pes už byl tedy ve středním věku.

Drayne si často říkal, jestli by ho táta udal, kdyby se dozvěděl, čím se živí. Bývaly dny, kdy nepochyboval, že bývalý zvláštní agent Rickover Drayne, pro přátele, z nichž většina dělala u federálů, RD, by to zcela

bez okolků udělal. Jindy zase si tak jistý nebyl. Třeba ten starý zmetek měl pro svého jediného syna nějakou slabost. Ovšem Drayne se o ní nikdy nedozvěděl.

Pokud jeho otec věděl, Bobby pracoval pro malou chemickou společnost, která vyráběla plastové polymery používané na průmyslové odpadkové kontejnery, vydělával slušné peníze, jen o málo víc, než kolik otec bral poslední rok, než odešel do penze. Bylo to proto, aby si jeho otec nemyslel, že všechny peníze za studia chemie vyletěly komínem. Na některých věcech se sice se synem neshodl, ale aspoň mohl říct, že se chlapec živí poctivě a vydělává solidní peníze.

Ta lež měla jednak zajistit Draynovu ochranu, jednak vzbudit v otci pýchu. Podnikl jisté kroky, aby vznikla společnost PolyChem Products, registrovaná v Delaware, v několika vybraných elektronických bankách jí zajistil přiměřenou historii a dal si záležet, aby figuroval jako její zaměstnanec. Jen pro případ, že by to táta chtěl prověřovat. Ani by se nedivil, kdyby to jeho táta udělal. Opakovaně prohlašoval, že z toho zaměstnání také platí daně a přispívá si na pojistku a ostatní ty blbosti. Pokud člověk platil daně, berňák se nestaral o to, co dělá. Mohl přiznat i příjmy z prodeje fetu a zaplatit federálům jejich podíl, a berňák by to DEA nikdy neprozradil. Nebyl by rozhodně první, kdo to podnikl.

Vláda, ať už se projevovala jakkoli, byla úplně pitomá. Mohl si s ní zahrávat, jak se mu zachtělo, a nikdy by ho nedopadli.

Drayne zamířil do koupelny a pustil sprchu. Sprchový kout měl velký, bylo tu místo pro čtyři až pět lidí, všude měl zelené dlaždice a skleněné cihly, z různých stran trčela desítka sprch. Když je všechny zapnul na plný výkon, měl pocit, jako by do něj bodaly jehličky. Spotřebovávalo se tak obrovské množství vody - v garáži měl dvojici třísetlitrových bojleru -, ovšem když jste pak vylezli ven, byli jste čistí a cítili jste se jako znovuzrození, a za takový pocit to stálo.

Vstoupil do sprchy a pod silným proudem zalapal po dechu.

Tad se neprobudí dřív než za osmnáct dvacet hodin, možná ještě později. Až se Drayne vrátí, ještě bude ležet na pohovce. Možná bude dýchat. A na pohovce stráví většinu příštího týdne, bude polehávat na podlaze nebo, pokud se dostane tak daleko, v posteli. Vzpamatovat se po Kladivu nebylo jen tak. A pokaždé se to zhoršovalo.

Drayne přestal přemýšlet a odevzdal se té horké vodě.

*****

Bronx, New York

Toni seděla na židli u postele guru a pozorovala tu starou ženu ve spánku. Paní DeBeersová měla štěstí, řekl Toni lékař. Mrtvice byla slabá a ona byla na to, že jí bylo třiaosmdesát, ve zcela pozoruhodném zdravotním stavu. Jediné, co bylo nepatrně ovlivněno, byl její stisk ruky a hlas, nedošlo k ochrnutí a doktoři předpokládali, že se z toho zotaví úplně. Ještě ovšem museli provést pár testů a podat jí nějaké léky a pak ji budou muset pár dní sledovat, ale takřka s absolutní jistotou tvrdili, že z nejhoršího už je venku.

Doktoři to řekli Toni jen proto, že ji guru uvedla jako svou příbuznou, třebaže to nebyla pravda.

Toni spadl kámen ze srdce. Guru DeBeersová tvořila součást jejího života od chvíle, kdy se s ní Toni setkala poprvé, tehdy jí bylo pětašedesát a na ulici pořádně zatočila se čtyřmi neurvalci, kteří ji chtěli způsobit těžkosti. Toni nad tím užasla a okamžitě se chtěla naučit bránit tělesnému napadení stejně, jako to dokázala ta stará žena. Muži většinou chápali ženy po tělesné stránce jako snadnou kořist a Toni už ve třinácti věděla, že nechce být vydána napospas nějakému muži, který si umane, že od ní chce něco, co mu ona sama nehodlá poskytnout. Tréninky pentjak silat začínaly výukou jednoduššího stylu bukti negara a pokračovaly ke složitějšímu serak a postupně se staly součástí Tonina života. Kdykoli přijela navštívit rodiče, vracela se stále i ke své guru a návštěva naproti přes ulici nikdy nebyla ztrátou času.

Odchod guru se navzdory jejímu věku zdál nepředstavitelný.

"Aha, jak se dnes daří mé tunangannya?"

Toni se usmála. Nejlepší holce. V řeči guru jen nepatrně, takřka neslyšně, polykala hlásky. "Jsem v pořádku, guru. A jak se cítíte vy?"

"Už mi bylo i hůř. Líp taky. Docela by mi bodlo kafe."

"To vám doktoři nedají, po mrtvici ho přece nesmíte."

"Už jsem přežila tři generace doktorů. Přežiju i tuhle, jestli si myslí, že mě zabije kafe. A jestli mě kafe skutečně zabije, tak aspoň umřu veselá."

Toni se znovu usmála a sáhla do tašky. Vytáhla malou nerezovou termosku.

Stará žena se rozzářila, nicméně levou část obličeje měla trošku ochablou. "Ach, vidím, že jsi pozorná studentka."

"Není čerstvá," řekla Toni. "Neměla jsem čas zastavit se u vás a namlít zrnka od vašeho prasynovce a uvařit ji. Tohle je ze Starbucks asi před hodinou. Omlouvám se."

Guru pokrčila rameny. "To půjde. Zvedni mi postel."

Toni stiskla ovládače a motor zavrněl a guru se zvedla skoro do sedu, Toni nalila kávu do šálku od termosky a podala ho guru.

Guru nasála vůni nosem. "Espresso?"

"Samozřejmě. Nejčernější, jaké měli."

"No, na jeho stáří nesejde, bodlo to. Děkuju ti, jsi moje nejlepší holka." Guru zvedla šálek ke rtům a trochu se napila. "Není špatný, není špatný," řekl. "Ještě tak asi sto let, a Američani se třeba naučí dělat slušný kafe. A každopádně je lepší než žádný." Znovu se napila a zase se usmála. "A jak se vede tvému dítěti?"

,Jde to, pokud můžu soudit. Většinu času mě dloube loktem do ledvin nebo se otáčí a snaží se mi převrátit žaludek naruby."

Jak to tak chodí. A to je ještě škvrně. Počkej, až mu bude osm devět měsíců a kopne tě tak, že ti spadnou kalhoty." Usmála se.

"To je příjemná vyhlídka."

"Jsi nervózní, protože nemůžeš trénovat," řekla guru.

Toni zavrtěla hlavou. Jak mohla uhodnout, co se jí přesně honí hlavou?

"Měla jsem čtyři děti," řekla guru. "Hned po porodu jsem znovu začala s tréninkem. V těhotenství jsem musela pokaždé přestat."

"To jsem na tom stejně."

"Můžeš ale dělat djuru vsedě," řekla. "Musíš se rozloučit s cvičením langkas, ale není důvod přestávat s pohyby horní poloviny těla."

Toni přikývla. Druhy indonéského bojového umění, které guru vyučovala, se

dělily na dvě části, horní polovinu neboli djuru a langkas neboli dolní polovinu. Obyčejně se spojily dohromady a celek se nazýval djuru, ačkoli to nebylo úplně přesné.

"Mám v domě pár věcí, které si vezmi s sebou, až budeš odjíždět. Zabalila jsem je do velké krabice vedle dveří."

Než se Toni zmohla na protest, guru pokračovala: "Ne, ještě nenadešel můj čas, nedávám ti žádné dědictví, na to si musíš počkat, až tu nebudu.

Tohle jsou jenom věci, které ty možná využiješ a mně už nejsou naprosto k ničemu."

"Děkuju, guru."

Jsem na tebe pyšná jako na studentku i jako ženu, nejlepší holko. Doufám, že se dožiju toho, abych si mohla pochovat tvoje dítě."

Toni se usmála. Rozhodně v to doufala.

11 KAPITOLA

*****

Quantico, Virginia

Byla to mladá žena, mezi dvaadvaceti a třiadvaceti lety, na sobě měla džíny a černé tričko, na nohou tenisky, na jejím vzhledu rozhodně nebylo nic zvláštního. Nebyl to ten typ, kvůli němuž přejdete ulici, abyste si ho prohlédli zblízka, ale taky nešlo o ženu odpudivou, abyste měli chuť se jí vyhnout širokým obloukem. Průměr.

Přiblížila se k bankomatu, zasunula do něj kartu a ustoupila o krok dozadu. Očividně s ní nebylo něco v pořádku. Usmála se a pak, bez jakéhokoli varování, udeřila do displeje bankomatu pěstí. Střepy skla se rozletěly na všechny strany, a ještě než se snesly k zemi, už se sápala po odpadkovém koši na chodníku. Zvedla ho ze země, začala bušit do bankomatu a neustále se přitom usmívala.

*****

Alex Michaels se opřel o opěradlo židle a řekl: "Něco takového se hned tak nevidí."

Jay Gridley poznamenal: "Ve skutečnosti se to děje celkem často, aspoň podle agentů FBI, se kterými jsem mluvil. Jenom míra násilí je obvykle mnohem nižší. Lidi občas plivou na obrazovku nebo do kamery, párkrát do bankomatu praští pěstí, případně do něj kopnou. Nikdo zatím neprojevil takovou... hm... aktivitu."

"A co se stalo, když rozmlátila tu videokameru, která to nahrávala?"

Jay řekl: "Podle očitých svědků to řádění pokračovalo, dokud se ta ženská fakt pořádně nenaštvala, a pak se jí povedlo kdovíjak vytáhnout ten bankomat z jeho místa a rozházela po chodníku několik tisíc dolarů ve dvackách. Na místě se pak shromáždil menší dav, jak se kolemjdoucí pokoušeli jaksi... zachránit peníze pro banku."

Šéf se zasmál. "To si umím představit. Kolik se do banky opravdu vrátilo?"

"Asi patnáct procent."

"No, aspoň že pár poctivých občanů ještě žije. Máme tedy další případ drogami pomateného člověka, který rozmlátil bankomat. V čem je tenhle případ jiný než ostatní?"

"Tou ženou je Mary Jane Kentová."

"Příbuzná těch Kentu, co jim patří chemičky a zbrojovky?"

"Přesně tak. Je to dcera ministra obrany."

"No páni."

"Podle oblečení se asi někde potuluje," řekl Jay. "Slyšel jsem, že by si na sebe mohla nalepit své diamanty a bylo by z ní vidět míň kůže než v těch džínách a tričku. A ještě by jich zbylo dost na šálu."

"Ta rodina není zrovna chudá."

Jay přikývl. Pořádný eufemismus. Rodina Kentových nepatrně zbohatla během občanské války ve Španělsku, kdy přes Portugalsko prodávala zbraně do Španělska. Pomohli si za druhé světové války a od té doby si přilepšovali díky nejrůznějším revolucím a příhraničním bojům. Muži z téhle rodiny se obyčejně střídali ve spravování rodinného majetku a stávali se z nich velvyslanci, vládní úředníci nebo senátoři; ženy se věnovaly charitě, řídily nadace a vybíraly si špatné manžely. Čas od času se nějaký jejich potomek rozhodl zahájit střídání stráží, takže nějaká dívka mohla řídit společnost, zatímco chlapec spravoval nadaci.

I bohatí měli pochopitelně své problémy, ale Jay nějak nedokázal soucítit s někým, který měl pod slamníkem půl milionu dolarů pro strýčka příhodu. Jedna věc byla začít od nuly a vypracovat se vlastní cestou k luxusu, jiná věc je narodit se a nechat se krmit platinovou lžičkou.

Řekl: "Než jí došly síly, přizabila čtyři nejlepší rváče z LAPD. Ke rvačce se náhodně přichomýtl nějaký doktor a píchl jí sedativa. Zabodl do ní injekci plnou thorazinu, což by prý skolilo statného koně, jenže ji

to jenom zpomalilo, ale nezastavilo. Odmítá prozradit, jakou drogu si to vzala a kde ji sehnala, ale očividně si vyrazila na nákupy a platila kartou, dokud to šlo. Proto jí ten bankomat už nechtěl vydat žádné peníze."

"Aha," řekl šéf. Na chvíli se zamyslel a pak řekl: "Kolik asi může dcera miliardáře utratit kartou, aby jí to už nechtělo nic dát?"

"Koukni se sám."

Podal Michaelsovi elektronický výpis a šéf stiskl knoflík a podíval se na číslo, které se objevilo.

"Panebože!"

"Amen. Stačí to na koupení jachty a menšího ostrůvku, k němuž se na ní dá doplout," řekl Jay. "Sehnal jsem většinu výpisů ze společnosti poskytující kreditní karty. Jestli se nám povede vystopovat minulost té mladé dámy a zjistit, jak a kde utrácela, tak ten chlap z DEA, cos ho za mnou poslal, říká, že by byli ochotni předvést víc lidí, aby to všechno prověřili. Moc toho není, ale víc nemáme."

Michaels přikývl. Znovu se podíval na výpis.

"Nic se neboj, šéfe, Rychlonohý Jay Gridley se do toho už pustil." Mávl na Michaelse skautským pozdravem a zamířil do své kanceláře.

Michaelsův telefon zazvonil a podle identifikace volajícího zjistil, že se ho snaží sehnat Toni. Nasadil si sluchátka. "Ahoj."

"Ahoj."

Jak se vede guru?"

"Dobře," řekla Toni. "Doktor říká, že bude v pořádku."

"To jsem rád. Určitě jsi měla radost, když ti to řekli."

"To víš že ano. Vrátím se domů odpoledne. Měla bych být doma dřív než ty."

"Skvěle. Mám se někde stavit a koupit něco k večeři?"

"Ne, můžeme zase zavolat do té čínské restaurace, až se vrátíš, jestli ti to nevadí."

"Ale musíš mi slíbit, že neobjednáš zase ty chobotnice se sépiemi."

Zasmála se. "Co mám dělat, mám zvláštní chutě, no a co. To k těhotenství prostě patří."

"Kvůli těhotenství začnu jíst ve vedlejší místnosti, jestli nepřestaneš pojídat ty slizy."

Znovu se zasmála. Jak to jde v práci?"

Jako vždycky. Máme stopu na tu drogovou záležitost, co jsme o ní mluvili. Není to nic moc, ale Jay se do toho pouští. A jinak je to tady celkem v klidu. Procházka růžovým sadem. Bylo by fajn, kdyby se to trošku rozpohybovalo."

"Dej si pozor na pusu, aby se to nesplnilo. Těším se na tebe."

"Já taky. Bezpečný let."

"Díky. Uvidíme se večer."

Zavěsila a Alex úlevně vydechl. Kdyby ke všem problémům s těhotenstvím ještě něco zabilo Toninu učitelku silatu, tak by toho už bylo na Toni příliš, právě teď další zátěž nepotřebovala.

Příjemný tichý večer s čínským jídlem mu bude vyhovovat.

"Pane. Na lince pět máte Richarda Sharona."

Michaels zaplašil svůj sen o večeři s Toni. "Kdo je to Richard Sharone a proč bych se s ním měl bavit?"

"Je to předseda představenstva a generální ředitel farmaceutické společnosti Merit-Wells."

Michaels zamrkal. Proč mu najednou volá nejvyšší představitel jedné z největších světových farmaceutických firem?

Hm.

Michaels zíral na sluchátko telefonu. Třeba není nejbystřejším člověkem pod sluncem, ale úplný blbec taky není. Co má Net Force společného s léky? Nic, dokud DEA nepřišla s prosíkem o pomoc s tím ezoterickým fetem, který nemůže najít. Nejdřív NSA, teď zase kápo té společnosti na léky. Hoši. Někdo má fakt velký zájem to svinstvo dostat.

Možná mu pak zavolá někdo z Federálního úřadu pro léčiva a potraviny.

"Tady velitel Alex Michaels. S čím vám můžu pomoci, pane Sharone?"

Ale byl si celkem jist, že odpověď už zná i sám.

*****

Střelnice Net Force, Quantico, Virginia

John Howard stál na čáře na střelnici, chystal se začít. Řekl: "Osm metrů, jeden. Teď." V chodbičce se zničehonic objevil šílený motorkář vážící asi sto pa-

desát kilo a hnal se k němu. V ruce držel hák na pneumatiky, zvedl ho a bez rozmýšlení se vrhl přímo proti Howardovi.

Na to, jak byl tlustý, se pohyboval hodně rychle.

Howard sáhl pravou rukou pod větrovku, nadzvedl cípy bundy, nahmatal dřevěnou rukojeť své pistole a vytáhl ji z pouzdra Fist vyrobeného na zakázku. Pak zvedl pistoli Phillips & Rogers Model 47 Medusa a jednou rukou ji namířil proti útočníkovi, jako by ho jí chtěl udeřit.

Motorkář už byl od něj jen čtyři metry, tři, dva...

Howard stiskl spoušť jednou, dvakrát...

Zbraň zaburácela a prudce sebou trhla.

Dvě kulky zasáhly muže metr a půl před ním. Motorkář se svalil a dopadl pár centimetrů od Howardových nablýskaných kožených bot.

To bylo poměrně o chlup, Johne.

Motorkář zmizel, jako když zhasne lampa.

K tomu vlastně také došlo. Hologram nebyl ve skutečnosti ničím jiným než jen neobyčejně koherentním druhem světla. Jenže počítačové kamery, které ho sledovaly, vypočítaly letovou dráhu dvojice Howardových nábojů ráže .357, jak letěly střelnicí, a jelikož dospěly k závěru, že jeho výstřely by zasáhly životně důležité orgány v lidském těle, přisoudily mu fingované vítězství.

Takže jedna nula pro stranu zákona.

Howard zasunul pistoli zpět do pouzdra a podíval se na výsledkovou tabuli. Viděl na ní obraz motorkáře a všiml si pulzujících červených bodů, kde ho zasáhly kulky. Jedna s číslem 1 zela v srdci, kulka číslo 2 dopadla o něco výše a vpravo. Při použití nejlepších nábojů ráže .357 Magnum nebo .40 se zastavení na jeden zásah rovnalo pravděpodobnosti 94 nebo 96 procent, což bylo při použití pistolí vynikající, a navíc ani nemuselo jít o smrtelně nebezpečnou oblast. První výstřel by obstaral vše potřebné a skutečný útočník

by byl touhle dobou už po smrti nebo těsně před ní. Zabít ho nebylo nicméně nejpodstatnější, šlo hlavně o to, zastavit útočníka. Kulkou ráže .22 jste mohli zasáhnout někoho do nohy a přitom poranit důležitou tepnu a eventuálně ho i zabít. Jenže eventualita vám moc k ničemu není, pokud se ten člověk pořád blíží, zmlátí vás páčidlem nebo nějakým jiným kusem železa, odejde domů a umře za pár dní, hodin nebo i minut. To je k ničemu. Když už po někom musíte vystřelit, chcete, aby se složil okamžitě; všechno ostatní je

špatné. Jestli takový člověk bude žít nebo umře, o to se můžete postarat později. Nemáte ale čas přemýšlet o tom v konkrétním okamžiku.

Pistole jsou na okamžité zastavování hrozné, když se to vezme relativně. Puška poslouží líp, solidní brokovnice ještě víc. Usmál se, když si vzpomněl na starý příběh o civilistovi, co u sebe nosil pistoli. Jeden přítel se ho zeptal: "Proč nosíš pistoli? Čekáš snad nějaký potíže?" A ten člověk odpověděl: "Potíže? Ne. Kdybych očekával potíže, tak si vezmu pušku."

Jenže na druhou stranu, pod slabou větrovku sotva schováte ostřelovačskou pušku ráže .308 s namontovaným dalekohledem. A prvním pravidlem jakékoli přestřelky je...

Ale no tak, Johne. Budeš střílet, nebo tady budeš jenom celý den stát a stavět vzdušné zámky?

"Znovu," řekl.

Obraz zmizel.

"Deset metrů, dva. Rozpětí třicet vteřin. Teď."

Tentokrát mu počítačový scénář předhodil dva útočníky. Jeden vypadal jako profesionální zápasník s dlouhým nožem v ruce, druhý jako obránce amerického fotbalu s baseballovou pálkou. Vyrazili.

Howard tasil, dvakrát vystřelil na zápasníka, přesunul zbraň a dvakrát vystřelil proti obránci. Poslední ze čtveřice nábojnic v revolveru opustila hlaveň v okamžiku, kdy se obránce dostal na dosah pálkou.

Oba útočníci padli k zemi.

Howard palcem pravé ruky otevřel pojistku bubínku, zvedl hlaveň ke stropu a levou rukou vysypal na zem z komor prázdné nábojnice. Z levé kapsy větrovky vytáhl rychlonabíjecí pás se šesti dalšími náboji. Dobíjení téhle zbraně bylo složitější než u jeho starého S&W. V každé komoře téhle pistole potažené černým teflonem byly svorky s pérky, takže mohl použít různé kalibry - mohl tedy střílet náboji ráže .380, .38, .38 Special, 9 mm a taky .357 Magnum - a aby rychlonabíjení řádně fungovalo, museli jste nechat vyhazovač zpola vytažený, ale i pak to vše probíhalo pomaleji než se Smithem.

Každopádně pokud se vám to nepodařilo vyřídit se šesti náboji, nejspíš by se vám to nepovedlo vůbec.

Konečně nacpal do komor všech šest nových nábojnic. Odhodil rychlonabíječ na podlahu, párkrát poklepal pravou rukou na nábojnice, aby se

pořádně usadily, zavřel bubínek a pak zvedl pistoli oběma rukama, zatímco se objevil třetí útočník.

Tím útočníkem byla nahá žena se samurajským mečem.

No. Někdo se pokouší o tvůrčí přístup k programování. Přemýšlel, komu asi Střelák řekl, aby to naprogramoval. Bude se muset zeptat.

Jelikož byl připraven, když se ta žena objevila, měl spoustu času. Zamířil jí na nos a jednou zmáčkl spoušť.

Jediná rána do hlavy bohatě stačila.

Podíval se na výsledkovou tabuli. Tři na tři. Na staršího člověka poměrně solidní.

V interkomu se ozval Střelákův hlas, Howard ho velice dobře slyšel díky inteligentním špuntům do uší, které zamezovaly průniku hlasitých zvuků, ale nechávaly projít zvuky normální. "Generále, za pár minut sem dorazí skupina studentů. Nevadilo by vám, kdyby se podívali, jak střílíte?"

Než stačil Howard odpovědět, Střelák dodal: "Víte, chceme jim totiž ukázat, jak by to dělat neměli."

"Nechcete přijít sem ke mně, abych vám jasně ukázal, jak se to dělá, seržante?"

Byl slyšet Střelákův smích a Howard se také musel usmát. Šlo o vyloženě planou hrozbu. Střelák by dokázal překonat ve střelbě Wyatta Earpa, Divokého Billa Hickoka i Johna Wesleyho Hardina, všechny najednou, oběma rukama, stačí si vybrat. Vedl si výborně s čímkoli, co se dalo vzít do ruky a použít ke střelbě. Vděčil za to práci správce střelnice na plný úvazek a každodennímu tréninku. Škoda že Střelák už nechtěl soutěžit. Mohli by ho využít při výročních střeleckých soutěžích s ostatními organizacemi. Říkal, že je moc starý, přitom mu bylo jen o tři čtyři roky víc než Howardovi. Johnovi se tyhle jeho řeči moc nelíbily.

Sám mohl mluvit o štěstí, když se dostal na střelnici třikrát nebo čtyřikrát za měsíc. Obvykle s ním chodil Julio, ale jelikož měl teď doma novorozeně, měl i otcovské povinnosti, a ty mu braly čas na trénink.

Julio měl záhy zjistit, že dítě změní celou řadu osobních priorit.

Střelmistr řekl: "Třicet vteřin na dobití? Víc než dvě vteřiny na sundání dvou skřetů, co se objevili kousek od Los Angeles? Bože můj, mohli jsme jít na večeři, do kina a vrátit se zpátky, a vy byste byl pořád ještě tady. Nemyslím si, že se od vás v brzké době dočkáme ohrožení rekordů Zuřícího Frantíka, pane."

Howard se zasmál. Zuřící Frantík byl Jerry Miculek, profesionální střelec, který před asi deseti lety zaznamenal kdesi v Mississippi moderní rekord střelby z revolveru. S pomocí revolveru na osm nábojů ráže .38 Special umístil všech osm nábojů do terče během jediné vteřiny. Rovněž střílel na čtyři různé terče, na každý dvě rány a všechny zasáhl v rozpětí šesti setin vteřiny. Se šestiranným revolverem dokázal umístit do terče šest ran, dobít a pak dalších šest do stejného místa, to vše za něco málo přes tři vteřiny. V porovnání s tím se třicet vteřin jevilo jako několik světelných let.

Howard si nechal svůj revolver obohatit několika Miculkovými vymyšlenostmi, ale tolik to zase nepomohlo.

Někde pětašedesát let před Miculkem nastřílel legendární Ed McGivern pět ran z revolveru Smith & Wesson z roku 1905 s ručním vyhazovačem doprostřed hrací karty za pouhé čtyři desetiny vteřiny.

Howard se nemohl k ničemu takovému ani přiblížit, ani kdyby trénoval dennodenně a v neděli dvakrát. Ale pro práci pro vládu byl ještě celkem dobrý. Z testů vyplynulo, že lehce nadprůměrnému střelci trvá asi vteřinu až vteřinu a půl, než vytáhne zbraň z pouzdra a stiskne spoušť. Kdyby muž s nějakým železným nástrojem byl blíž než na šest metrů a hodil sebou, dostal by se k němu dřív, než by ho střelec stihl zneškodnit. Kdyby byl ještě blíž a střelec měl pistoli v pouzdře, ideální by bylo najít si nějaký úkryt nebo se připravit na souboj muže proti muži, aby ho zadržel tak dlouho, než by mu vzal pistoli z ruky.

Ovšem kdyby měl Howard namířeno někam, kde by se daly tušit nějaké nepříjemnosti, nepochybně by si s sebou vzal pušku. Možná rovnou samopal, a ten by pochopitelně namířil směrem, odkud by očekával těžkosti.

Nicméně byl postřelen právě v okamžiku, kdy to nečekal, takže tuhle dovednost musel ještě vybrousit.

"Nezapomeňte se tady zastavit a přeprogramovat si prsten, až půjdete pryč, pane."

Howard přikývl. Všechny zbraně Net Force se zařadily po bok nejmodernějšího vybavení. Na ruce jste měli prsten s kódem, který se měnil každý měsíc. Kdyby někdo bez řádně naprogramovaného prstenu ukradl zbraň někoho z Net Force a chtěl ji použít, nepodařilo by se mu to. Howard tomu pořád ještě nevěřil, ale zatím ten systém fungoval prakticky

bez výjimky, alespoň v případě jeho lidí. Teoreticky to byl velmi dobrý nápad, ale kdyby někdo z jeho lidí někdy namířil zbraň, která by nevystřelila, cena by byla příliš vysoká; a on sám by téhle skupině patrně velel, pokud by

ovšem jeho zbraň neselhala a o život by nepřišel on.
"Znovu," řekl. "Sedm metrů, jeden."
Ať je to trošku těžší, ne...
"Teď!"
Natáhl se po své zbrani.

12 KAPITOLA

*****
Los Angeles, Kalifornie

Bobby si na ten vtip vzpomněl, když se vracel z pouště.
Došlo k tomu, jelikož asi před rokem namíchal přibližně čtvrt kila směsi zvané CHP, což je zkratka Chechtacího prášku. Tehdy měl jednoho zákazníka, který o prášek projevil zájem, ale kdovíproč ho uložil do zásuvky v karavanu a úplně na něj zapomněl. Když tam dneska mluvil s taťkou a mamkou, manželským párem původem z Missouri, náhodou tu zásuvku otevřel a panenko skákavá, našel ho tam. Pětadvacet deka šedozeleného prášku, bez problémů by za to dostal čtyři litry, kdyby se tím chtěl zatěžovat. Peníze za nic.
CHP byl sloučeninou MDMA - obdobou MDA nebo extáze -, nějakého psilocybinu z dávky usušených lysohlávek, které koupil od chlápka z Britské Kolumbie, a menšího množství dexadrinu. Samozřejmě každý na to nereagoval stejně, ale většina lidí se po požití ocitla na opravdu veselém tripu, smáli se, pochechtávali, chvilku neposeděli, na všechny se culili a vůbec jim prostě bylo fajn. Problém byl v tom, že ta směs nebyla prověřená a dalo poměrně značnou práci umíchat ten recept pořádně. Takhle dávka fungovala celkem v pohodě - tenkrát to dal ochutnat Tadovi -, ale příští může být jiná. Klíčem úspěchu byly hou-
bičky, a ty se hrozně lišily jedna od druhé. Jediný skutečný vedlejší účinek spočíval v tom, že jste měli větší žízeň, ale nemohli jste na malou, takže když účinky odezněly, mohli jste počítat s poměrně dlouhým pobytem na toaletě.
Na ten vtípek by spotřeboval všechen CHP, co mu zbyl, ale proč ne, copak se člověk nemůže ani pobavit? Ve vzduchu se vznášela další dávka Kladiva, už měl připravené objednávky asi za patnáct klacků, a než se dostane k tomu, aby to umíchal, bude to o dalších pět nebo osm tisíc víc. O peníze nešlo. Těmi penězi by si mohl i zapalovat cigarety.
Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu to zamlouvalo. Možná přijde pozdě na večeři se Zee-sterem, no a co. Zee bude stejně mimo, jestli si včera vzal Kladivo. Nebyl v tak špatné formě jako Tad, byl to sportovec, ale i s chemickou podporou mu dneska nebude do smíchu. A obvykle chodil pozdě, i když byl čistý.
Drayne se usmál. Jo. Udělá to. Mohl by zatočit na 405, sjet ve Westwoodu a byl by hned tam, projel by Wilshire, hračka. Ještě bylo dost brzy, takže se vyhne zácpám. Za třicet čtyřicet minut zastaví vedle Federal Building. V době, kdy jeho táta ještě bránil vlast, tam chodil docela často.
V budově sídlila losangeleské kancelář Federálního úřadu pro vyšetřování.
Jo, jo, to bude pořádná hlína.

*****
Malibu

Tad měl pořád ještě co dělat, aby se vůbec pohnul, ale povedlo se mu posadit se na pohovce, načež se zadíval na Bobbyho. Nestávalo se moc často, aby si myslel, že Bobby je ještě větší pomatenec než on sám. Tohle byl ten

případ. Řekl: "Ty si ze mě utahuješ."
"Neutahuju."
"Tys vyhodil chechtacího prášku za čtyři litry, jenom abys zfetoval velitelství FBI v L.A.?"
"Jo."
"Tak to seš normální cvok, Bobby."
"Dal bych mnohem víc, kdybych se mohl stát mouchou na zdi. Třeba se nám jednou dostane do ruky jedna z nahrávek ostrahy. Už vidím
všechny ty kretény uvnitř, jak se smíchy nemůžou ani nadechnout, drží se za ruce a jsou v úplném souladu se zbytkem vesmíru."
Ježíši, Bobby, už toho nech. Oni jenom dělaj svou práci. Proto je taky vzali."
"Ty nevíš, o čem mluvíš, Tade."
Jasně, jasně. Dobře. Jaks to proved?"
Jednoduše. Mají tam skvělou ostrahu, ale já jsem šel o poschodí výš vyplnit žádost o zaměstnání. Vylezl jsem až na střechu, dostal se ke klimatizaci, našel správné ventilátory, odsunul pár filtrů a hurá! Vzduch je plný kouzel."
"Čtyři litry. Kvůli obyčejnýmu vtipu."
"Tade, Tade, Tade. Něco ti povím."
"Ale, ne, prosím tě, hlavně ne nějakej z těch tvejch ucajdanejch tlachů!"
"Sklapni, Tade. Poslouchej a vezmi si z toho ponaučení:
Představ si manžele ve Vegas, jo, po dlouhém dni jdou nahoru a vlezou do postele. Žena okamžitě usne, ale manžel nějak nemůže, takže vstane, oblékne se a jde dolů do kasina s deseti dolary. Zajde ke stolu, kde se hrají kostky, sedne si a hodí samý šestky, takže vyhrává!
Hraje pak dál a znovu vyhraje. A pak zase. A ještě jednou.
Nemůže tomu uvěřit. Padají mu jenom šestky, takže sbírá body jako blázen. Nemůže prohrát.
Pak se ten chlápek najednou dostane na skoro milion dolarů. Má pocit, že nikdy nemůže prohrát, takže se rozhodne, že si hodí ještě jednou. Jestli vyhraje, odejde jako boháč.
Padnou mu dvojky a o všechno přijde.
Vrátí se tedy do svého pokoje. Jak leze do postele, jeho žena se probudí. ‚Kdes byl?' ptá se ho.
‚Šel jsem si dolů zahrát trochu kostky,' odpoví on.
‚A jak to šlo?'
Chlápek zaleze pod duchnu, pokrčí rameny a řekne: ‚Prohrál jsem deset dolarů.'"
Chvilku oba mlčeli. Pak se ozval Tad: "No, fajn, pobavils mě. A, hm, to ponaučení?"
Jde o to, že všechno je relativní, Tade. Dneska ráno jsem vůbec netušil, že ten CHP existuje, takže když jsem ho našel, bylo to jako dar z nebes. Nepřišel jsem ani o těch deset dolarů. Vrátil jsem se domů se
stejným obnosem v kapse, jako když jsem ráno odjížděl. Zaplatil jsem jenom za ten burger s tofu, co jsem si dal k obědu."
"Ale trvá ti to, než se dostaneš k pointě, kamaráde. A vůbec už nechápu, jak můžeš jíst ty svinstva s tofu."
"No, ten příběh je polovina zábavy, nemám pravdu?"
Tad musel souhlasit. ‚Jo, asi máš recht. Ale i tak seš fakt padlej na hlavu."
"A copak někdo tvrdí opak?"
Ježíši." Pauza, pak dodal: "A jak je na tom Zee-ster?"
"Asi stejně bídně jako ty. Ani se neobjevil. Jak si vedeš ty?"
"Už mi bylo i hůř."
"Chceš něco jíst?"
"Ne, zatím ne. Možná za pár dní. Teď si dám jenom nějaký prášky."
Ještě chvilku pokračuj, a bez pomoci doktorů tě z toho nikdo nedostane."

"Mumie Karis, hrál tam Boris Karloff," řekl Tad. Jako polovina obyvatel L.A. byl i Tad velkým filmovým fanouškem. Zejména měl v oblibě staré černobílé horory společnosti Universal.

"No aspoň půlka mozku ti ještě funguje. Jdu si dát trochu šampaňského. Dáš si taky?"

"Abych si zničil játra? Ani náhodou."

Bobby se zasmál a řekl: "Bude mi bez tebe smutno, Tade."

Tad přikývl. Já vím. Ale to bylo jasný odjakživa, kamaráde. Odjakživa."

13 KAPITOLA

*****

Hemphill, Texas

Jay Gridley jel po okresní silnici nedaleko od nádrže Toledo Bend na řece Sabine, což bylo kousek od hranic s Louisianou, jako dítě tady byl kdysi na výletě. Letní scenerii doplňovaly borovice s dlouhými jehličkami, červený prach a líně bzučící mouchy. Když tu tenkrát byl ve skutečnosti, bylo mu asi osm nebo tak nějak a procházel se s bratrancem a sestřenici, Richiem a Farah. Richiemu bylo jako jemu, Farah byly čtyři. Na silnici uviděli dlouhého načervenalého hada, a ten je natolik rozrušil, že Jay s Richiem okamžitě odběhli k rodičům. Jay nedokázal pochopit, proč jeho matka a teta Sally propadly panice. "Kde je Farah!"

"Nebojte se, nechali jsme ji, ať si toho hada prohlídne, nic mu neudělá."

Zasmál se té vzpomínce.

Kousek od něj seděl ve stínu vysoké borovice bělovlasý stařec v umazaném tričku a montérkách - bos - a nožem ořezával dlouhý klacek. Jay byl rád, když se mu do jeho scénářů podařilo propašovat i nepatrné drobnosti.

"Zdravíčko," pozdravil Jay.

"Zdravíčko," odvětil stařec. Od okraje ostří se kroutila dlouhá dřevěná hoblina.

Ve skutečnosti se Jay dotazoval jistého serveru na informace, které mohly být nahrány na jeho počítač; jenže ve VR to bylo prostě mnohem zajímavější.

"Jak to tady vypadá?" zeptal se Jay.

"Nic moc," řekl stařec. "Sem tam se něco šustne. Slyšel jste vo těch votrávenejch chlápcích z FBI?"

"Ožralejch," řekl Jay, "ne otrávenejch." Usmál se. Jo, to byla celkem švanda. To byl námět rozhovoru s kolegy z FBI, když na ně narazil v jídelně. Zaměstnanci hlavního úřadu FBI si Net Force neustále dobírali kvůli tomu či onomu, takže Jayovi se hodila jakákoli munice, kterou mohl vypálit opačným směrem, zejména když ten incident v L.A. nikomu neublížil, jenom je všechny poněkud vyvedl z míry.

"Nebyl tady náhodou v poslední době někdo, kdo se snažil prodat hadí olej?"

"Hadí olej" v jeho virtuálním scénáři představoval podivnou nachovou kapsli, po níž DEA usilovně pátrala. A podle všech náznaků nejen ona.

Jay se cestou zastavil na kus řeči s několika místními obyvateli, ale prozatím na nic nenarazil. Tentokrát se na něj usmálo štěstí.

"Ale jo, pane, přišel sem takovej človíček, není to dlouho, myslím, že měl trochu toho, na co se ptáte."

Jayův těžce nacvičovaný vyrovnaný postoj byl ten tam. "Cože? Kdy? Kudy šel?"

Stařec vyplivl proud temných a nevábných slin a ukázal nožem. "Vyrazil po silnici támdle k Hemphillu."

Ježíši! Že by to byla taková hračka?

"Šel pěšky?"

Jel v koňským povoze."

Hlavně rychle, musel se dát do pohybu, jestli měl toho dealera vystopovat a dopadnout. Rozhlédl se. Mohl z tohoto scénáře vypadnout a napojit se do dalšího, nebo to provést v reálu pomocí hlasové linky a klávesnice... Ne, moment, vždyť má věcičku, kterou může využít, zálohu. Provedl to a najednou se díval na moped opřený o strom. Jen tak.

"Můžu si půjčit ten stroj?"

Jak je libo."

Jay odběhl k mopedu, těžkému motorovému kolu, které se startovalo šlapáním do pedálů. Nebyl to sice harley, ale bylo to rychlejší než koňský povoz a na štěrkové cestě mnohem lepší než velké stroje, aspoň v jeho případě, a to i ve VR.

Naskočil na moped a opřel se do šlapek.

To zahloubané buddhistické rozpoložení bylo úplně fantastické, ale když se věci daly do pohybu, potřebovali jste vyvinout přece jen vyšší rychlosti

Ten malý dvojtaktní motor zachrčel, z výfuku vyšel obláček bílého kouře a motor naskočil.

Šéf by měl fakt obří radost, kdyby se Jayovi podařilo tuhle záležitost uzavřít.

*****

Washington, D.C.

Michaels stěhoval krabice, které jim po Toni poslala guru, když narazil na dřevěnou, lesklou krabičku, která zářila i pod vrstvou prachu. "To je moc pěkný," řekl a zvedl ji na dlaních.

Toni se na něj otočila z místa, kde rovnala boty. V chodbě už z nich nakupila obří hromadu, jež hrozila, že přeroste v menší horu a dočista zablokuje dveře do ložnice. Jé, na ty jsem zapomněla."

Toni přešla k Michaelsovi a vzala si od něj krabičku, zvedla mosaznou záklopku a otevřela víko, pak krabičku otočila, aby Alex viděl dovnitř.

"Páni," řekl jen.

Ze sametem vyložených přihrádek vyjmula dvojici malých nožů a pak zvedla i spodní víko, pod nímž byl ukrytý další prostor. Ve spodní části ležela pochva z tlusté kůže. Vypadala, jako kdyby někdo usekl spodní třetinu banánu a po stranách ji splácl. Toni vzala do rukou pochvu a zasunula do ní obě zahnutá ostří, takže byla těsně vedle sebe, oddělená jen pásem kůže uprostřed. Nože byly celé z kovu, na konci obou rukojetí byl silný kruh s velkým otvorem uprostřed. Toni rychle vytáhla obě ostří, nechala pochvu spadnout na koberec a sepnula ruce. Když je od sebe oddálila, v každé držela nůž, jehož krátká a zlostně vyhlížející čepel vyčnívala dopředu, přibližně pět centimetrů od spodních částí jejích dlaní. Kroužky na koncích provlékla ukazováčky.

"Je to napodobenina kerambitů," řekla. "Někdy se jim říká lawi ayam. Indonéské nože pro boj zblízka."

Otočila ruku dlaní vzhůru, aby mu je ukázala.

Prohlížel si je. Ty nože byly ostré, asi dvanáct až patnáct centimetrů dlouhé a většinu jejich délky představovala rukojeť s otvorem. Samotná ostří vypadala spíš jako paráty nějakého dravce. Na oceli byl patrný jemný vzorek čar a spirál.

"Tradiční zbraně jsou obyčejně delší a mají ostří po obou stranách. Guru si je nechala vyrobit od nožířského mistra a znalce bojových umění v Keenesburgu v Coloradu, ten člověk se jmenuje Steve Rollert. Je to asi deset dvanáct let. Je to kovaná damascénská ocel, překrývaná a tepaná, takže v ní vznikají stovky a tisíce vrstev. Ostří se opracovává při odlišné teplotě než zbytek, takže je tvrdé a netupí se, přičemž ostatní kovové části si udrží jistý stupeň ohebnosti.

Vidíš, ukazováček prostrčíš otvorem a takhle to chytíš. Můžeš to taky

obrátit a prostrčit otvorem malíček, takže ostří se pak objeví na straně u palce, takhle."

Předvedla mu ten pohyb, načež otvorem znovu provlékla ukazováček.

"Počítám, že je naprosto legální s tím chodit po ulici."

Usmála se. "No, v některých státech ano, pokud to nosíš na opasku všem na očích. Když je ukryješ, tak na většině míst narazíš."

"Něco jako boxery," řekl.

"Ale mnohem lepší," řekla. "Ostří je fantasticky ostré a díky tomu koncovému otvoru můžeš udeřit, aniž by sis pochroumal prsty."

"Skvěle."

Toni jeho sarkasmus nezachytila, nebo ho spíš ignorovala. "Že?" Předvedla mu několik pohybů, oběma noži pohazovala dopředu a dozadu.

Nepatrná chybička a všude by byla spousta krve. Jeho nebo její. Ustoupil o malinko vzad.

"Nejsou moc dlouhý," řekl, ale i když to říkal, uvědomoval si, že je rád, že nejsou delší.

"Protože jsou to řezné, ne bodné zbraně. Všechny velké vedlejší tepny jsou poměrně blízko pod povrchem. Krční, předloketní, stehenní i tepna v podkolenní jamce. Tímhle ostřím se dostaneš ke všem. Stačí přerušit velkou tepnu a hodně rychle vykrvácíš, jestli něco neuděláš. Vykrvácení tě připraví o život rychleji než nedostatek vzduchu, navíc krev se nahrazuje hůř než vzduch."

Jak poetické."

"Pamatuju si, že ten Rollert má celkem smysl pro humor. Je to práce na zakázku, ale vyrábí i verzi z nástrojové oceli, potaženou černým teflonem. Říká jim otvírače plechovek, s tím sloganem je uvádí na trh. ‚No co, v čem je problém, strážníku? Tohle je na otvírání plechovek, vidíte, píše se to přímo tady na rukojeti.' Taky jich mám někde pár ukrytých. Je jasné, že ty teflonové jsou oproti těmhle asi dvacetkrát levnější."

Znovu zacvičila s noži, dostávala se do toho. Dívat se na svistot těch věciček, jak jimi Toni máchala všemi směry, bylo docela o strach.

"A kolik stály ty lacinější?"

"Asi po padesáti dolarech."

"Chceš říct, že tyhle dva kousky oceli stojí tisíc dolarů?"

"Kvalita nebývá laciná."

Michaels zavrtěl hlavou. Jeho milovaná žena, jež nosila jeho nenarozeného syna, byla specialistkou na smrt a zkázu. Mluvila o těch hračkách, jako jiné ženy hovoří o tom, že si musí zajít na trvalou.

"Můžeš cvičit djuru a v každé ruce držet jeden z nožů, stačí jenom nepatrná úprava a je to."

Jo, a když udělám chybu, uříznu si nos."

"Lepší nos, než nějaký... jiný výčnělek." Usmála se. "Neboj. Než se naučíš všech osmnáct djuru, budeš schopen používat tohle nebo nějakou tyč úplně bez problému. Když poleví tvoje pozornost, můžeš se říznout, ale dokud se udržíš ve slušné formě, není se čeho bát. Silat je určen pro boj se zbraněmi, na to nezapomeň. Pouze v případě, že není jiná možnost, používáme holé ruce."

Mávala noži zepředu dozadu, křížila a roztahovala ruce, vše v pohybech, které Alexovi připadaly jako nezřízeně nebezpečné.

Ale vzrušovalo ji to a naplňovalo radostí, čehož si v poslední době moc neužila, a jemu se ten pohled líbil.

"Byly to první nože, jejichž používání mi guru vysvětlila. Kdysi šlo o záložní zbraň. Ženy je nosily poměrně často. Daly se schovat ve vlasech nebo do záhybů sarongu. Tyhle mají koženou pochvu, ale starší typy vyrobené na Jávě mívají pouzdra ze dřeva. Prý se v minulosti objevili takoví odborníci, kteří je uměli chytit mezi prsty u nohou a udělat protivníkovi z nohou a klínu sekanou, zatímco ten pořád ještě čekal, co mu předvedou rukama."

"Nádhera."

Nepřestávala jimi točit a mávat, ani když mluvila. "Dělají se delší, ale

pro djuru jsou lepší kratší. I když djuru jsou tréninková cvičení a nože se používají v souboji, můžeš ty pohyby provádět s nožem v ruce. Koukni."

Přestala a pak předvedla djuru číslo tři. Její ruce se nepohybovaly o nic pomaleji, než když tento cvik prováděla neozbrojená, aspoň to Alexovi tak připadalo. "Vidíš? Blokuješ nebo vysíláš údery stejně jako obvykle, ale ty nože tomu přidají na ostrosti."

" 'Ostrost', to je fakt. Při druhém djuru bych si dal opravdický pozor," řekl. "Když uvážíš, jak ti rostou prsa, tak se s tím oženeš kolem hrudi a uřízneš si bradavky."

Zasmála se a pak vrátila nože na jejich malou sametovou podložku. "Díky. Hned je mi líp. Teď se můžu vrátit a dotřídit ty boty."

Podala mu krabičku. "Dej je někam, kde na ně nezapomeneme. Až bude čas, ukážu ti, jak se s nimi hraje."

Vrátila se k práci a on se podíval na krabičku. No co. Už když si ji bral, věděl, jaké má koníčky. Jednou mu svým uměním zachránila život a on se z něj naučil dost, aby to mohl využít i sám, aspoň trošku. Už skoro rok s ní usilovně trénoval. Poté, co mu jeden útočník, co se tvářil jako neškodná stařenka, tyčí málem vytloukl mozek z hlavy, Michaels mohl jen těžko nadávat na nízkost a zákeřnost soubojů. Pentjak silat byl tak zákeřný, jak bylo potřeba, a když se vám někdo chystal rozbít hlavu, museli jste se rozhodnout sami. Když jste sáhli do své pokladnice triků, doufali jste, že z ní vytáhnete to pravé. Člověk, který se proti vám žene s nekalým úmyslem, by si to měl rozmyslet, pokud by viděl, jak si pohráváte s dvojicí těch pařátů a na tváři vám hraje pološílený úsměv. Alex věděl, že on by si to rozmyslel.

Pravidla? V souboji na nože? Žádná neexistují!

Usmál se na tu dřevěnou krabičku a šel ji položit na poličku do obýváku. Až někoho pozvou na večeři, bude to vynikající téma rozhovoru. Nebo to rozhovor ukončí, podle toho, co měl člověk v plánu.

Bude poměrně zajímavé zjistit, co budou jejich syna učit, až bude tak starý, aby mu začaly vrtat hlavou všechny ty podivné tanečky, co provádí máma s tátou. Určitě mu ukážou, jak se může bránit. Michaelse jeho otec naučil základům boxu v šesti nebo sedmi letech, a ačkoli si v tom nikdy nevedl bůhvíjak dobře, aspoň si vybudoval sebevědomí v otázkách sebeobrany.

Jakmile se začal učit silat, uvědomil si, kolik toho neví, ale příliš často nebojoval, moc to nevadilo.

Bylo zvláštní přemýšlet o tom, jak naučí svého syna bojovat, když se ještě ani nenarodil. Ještě chvíli, a bude mu kupovat baseballové rukavice a elektrické vláčky.

14 KAPITOLA

*****

Quantico, Virginia

Michaels odešel z kanceláře ředitelky s rodícím se pocitem nelibosti. Ředitelka Allisonová si ho zavolala kvůli hlášení o postupu prací, ale skutečným důvodem zcela nepochybně bylo, že někde jí někdo dal trochu dřeva, aby mu mohla pořádně zatopit. Když mluvila, tak mu opravdu bylo mnohem větší horko. Ne že by mu doslova nadávala za to, co jeho úřad zatím udělal či neudělal, ale aspoň desetkrát musela během jejich rozhovoru použít termín "spolupráce mezi úřady". Michaels sice neměl politiku v lásce, ale tomuhle rozuměl.

Splašky tečou dolů a výlevka z ředitelčiny kanceláře ústí přímo nad jeho hlavou...

Postupovali bohužel velmi pomalu, a už proto získával tenhle případ na

významu a naléhavosti, nesnesl odkladu. Kdyby existoval nějaký významný případ počítačového terorismu, nějaké počítačové zpronevěry nebo nejlépe několika znuděných hackerů, na který by se mohl vymluvit, ukázat na něj, umýt si ruce a předložit ho svým nadřízeným. Jenže jeho lidé byli dobří, měli pod kontrolou každodenní záležitosti. Ačkoli se jednalo o problém DEA, jenž neměl s počítači skoro nic společného a při němž Net Force jen vypomáhala, pokud hodně rychle nezaznamenají nějaký průlom, mohli by si přivodit kupu těžkostí.

Ještě pár milionářů, kterým přeskočí, a nejrůznější síly se začnou dívat po nějakém vhodném obětním beránkovi, a třebaže by to měla být DEA, velmi snadno by se mohlo stát, že odzvoní i několika dalším úřadům, Net Force nevyjímaje.

Když se vracel do zázemí a do své kanceláře na centrále Net Force, viděl Jaye Gridleyho, který stál ve dveřích a usmíval se.

"Řekni mi, že pro mě máš dobré zprávy, Jayi."

"Jo, to mám. Myslím, že jsem přišel na solidní stopu našeho dealera."

"Vážně?"

"Ano, pane šéfe."

Jak?"

"Podle té bohaté dcerky. Pustil jsem se za jejím nákupním výletem. Někdo si vzpomněl, že v jednom z obchodů použila veřejný počítač, aby provedla nějakou transakci on-line. Proklepl jsem počítače, se kterými tam mohla přijít do styku, našel jsem všechny e-maily odpovídající době, kdy mohla být v tom obchodě, a pak jsem to porovnal pro případ, že by použila falešné jméno, což... se nakonec potvrdilo."

"No tak pokračuj."

"Rozjel jsem pátrání po mnoha stopách, šlo asi o čtyřicet znaků včetně slov jako Thor, Thorovo kladivo a tak podobně. V jednom případě jsem uspěl a šel za tím."

"A to slovo bylo...?"

"Nachový."

"Nachový?"

Jako barva těch kapsli. Tohle je ten e-mail, co jsem našel."

Podal Michaelsovi vytištěnou zprávu. Stálo na ní: Jasně, Páteřnice -až se stavíš, budu pro tebe mít tu nachovou věcičku."

Byl tam i podpis. "Středečník."

"Neuraz se, Jayi, ale tohle je trochu moc teoretické. 'Nachová věcička'? Může jít o nějakou plyšovou hračku, co já vím. A dny v týdnu jako kódová jména? Proč myslíš, že to je naše bohatá slečinka a její dealer?"

Jay se usmál. "To je to, šéfe. Páteřnice se jmenovala norská bohyně Frigga. Středečník je jméno, které, a jsem si jistý, že to víš, je spojeno s Odinem."

"Úžasné. A co?"

"Frigga a Odin jsou Thorovi rodiče."

Michaels se na chvilku zamyslel. "Aha. To by přece jen byla poněkud podivná shoda náhod, že?"

Jo, taky si myslím. Neznamená to, že jde přímo o toho chemika, ale vsadím svůj měsíční plat proti týden staré rozježděné vačici, že tenhle ‚Středečník' má s tou drogou něco společného."

"Dobrá práce, Jayi."

"Nestopoval jsem toho chlápka, držel jsem se zpátky, ale můžu si na něj posvítit a opatřím ti i jeho adresu."

"To je ještě lepší."

"No, problém je v tom, že je to dobře i špatně. Jestli jsem to našel já, tak to najdou určitě i lidi z NSA, pokud se tak už nestalo."

"Proč myslíš?"

"Protože mají v popisu práce sledovat komunikaci mimo území USA z důvodů nějaké teroristické činnosti, různých druhů komplotu a věcí, o kterých bychom všeobecně měli vědět. Mají tedy úplný seznam slov, která, jakmile se objeví v telefonním rozhovoru, ve vysílačce, dálnopisu nebo e-mailu a tak, automaticky

spustí nahrávací přístroje. Zpráva se nahraje a zanese se do jednoho z fůry sálových počítačů, jimiž NSA disponuje, znovu se prověří a pak ji proženou počítačovým programem, který zprávu přečte a přidělí jí kód naléhavosti od jedné do deseti. Všechno nad stupeň pět se dostane někomu na stůl, a čím vyšší stupeň, tím rychleji to proběhne. Takže pokud do názvu svého e-mailu napíšeš slova Sebevražedná mise a bomba, a to v jednom ze stovky hlavních nebo dvacítky menších jazyků, a pokud se k tomu dostane NSA, někdo to prověří. Většinou to nic neznamená, jen si někdo dělá legraci, ale občas se něco ukáže. Zpráva nadepsaná ‚Zastřelte prezidenta a vyhoďte Washington, D.C., do povětří' by tedy měla být jen řádkem z televizního pořadu nebo z budoucího technothrilleru."

"Takový hlupák snad nemůže být nikdo."

"Ale může. Hlupáků a pitomců jsou celé zástupy."

Michaels řekl. "Dobře. Tohle o NSA v zásadě vím. A dál?"

"No, vážně si myslíš, že NSA upírá svůj zrak a sluch výlučně na oblasti za našimi hranicemi? Jistě, domácí věci by měly spadat do působnosti FBI, ale všichni v téhle branži vědí, jak se věci mají. NSA má všechny potřebné nástroje, a jak by se někdo mohl dozvědět, že to dělají, když to nikomu neřeknou? Houby. Jestli mají na dopadení toho

dealera stejný zájem jako DEA, tak už určitě přiřadili čemukoli, co se nějakým způsobem vztahuje ke slůvku Thor, známku nejvyšší důležitosti. Jestli je v případě toho Středečníka chceme předběhnout, měli bychom někoho asi poslat do terénu, a to šupito presto. Dealera můžeme sebrat, což by bylo dobře, ale pro nás by to bylo ještě lepší, protože bychom si připsali nějakou zásluhu, ne?"

"Jo," přikývl Michaels. "Když mě pustíš do kanceláře, tak zvednu telefon a zařídím to. Díky, Jayi."

"Výcuc máš mezi došlou poštou pod názvem ‚Bohatá holka'. Až budeš rozdávat odměny, vzpomeň si na mě."

*****

Malibu, Kalifornie

Když se Tad zase probudil, podíval se na hodinky. Ani ne tak kvůli hodinám, jako spíš kvůli datu. Někdy po výletu s Kladivem býval prakticky v bezvědomí třeba tři i čtyři dny.

Už se párkrát probudil, potřeboval na záchod nebo pro vodu a prášky proti bolesti, a měl pocit, že si vybavuje, jak mu Bobby vyprávěl něco o tom, že rozveselil ústředí FBI v L.A. Třeba to byl jenom sen. Bylo by to snesitelnější.

Jestli mu hodinky šly dobře, tak to nebylo tak zlé, byl mimo jenom dva dny. Když si vybavil den, tak to dopadlo dobře.

A pokud to netrvalo týden nebo ještě déle.

Bolelo ho celé tělo. Připadal si, jako by spadl z vysoké budovy, jako obří balon poskakoval po ulicích a při každém dopadu si ještě narazil jinou část těla. Při sebemenším pohybu cítil bodáni rozžhavených jehliček, řezání chladných, tupých žiletek. Povedlo se mu překulit se do sedu a pak i vstát. Chvilku se jen kolébal, snažil se získat rovnováhu a pak zamířil do sprchy. Velmi pomalu. Až se umyje, bude se cítit o malinko líp, i když to nebude bůhvíjaký posun s ohledem na to, jak se cítil teď. Ale taková byla cena. Člověk mohl nadávat po první zkušenosti, ale pak už se nebylo nač vymlouvat; moc dobře přece věděl, jak mu po tom bude. Mohl nadávat už jen a jen sám sobě.

Podařilo se mu dojít do koupelny, aniž by spadl, přestože se cestou musel párkrát opřít o zeď. Svlékl se, vlezl do sprchy a pustil na sebe plný proud vody ze všech trysek. Jinak to nešlo; voda vycházející jen jedním směrem by ho asi povalila na zem.

Když spotřeboval polovinu teplé vody, kterou v domě měli - a to už bylo

pořádné množství -, vstrčil do párou zamlžené koupelny hlavu Bobby a zakřičel: "Ty ještě žiješ? K nevíře."

"Běž se vysrat," křikl Tad.

"Budeš schopen pracovat?"

"Přece už nespím, nebo snad jo?" Vypnul vodu a vyšel ven, vzal si jednu z osušek a začal se utírat.

Bobby si ho prohlížel a vrtěl hlavou. "Vypadáš jako rozšlápnutý psí lejno."

"Díky moc. Tak co je?"

"Začíná se to rozjíždět. Mám asi deset objednávek, co potřebuju odeslat dneska, dalších osm zítra a pozítří další čtyři."

"Přichystal jsi mi kapsli na rozjezd?"

"Ježíši, Tade, ty snad chceš přijít o krk."

Tad neodpověděl, ale dosušil se. Podíval se na sebe do zamlženého zrcadla. Byl sice příšerně pohublý, ale v tom mlhavém nezřetelném odrazu nevypadal zase tak hrozně.

Bobby teatrálně vzdychl. "To víš, že jo, jednu jsem ti dal stranou."

Tad přikývl a usmál se. Ještě nikdy si Kladivo nevzal víckrát než dvakrát za týden, vždycky trvalo, než se z toho úplně vzpamatoval, ale s dostatečným množstvím chemických berliček by se mohl z těch bolestí a ran, které během tripu utržil, dostat celkem snadno. Samozřejmě že je pořád cítil, ale nevšímal si jich. Tedy aspoň ne moc. Šlo o to, že si v průběhu těch let vybudoval poměrně solidní toleranci na demerol a morfium. Mohl si vzít hrst tablet s 50 miligramy účinné látky a procházet se jakoby nic, přitom šlo o dávku, která by mnohem silnější chlapy přibila k zemi na šest až osm hodin. Morfium účinkovalo proti bolesti líp než demerol, heroin ještě líp, ale ty zase měly svoje specifické problémy - nebyl přílišným milovníkem jehel nebo plynových injekcí, které do vás drogu vpravily. Neděsilo ho, že by se stal závislým, párkrát demerol nebo herák použil, když měl opravdu dost, ale jen jako tlumící léky, ne na povzbuzení. Někteří lidé mají rádi tlumidla, což přesně

opiáty jsou. Tad dával přednost povzbuzovadlům. Chtěl se pohybovat, dělat to či ono. Měsíce, které proležel v posteli a vykašlával krvavé hleny, když měl aktivní formu tuberkulózy, mu z paměti nevymizely. Rychle žít, umřít mladý, a jestli je tělo ošklivé nebo pohledné, co na tom? Chvály nebo odvržení se člověk stejně nedočká, tak co?

Čas plynul. Na trip může člověk rovnou, nebo taky ne. Po smrti bude mít člověk času habaděj, ne?

I po těch tabletách demerolu, co si vzal posledně, byl vzhůru, k tomu ta sprcha, ale přesto se cítil tak, jak Bobby říkal, že vypadá: hrozně. To by tedy chtělo trochu mexického heroinu, který ty hroty otupí. Něco na uvolnění svalů, trochu steroidů na záněty a otoky, a trochu něčeho na povzbuzení, aby to vyrovnal, a pak se pořádně rozpohybuje. A až si zase vezme Kladivo? No, pak tohle všechno zmizí úplně. Superman žádné prášky proti bolesti nepotřebuje. "Jdu na to," řekl Tad. "Dej mi deset minut." Bobby přikývl. "Tak já začnu hned s posledním mixem." Tad ho mávnutím poslal pryč. Zásoby měl v autě, které zaparkoval u bufetu. Bude tam muset dojít, vrátit se a doufat, že najde nějakou žílu, kterou se mu povede napíchnout. Zatracená práce.

*****

Washington, D.C.

Toni si asi hodinu hrála s miniaturou, pak toho musela nechat. Kotníky měla oteklé, palec a ukazováček pravé ruky jí umdléval od toho, jak držela svěrák se špendlíkem, a skoro už neviděla, jak neustále koukala do čoček zvětšující lampy. Ten stereoskopický mikroskop by se rozhodně hodil.

Jo. Stejně jako trochu uměleckého nadání a mnohem větší dávka trpělivosti. Dělala tisíce malinkých teček, každou o velikosti blešího oka, což byla práce velmi náročná na přesnost. Párkrát se přestala soustředit a udělala tečku mimo

čáry. Ty musela pak vypískovat a vyhladit, což, jak už poznala, není žádná legrace.

Třeba to nebyl nejlepší nápad, pustit se do něčeho tak náročného na přesnost. Třeba jenom mrhá časem a spoustou sil.

Odešla do koupelny, opláchla si ruce a obličej studenou vodou, a zamířila do obývacího pokoje. Posadila se na pohovku. Pohyby rukou při djuru mohla provádět i vsedě, aspoň většinu. Práci nohou zvládala čím dál hůř, a ačkoli jí guru radila, ať to pustí z hlavy, Toni to trápilo. Nikdy ji nenapadlo, že by to mohlo být takové.

To indonéské bojové umění bylo nedílnou součástí její osobnosti už od jejích třinácti let. Na střední a vysoké škole se nevěnovala kolektivním sportům, nechodila do školních klubů nebo jiných center mimoškolních aktivit, a když, tak velmi zřídka. Ne, úplně se oddala snažení naučit se pohybovat v rovnováze a vyslat proti útočníkovi soustředěný útok bez ohledu na to, je-li protivník vyšší, rychlejší, silnější nebo trénovanější. Jistě, studovala, poměrně se jí dařilo, a měla i pár přátel, milenců a práci, jenže sama o sobě přemýšlela jako o bojovníkovi.

O takovém, který, jak musela přiznat, se spíš snaží mít nadhled.

A teď je ten bojovník urostlý, tlustý, bledý a těhotný, a ten se má snažit o nadhled, jo?

Ticho!

Jenom do něčeho škrábe a dělá mrňavý tečičky do kusu falešný slonoviny, místo aby někoho nakopal do zadku. To je, panečku, bojovník.

Vyhrkly jí slzy, ale Toni je zlostně setřela dříve, než se jí začaly kutálet po tvářích. Ne. Nepoddá se tomu zmatku pocitů. Hormony, nic jiného za tím není, zatracené hormony! Naučila se je ovládat během menstruace a nikdy nedovolila, aby jí její dny zabránily v práci nebo tréninku. Takže si poradí i s tímhle! Je to jenom otázka vůle!

Jasně, jasně, to víš, že jo, hlavně si dej pozor na chlapy s nohama do O, co drží v ruce harpunu, ty velrybo. Vždyť jenom kyneš!

Byla rozzlobená na nejvyšší možnou míru a teď už jí slzy z očí začaly téct, a ona je nemohla zastavit.

Zazvonil telefon. Dívala se na něj. Pořád zvonil. Konečně ho zvedla.

"Haló," řekla.

"Ahoj, lásko, to jsem já. Jak se máš?"

Alex. No tohle. Ten si teda umí vybrat chvilku.

"Nenávidím celej svůj život," řekla.

On neříkal nic, ale to ani nemusel. Ona toho měla na srdci víc. Mnohem víc.

15 KAPITOLA

*****

Quantico, Virginia

"Chcete po mně, abych se vydal po stopách drogového zločinu?" zeptal se John Howard.

Michaels přikývl. "Ano. Máme do toho případu být jistým způsobem zainteresováni, ačkoli oficiálně jde o vyšetřování DEA. Právě jsem mluvil s Brettem Leem. Jsou ochotní přijmout do případu i spojku z Net Force... pokud má kvalifikaci pro práci v terénu. Samozřejmě v zájmu spolupráce mezi odděleními."

"Schválně, jestli tomu dobře rozumím. Potřebujeme za to získat pochvalu, co?"

"Naprosto přesně. Bude to velmi ostře sledovaná honička. Na dopadení těch lidí má zájem spousta dalších činitelů, a to z nejvyšších míst. Až se médiím donese, s čím vším to souvisí, neměli bychom zůstat pozadu. Objevíte-li se v uniformě Net Force v hlavní zpravodajské relaci, budeme mít jistotu, že nikdo

neopomene zmínit i to, že jsme toho zloducha vypátrali my a že DEA se o místě jeho úkrytu dozvěděla právě od nás."

Howard se usmál. "Začínáte se v tom politickém hašteření hodně zlepšovat, veliteli."

"Poděkoval bych vám, ale nevím, jestli mi to připadá jako kompliment."

Howard pokrčil rameny. Je to součást práce. Tak je to v každé organizaci. Jakmile se v armádě dostanete nad hodnost majora, většina toho, co děláte, vyžaduje, abyste jedním okem sledoval hierarchii a druhým vnitřní a vnější politické tlaky, které se dotýkají vaší jednotky. Vidět to, čeho skutečně chcete dosáhnout, je pak problém. Jestli nás nebudete hlídat vy, buďte si jist, že to nikdo další neudělá. A už vůbec ne DEA nebo NSA."

"Nemůžu vám to nařídit. Záleží čistě na vaší dobré vůli, generále."

"Víte, pane, velice rád pomůžu našim kolegům, kteří se zabývají dopadáním zločinců, v boji s tím obchodníkem s drogami. Tady se v poslední době stejně nic zvláštního neděje."

"Zaklepejte to," řekl Michaels a poklepal na pracovní desku. "Pro případ, že by nás poslouchali nějací unavení andělé, kteří by nám rádi přiělali nějaké starosti."

"Amen."

*****

Když Howard odešel, Michaels se od své sekretářky dozvěděl, že má telefon.

"Kdo volá?"

"Gretta Henkelová."

"Proč je mi to jméno povědomé?"

,Je to generální ředitelka a největší akcionářka firmy Henkel Pharmaceuticals, která sídlí v Mannheimu v Německu."

Michaels zvedl oči v sloup. Ježíši, ono se to vážně rozkřiklo, že jdou po drogách. Natáhl se po telefonu.

Rozhovor netrval dlouho, a když skončil, Michaels se opřel o opěradlo židle a zavrtěl hlavou. Slečna Henkelová z firmy Henkel Pharmaceuticals, největšího evropského a čtvrtého světového výrobce léků, mu nabídla práci.

Slečna Henkelová údajně hledá někoho, kdo by řídil jejich oddělení počítačové ostrahy, a kdo by mohl být lepší než někdo, kdo stojí v čele úřadu americké vlády zabývajícím se počítačovým zločinem? Řekla mu, že o něm slyšela mnoho dobrého. Měl by zájem promluvit si o tom osobně? Mohla by mu poslat jedno z firemních letadel, které by ho do-

pravilo do Mannheimu, kde by si popovídali. Zmínila se o nástupním platu ve výši přibližně čtyřnásobku toho, co vydělával jako státní zaměstnanec, k tomu odkup akcií a zdravotní a důchodové pojištění v takové výši, že by z něj byl za dvacet let poměrně bohatý muž. Kdyby se pro tu pozici rozhodl, mohl by si s sebou přivést rovněž dva až tři ze svých nejlepších spolupracovníků, kteří by se rovněž mohli těšit na zvýšení svých platů.

Bylo lákavé domnívat se, že za její nabídkou stojí skutečně jen to, co mu říkala: uznání jeho schopnosti řídit složité technické operace. Nabídka založená na uznání kvalit. Zasloužená a velká příležitost.

Michaels se tomu usmál. Nikdy si o sobě nemyslel, že je nejbystřejším člověkem na světě, ale že by byl nejhloupější, to taky ne.

Samozřejmě tady šlo o tu zatracenou nachovou kapsli, kterou všichni chtěli dostat. Slečna Henkelová ji možná potřebovala k tomu, aby se její společnost posunula ze čtvrtého místa na světě na třetí nebo dokonce na první. Nebo proto, aby se Němci mohli připravit na další válku s armádou plnou supervojáků. Na tom nezáleželo. Každopádně se domnívala, že pokud mu vydláždí cestu platinou, Michaels jí odhalí i tajemství té věcičky. Bylo by zajímavé zjistit, jestli by ta nabídka zůstala aktuální i v případě, že by náhodou tu informaci neměl k dispozici, případně by se o ni nechtěl podělit. Nebo jak

dlouho by na tom novém místě setrval, kdyby jim ji poskytl.

Znovu se usmál, když si představil, jak Toni řekne: "Ahoj, miláčku, jsem doma! Mám pro tebe novinku. Stěhujeme se do Německa!"

Deutschland, Deutschland, uber alles...

Usmál se.

Omluvil se, nabídku odmítl a zdvořile slečně Henkelové poděkoval.

Ať je v té tajemné kapsli cokoli, nepochybně je to velmi zajímavé.

*****

Beverly Hills, Kalifornie

John Howard, jenž v armádě dosáhl hodnosti plukovníka, než nastoupil do funkce velitele ozbrojené složky Net Force, si mohl vzít letadlo Net Force, ale měl pár přátel, kteří byli dosud činní v ostatních službách.

Bývalý kolega z letectva, jenž se rovněž vyšplhal poměrně vysoko, mu zajistil druhé sedadlo ve stíhačce, která letěla přes celé Státy. To cvičné letadlo muselo pochopitelně v polovině cesty dotankovat, ale jelikož k tomu došlo za letu, Howard měl před panem Brettem Leem, který letěl běžným letadlem, pořád asi dvě hodiny náskok, takže na něj počkal na letišti. To malé vítězství, když viděl výraz toho člověka, který odletěl z Washingtonu, D.C., hodinu před Howardem a byl si toho moc dobře vědom, za to ovšem stálo.

Lee ho zasvětil do podrobností cestou k Beverly Hills.

"Podezřelý se jmenuje George Harris Zeigler, třicet jedna let." Podíval se na Howarda, jako by očekával nějakou reakci, ale jemu to jméno nic neřeklo, s čímž se Leemu svěřil.

Je to poměrně známý herec," řekl Lee. "Pohledný mladík, který ztělesňuje akční hrdiny, nezletilé dívky jsou z něj celé pryč. Říkají mu Zee-ster."

"Tak to je tím," řekl Howard. "Nejsem ani nezletilý, ani dívka. A na filmy mě taky moc neužije."

"Každopádně máme s sebou povolení k prohlídce a naše sledovací skupina hlásí, že je doma. Bydlí ve velkém oploceném domě v Beverly Hills."

"Kde jinde."

"Vletíme dovnitř jako vítr. Musíme to provést co nejrychleji, abychom získali vzorky té drogy. Má kolem domu bodyguardy a bezpečnostní systém. Těžko je tím chemikem on. Než se stal hercem, vyhodili ho ze střední školy, ale domníváme se, že tu věc prodává nebo dává svým přátelům, především těm ženského pohlaví. Peníze nepotřebuje. Za každý film, v němž se objeví, dostane patnáct až dvacet milionů dolarů. Vážně jste o něm nikdy neslyšel?"

"Asi budu muset chodit víc do společnosti," připustil Howard.

Lee po něm šlehl pohledem, ale pak se přinutil k úsměvu. Byla to jeho operace a on měl dát Howardovi náležitý úkol. On bude mít poslední slovo. "Budete asistovat agentům, kteří budou krýt garáž," řekl. "Pro případ, že by se pan Zeigler rozhodl uprchnout. Je to garáž na dvanáct aut, ale momentálně je v ní jen deset vozů. Jsou to obvyklé hračky, nechybí ferrari, land Cruiser, Ford Cobra, Dodge Viper a pár veteránů značky Rolls-Royce."

"To musí být paráda. Kolik agentů s sebou vezmete dovnitř?"

"Šestnáct."

"Aha. No, jestli vám proklouzne, uděláme cokoli, abychom ho zastavili."

Lee na to nic neřekl a Howard se uvelebil na sedadle, podíval se z okna. Je tu dneska nějak zakouřeno. Kdo by to byl Čekal.

Když dorazili na místo, do parku, Howard si vytáhl z tašky své vybavení. Měl svou zbraň, medusu, modrou kombinézu a neprůstřelnou vestu s nápisem "Net Force" vyvedeným velkými svítivě žlutými písmeny na zádech. Připnul si revolver, vklouzl do kombinézy a upravil si vestu. Šlo o pancéřovou vestu s plnými panely na bocích a závěsem přes klín. Hustě utkané hedvábí a překrývající se keramické pláty měly zastavit všechny kulky z pistolí a většinu nábojů z pušek, pokud střelec mířil na trup, nikoli na hlavu nebo

nohy. Měl takový nejistý pocit, že herec, který si nechává říkat Zee-ster, asi nebude do střílení moc hr. Bohatí lidé obyčejně zápasí s pomocí právníků, ne palných zbraní. A jeho šance proklouznout celému zástupu agentů DEA ozbrojených samopaly, byly velmi, velmi mizivé.

Howard si s sebou chtěl vzít svou starou pušku Thompson ráže .45, samopal, který jeho dědeček dostal, když byl neoficiálním zástupcem šerifa v dobách před zrušením rasové segregace, ale říkal si, že by před kamerami vypadal až příliš okázale. A dalo se čekat, že v případě takové operace se velice záhy objeví helikoptéry médií. Ostrostřelec John Howard a jeho chicagský psací stroj by nejspíš nevytvořili o Net Force takový obraz, jaký by si všichni přáli.

Howard si během brífinku uložil do paměti mapy, setkal se s oběma agenty, kteří s ním budou hlídat garáž -jmenovali se Brownová a Peterson, vysoká žena a menší muž. Lee navzdory své výbušnosti přednesl kvalitní nástin situace a zprávu o rozdělení úkolů. Všichni si seřídili hodinky a nasadili si sluchátka nastavená na krátký operační kanál. Ať už měla DEA jakékoli politické povinnosti, její muži už absolvovali dost protidrogových zásahů, aby uměli správně proniknout do střeženého obytného domu.

Od místní policie si vypůjčili taktický vůz, který projel těžkou ocelovou bránou, jako by byla z papíru. Auta jela za ním, pět vozidel, a hned zaujala určené pozice. Howard si nebyl jist, ale měl pocit, že víc než šestnáct agentů vyskočilo z vozů a rozběhlo se k domu.

Brownová, Peterson a Howard vystoupili a přesunuli se ke garáži. Brownová měla univerzální elektronický klíč. Když ho stiskla, signál zafungoval; všechny šestery dveře do garáže se zvedly vzhůru.

Peterson se postavil za dveře spojující garáž s domem, pistoli držel u ucha a mířil jí vzhůru.

Brownová se přikrčila u vozidla hned vedle dveří, byl to charger ze sedmdesátých let, silné auto pokryté asi dvaceti vrstvami ručně leštěné červené metalízy. Byla by škoda, kdyby tu barvu měla zničit nějaká kulka, pomyslel si Howard.

Rozhlédl se. Které auto by si vzal, kdyby měl skutečně naspěch? Nejspíš cobru. Ne, lepší by byl viper, to byla raketa na čtyřech kolech. Museli by použít zátarasy, zezadu by se k tomu zmetkovi ani nepřiblížil.

Přešel k viperu a podíval se do toho malého kabrioletu. Volant i palubní deska jsou určitě z pravého dřeva. A to se podívejme. Copak je tohle'?

Na místě spolujezdce zářila do světa jedna z těch plastových tašek na zip, skoro jako na sendviče.

Uvnitř byly čtyři velké nachové kapsle.

Howard se usmál. Pane na nebi!

Brownová s Petersonem nespouštěli oči ze dveří. Ve sluchátkách bylo slyšet Leeho příkazy. Přes malé obtíže už vylomili přední dveře a vcházeli do domu.

Howard natáhl ruku, zvedl tašku, otevřel ji a schoval do dlaně jednu z kapsli. Podíval se na dvojici agentů DEA. Všímali si ho stejně, jako kdyby byl neviditelný.

Uložil kapsli do kapsy kombinézy, zavřel tašku a hodil ji zpátky na sedadlo auta.

Hned vzápětí se mu ve sluchátkách ozval zvuk střelby ze samopalů a Leeho křik: "Opětujte palbu, opětujte palbu!"

No tedy. Zdálo se, že bodyguardi si hodlali své peníze zasloužit.

Zaslechl další střelbu z automatů. Útočný tým DEA měl MP-5, a k rachotu ostatních zbraní se připojil i jejich charakteristický hluk. Howard odhadoval, že to všechno jsou krátké palné zbraně, nic tak dlouhého, co by mohlo připomínat pušku. Bodyguardi podezřelého mají nejspíš MAC-10, uzi, něco takového. Neznělo to jako pušky H&K.

"...všem volným agentům, utíkají do kuchyně!"

Kuchyni, vybavil si Howard z plánů domu, oddělovala od garáže jen krátká

chodba.

Brownová s Petersonem to pochopili jako výzvu ke vstupu dovnitř. Peterson prudce otevřel dveře, Brownová vešla dovnitř, pistoli držela před sebou v natažených rukou. Na Howarda se ani neotočili a zmizeli v domě.

Howard měl svou zbraň stále ještě v pouzdře a zvažoval své možnosti. Jestli se šestnácti agentům DEA nepodařilo sundat pohledného herce a jeho bodyguardy, tak on jim v tom moc nepomůže. Zůstane tady, jak mu řekli na začátku.

Z domu zaslechl další výstřely. Někdo vykřikl, dva až tři různé hlasy.

"Hergot!"

"Kurva!"

"Au, au, zasáhl mě!"

O deset vteřin později z domu do garáže vešel nějaký muž. Jednou rukou držel před sebou nějakou mladou ženu v uniformě pokojské. Z její tváře se dalo poznat, že prožívá smrtelnou hrůzu, a nikoli neoprávněně, protože muž svíral v druhé ruce nůž a tiskl jí ho ke krku. Byl to velmi pohledný mladý muž.

Howard odhadoval, že tohle bude Zee-ster.

Vytáhl revolver, zvedl druhou ruku, uchopil zbraň do obou rukou a namířil ji na muže s nožem.

"Zůstaňte na místě, Zeiglere," řekl.

Muž ztuhl.

Howard se přinutil povolit sevření rukou. Pevné držení revolveru bylo nezbytné pro střelbu, ale kdyby ho usilovně svíral déle než pár vteřin, mohl by do rukou dostat křeč. A nikdo nemohl odhadovat, jak dlouho tady budou takhle stát.

Zeigler, který stále tiskl k hrdlu své rukojmí nůž, se pokusil skrčit za ni, ale nebyla šance, že by sto padesát centimetrů vysoká a padesát kilogramů vážící žena zakryla dvoumetrového metrákového chlapa. Howard si mohl vybrat z mnoha terčů včetně toho, který představoval okamžité zneškodnění, tedy hlavy.

"Odhoďte tu pistoli! Zahoďte ji, nebo ji zabiju!"

Měl namířeno. Vyrovnaná mířidla, jasně v nich viděl levé oko toho muže. Ze vzdálenosti čtyř až šesti metrů nemohl minout. Pokud by

muž v poslední chvíli neucukl a nepřesunul svou rukojmí na místo, kde teď měl hlavu, nehrozilo ženě větší nebezpečí. A musel by tu filmovou hvězdu zabít, což by zajistil zásah do hlavy, přímo do mozku.

No, jestli filmové hvězdy něco takového mají...

"Poslouchejte," řekl Howard, "promluvíme si o tom."

"Žádný řečnění nebude! Dejte tu zbraň pryč, nebo ji podříznu!"

Pokojská se otřásla.

"To bych vám neradil. Jestli ji zabijete, budete tam stát bez ochrany, jen s nožem v ruce. Přemýšlejte o tom. Jenom s ní se můžete udržet naživu. Když zemře ona, vy zemřete taky. To je celé."

"To nemůžete udělat. Víte, kdo já jsem?"

,Já nejsem policajt, hochu, jsem voják. Vycvičili mě, abych zabíjel, ne abych zatýkal. Jak uvidím na tom noži krev, je to pro mě hotová věc. Je mi jedno, kdo jste. Bůh nemá rád lidi, co vraždí bezbranné ženy, a počítám, že mě sem poslal, abych vám to vysvětlil."

Muž byl na pokraji paniky. "Nechte mě odejít a já ji pustím."

"Cože, mám snad na čele vytetovaný nápis blbec} Odhoďte ten nůž, a budete moci vysvětlit svůj příběh soudci. Možná by vás z toho solidní právník i vysekal, stává se to v jednom kuse. Jste milionář. Bohatí a slavní lidé nebývají odsouzeni k trestu smrti. Ale jakmile tu ženu jenom říznete, zaručuju vám, že bude dřív po vás než po ní. A hotovo."

"Mohl byste ji svým výstřelem zasáhnout!"

Howard teatrálně vzdychl. "Tak já ti teda něco vysvětlím, chlapče. Tahle zbraň, co držím v ruce, je Phillips & Rodgers ráže .357 model 47 Medusa. Je to prakticky nejlepší a nejpřesnější revolver, jaký se dá sehnat, a tak, jak ho mám nastavený já, je velice přesný. Prakticky po celý den s ním zasáhnu na

pětadvacet metrů jablko, a ty nejsi ani třetinu té vzdálenosti ode mě. Rozumíš mi? A zamysli se taky nad tím, kolik toho z tebe vidím, co nezakrývá tvoje rukojmí."

Zeigler nic neřekl.

Howard pokračoval. "Je v něm šest osmigramových poloplášťových střel s dutou špičkou. Pokud vystřelím a zasáhnu tě kamkoli jen jediným výstřelem, a já tě zasáhnu, hochu, na to dej krk, ta kulka k tobě doletí rychlostí tří set šedesáti metrů za vteřinu. To znamená, že se k tobě dostane dřív, než uslyšíš výstřel, který ji k tobě vyslal. Ta nadzvuková kulka zdvojnásobí svou velikost a udělá ti z velké části těla, ne-li z celého,

ementál. Podle statistik uvádějících použití tohohle kalibru a munice se svezeš k zemi v šestadevadesáti celých čtyřech desetinách případů ze sta a tvou jedinou starostí bude, abys znovu popadl dech. A ani to ti nejspíš nevydrží na dlouhou dobu."

Zeigler polkl naprázdno.

"Takže tak zní dohoda. Je mi úplně ukradený, jestli odsud odejdeš po svejch nebo tě DEA vytáhne ven mrtvýho; podle mě to vyjde nastejno. Ale jestli budu muset vystřelit, tak ta pistole udělá tady v garáži hrozně velkej randál a asi mi pár dní bude zvonit v uších, protože jsem si zapomněl vzít před vstupem dovnitř špunty do uší. A sluch si kazím co možná nejmíň.

Takže jestli budu muset střílet, tak mě to fakt naštve. A třeba vystřelím ještě jednou. Sleduješ mě? Tak dej ten nůž okamžitě pryč, nebo z tebe udělám ementál, ty se svezeš k zemi a já pak do tebe vypálím ještě párkrát, protože si kvůli tobě kazím sluch. Tvé filmové kariéře by možná zatčení neublížilo. Když ale ten nůž dolů nedáš, tak se s kariérou rozluč úplně. Vyber si. Buď na podlahu spadne ten nůž, nebo ty."

Zřejmě ho ve vysílačce někdo poslouchal, protože Howard zaslechl: "Nestřílejte na něj! Nestřílejte na něj! Už tam jdeme!"

Howard jazykem vypnul vysílačku. Nemohl vypnout svůj mikrofon, ale vypnul aspoň sluchátka. Takové rozptylování nemohl potřebovat.

Zhluboka se nadechl, pak trochu vydechl, zbytek dechu zadržel a připravil se na výstřel. V takové situaci jste nikdy nemohli klamat. Položil prst na spoušť. Stačilo by jen málo, necelé dva kilogramy, jemné plynulé stlačení, jako když rozlomíte rampouch.

"Ne! Nezabíjejte mě! Prosím!"

Zeigler levou rukou pustil ženu a udělal krok směrem k Howardovi.

"No tak, přece se nějak dohodneme! Prozradím vám... řeknu vám, kdo je můj dodavatel! To přece chcete, ne?"

Nůž se vzdálil od krku té pokojské. Zeigler ho ještě neupustil, ale chystal se k tomu. Ruku, v níž nůž držel, už povolil, rukojmí byla od něj půl kroku.

Howard znovu vydechl, tentokrát tišeji. Díky bohu. To by mu tak ještě scházelo, aby ho miliony nezletilých děvčat nenáviděly za to, že zabil jejich idol. Když nůž dopadl na zem, proletěla kolem Howarda kulka...

Zvenčí vběhl do garáže nějaký člověk a dvakrát vystřelil, zasáhl podezřelého přímo do hrudi.

Howard se instinktivně otočil ke střelci, pistolí mířil před sebe.

Byl to Brett Lee.

Lee rychle zamířil pistolí ke stropu, druhou ruku měl otevřenou a zvednutou. "Klid, klid!"

Howard řekl: "Proč jste střílel, vy jeden magore? Vždyť svou zbraň pustil!"

"Omlouvám se. Vypadalo to, že chce ublížit rukojmí."

Já myslel, že jste ho chtěli živýho!"

Lee už nic neřekl. Zasunul si zbraň do pouzdra.

Howard zavrtěl hlavou a šel se podívat na Zeiglera. Jeden zásah do srdce, jeden o něco výše, bude po smrti, než ho doktoři donesou do sanitky. Hergot!

Howard vstal, zasunul si revolver do pouzdra a pomohl plačící pokojské vstát. "Už je po všem, paní. Už jste v bezpečí." Šlehl pohledem po Leem. Pane

na nebi.
Zaslechl zvuk blížících se helikoptér a tlumeně zaklel. Rozhodl se, že si sundá vestu. Ani za nic nechtěl, aby se po tomhle fiasku objevil v televizi nápis "Net Force".
Velitel Michaels by s tím určitě taky souhlasil.
Z domu se vyhrnuli další agenti DEA, mávali pistolemi na všechny strany. Den odchází, problémy přicházejí.
Takový průser.
Panenko skákavá.

16 KAPITOLA

*****
Velitelství Net Force, Quantico, Virginia

"Takže jediná stopa na toho dealera, kterou máme, právě teď stydne na stole v márnici slunného L.A.?"
"Ano, pane," přikývl John Howard. "A to nejspíš k velké lítosti nezletilých dívek po celém světě."
"Ježíši," řekl Michaels.
"To je přesně můj pocit. Odhaduju, že pan Lee z DEA bude mít co dělat, než to svým nadřízeným všechno vysvětlí."
Michaels zavrtěl hlavou. John Howard a Jay Gridley se na něj dívali, jako by očekávali nějaké moudro, ale on neměl žádné po ruce. Řekl: "No, aspoň naše informace pomohly DEA předběhnout NSA při hledání terče."
"Třeba to tak dobře není," poznamenal Jay. "Zee-sterovy filmy se mi poměrně zamlouvaly. Ten člověk měl svůj styl."
Skutečnost, že první část Jayovy poznámky dokonale vystihovala Michaelsovy domněnky, jejich situaci nijak neulehčovala. A třebaže toho herce viděl v několika filmech a nebyl jím dvakrát nadšen, teď ležel herec v márnici; zastřelit někoho, kdo se vzdává, není žádná legrace, o tom není sporu. Zejména pokud je ten někdo slavný a bohatý.
Řekl: "Inu, když dáte někomu nůž a on se řízne, tak je to jeho chyba. Ředitelka nám nemůže nadávat za něco, co podělala DEA. A co se vlastně děje s DEA a NSA? Je mezi nimi nějaký trvalý spor nebo co?"
Jay řekl: "O žádném nevím. Nejde o víc než o spory mezi ostatními službami. CIA, FBI a tak. Dostaneš balon, nenahraješ, ale vystřelíš sám, i když jsme všichni na jedné lodi."
"A co osobní záště? Nechodili třeba agent Lee a pan George do škol, které spolu soupeří? Nesvedli si navzájem přítelkyně?"
Jay vypadal překvapeně. "Hm. To mě nikdy nenapadlo."
"Třeba to nehraje v naší situaci žádnou roli, ale co kdyby ses zkusil trochu porozhlédnout, třeba něco najdeš. Z jednání s nimi se mi nezdá, že by se tihle dva nějak zvlášť milovali, a nemám zájem zašpinit Net Force nějakým svinstvem, co po sobě budou tihle dva házet."
Jay přikývl. "Dobrý nápad, šéfe. Udělám to."
"I když se jedná v první řadě o jejich problém, nemůžeme si nad tím jen umýt ruce. Musíme jim pomáhat i nadále, a právě teď máme před sebou jenom mrtvou filmovou hvězdu a slepou uličku."
"Ne tak docela," řekl Howard. Usmál se a jeho jasně bílé zuby zazářily proti kakaové pleti. "Nezapomínejte na ty kapsle, co se podařilo zajistit. Jejich životnost byla bohužel u konce; ten herec si mohl dovolit nakoupit jich víc a nechat je zkazit, navíc v době, než DEA dovezla věci do laboratoře, z toho zbyl už jen inertní prášek."
"Což nám moc nepomůže, že?" řekl Michaels.

"No, pane, nejspíš ne. Ale třebaže jste si všiml, že v hlášení se píše o třech kapslích, ve skutečnosti se jedná o omyl."

Michaels se na něj podíval a čekal.

Howard natáhl ruku a na Michaelsův stolek dopadla nachová kapsle.

Jay se usmál. "Generále! Vy jste jednu šlohnul?"

"Zajistil jsem ji," řekl Howard. "Nepomůže nám to o nic víc než DEA, ale říkal jsem si, že jestli to dokážou poznat ze čtyř, tak to ze tří vyčtou taky."

Michaels zvedl kapsli a podíval se na ni. "Člověk by neřekl, že tahle mrňavá věcička může stát za všechnu tu námahu."

"Diamanty jsou taky poměrně malé, šéfe, stejně jako další zdánlivě velké věci."

"No, náhodou máme v laboratoři FBI přítele, který by se k něčemu takovému rád dostal," řekl Michaels. "Takže aspoň budeme vědět tolik, co o složení té věci ví DEA, jestli nám to k něčemu bude. Třeba je v tom nějaká vzácná rostlina, kterou lze nalézt jen v rybí polévce podávané v jisté nechvalně proslulé části Marseille."

"Prosím?"

"Promiňte, generále, to je z jedné staré špionážní komedie, kterou jsem kdysi viděl. Nicméně hoši z FBI mají přístup k obrovské databázi a k dlouholetým zápiskům a jejich laboratorní technici jsou naprostá špička. Třeba by z toho mohli něco vydolovat. Zkusím jim to ukázat a uvidíme, co z toho bude. Dobrá práce."

"Děkuji, pane."

"A moc mě potěšilo, že jsem vás neviděl ve zprávách."

"Myslel jsem si to," přikývl Howard.

Když Howard s Jayem odešli, Michaels uložil kapsli do prázdné papírové krabičky a dal si ji do kapsy. Soubor důkazů nebyl k ničemu, uváží-li se, jak se k nim dostali, ale šlo mu jen o informaci. Celá tahle šlamastyka je vedlejším produktem práce DEA, a čím dřív se mu z toho podaří Net Force vytáhnout, tím líp. Staví se v laboratoři a popovídá si se zástupcem šéfa, kterého znal z dob, kdy pracoval v terénu. Mohlo by se jim něco urodit.

*****

Malibu, Kalifornie

"Neber si Kladivo," řekl Bobby.

Tad, jehož pomalu opouštěl vliv poslední dávky heroinu, se přes začínající bolest hlavy zamračil. "A proč ne?"

"Protože potřebuju, abys byl střízlivý."

Tad se zašklebil svým pokřiveným úsměvem.

"No, tak dobře, relativně střízlivý. Máme potíže."

Jsme bohatí kluci k světu. Jak velké problémy nám můžou hrozit?"

Bobby se usmál, ale rychle to přešlo. "Zee-ster je po smrti."

"Vyloučeno! Zrovna jsem ho viděl! Dal jsem mu kapsle z poslední dávky. Vypadal fantasticky. Nemůže být po smrti."

"Mám na policii kontakty, a ty tvrdí, že jeho tělo leží ve velké zásuvce v nové městské márnici a že doktoři losují, kdo dostane šanci ho pitvat. Je po něm."

Ježíši, to je teda děs. Měl jsem ho rád. Nezkazil žádnou legraci. Jak se to stalo? Omotal se s autem kolem stromu? Jako řidič totiž nikdy nestál za nic."

"Dostal dvě kulky do srdce od jednoho agenta DEA, který vedl protidrogový zásah v jeho domě."

"Ne. Ty si ze mě děláš prdel."

"Nedělám. Storm s Drangem rozpoutali bitku, když poldové vykopli dveře. Proslýchá se, že ve stěnách Zee-sterova domu je teď víc děr než v ementálu. Oba bodyguardi jsou prakticky rozstřílení na cucky, ale Storm to možná

přežije. Drang je ještě pořád na sále, nedá se moc čekat, že to přežije, ale jestli jo, bude z něj solidní tupec... dostal pár kulek do hlavy."

"Kurva."

Jo, je to hnusné a tak vůbec, ale zkus se zamyslet nad tím, co to znamená. Proč se federálové vypravili za Zee-sterem? Je uživatel, ne dealer."

"Trošku to prodává," řekl Tad. "Vlastně prodával. Třeba dopadli někoho, komu to dal, a trochu ho zmáčkli."

"To je fuk. Nicméně nás to staví do poněkud nepříjemné pozice. My jsme se s ním taky stýkali. Třeba by si na nás mohl někdo vzpomenout."

"Na mě, chceš říct. Ty vypadáš jako milion dalších surfařů. Já tak trochu vyčnívám."

Bobby ho mávnutím umlčel. "Jde o to, že jsme se s ním objevovali na veřejnosti víc, než bylo nutné, protože to byla filmová hvězda, byl fajn a tak. Jestli měl u sebe kapsle Kladiva, když ho přišli postavit mimo hru, tak půjdou po jeho minulosti s mikroskopem... prohledají všechno, kam kdy šel, s kým se kdy sešel. Takový člověk nemůže chodit po městě bez povšimnutí, pokud nemá na hlavě pytel, a Zeigler svou pohlednou tvář nikdy nezakrýval. Poldové a federálové prošoupou nejedny podrážky, aby vystopovali všechny kroky tohohle člověka. Někdo pokryje všechna módní místa, kam Zee-ster vyrážel oslavovat."

Tad přikývl.

"Dobře, chci po tobě následující. Zapátrej v paměti a vzpomeň si na všechny případy, kdy jsi viděl Zeeho na veřejnosti, všude, kde by mohli mít bezpečnostní kamery. Podívej se na ta místa dřív, než tam dorazí

federální nebo místní policie, seber jim záznamy, smaž je nebo s nimi prostě něco udělej."

Jo. Zařídím to."

"Sem nikdy nepřišel, a když jsem kupoval pití nebo jídlo, vždycky jsem platil hotově, takže jsem nezanechal žádnou elektronickou stopu. Sepsal jsem seznam míst, kam jsem s ním zašel sám nebo kde jsme s ním byli my dva. Ty si připiš na svůj seznam. Lidi, co se s ním objevovali, nás neznají tak dobře, aby sem k nám někoho poslali, vždyť byli většinou tak pod parou, že ani nevěděli, jak se sami jmenují, tím míň si vzpomenou na nás, ale záznamy, to je něco jiného. Jestli jsme na pásce, na disku nebo na DVD, je to zlé. Teprve až tohle zmizí, tak jsme v klidu."

Tad znovu přikývl. "Jasně, chápu. Je jenom pár míst, kde nás mohli natočit."

"S tím, jestli si nějaký turista vyfotil Zeiglera, když jsme byli v Disneylandu nebo na pláži nebo někde jinde, nic nezmůžeme, ale federálové ho nejspíš taky nenajdou. Myslím, že jestli to uděláme pořádně, tak se z toho vyhrabeme."

"Zajímalo by mě, jak přišli na to, že mají vyrazit za ním."

"Posral to. Rád se chvástal, že když má Kladivo, zvládne za noc pět holek, a jak jsi říkal, rozdával fet lidem kolem sebe, jako by to byly bonbony. Nezáleží na tom, jak ho našli. Hlavní je, aby nenašli nás."

"Rozumím." Tad neměl sebemenší touhu strávit zbytek života v nějaké cele. Než tohle, to se radši postará o předčasný odchod sám.

"Takže dalších pár měsíců si dáme pohov," řekl Bobby. "Žádná výroba, žádný rozvoz, zavřeno. Možná bychom mohli na Maui, podívat se po té křivolaké silnici do Hany, plácnout sebou na pláž s černým pískem a koukat po holkách."

Tad nepřítomně přikývl. ‚Jo." Přemýšlel však o tom, že má v kapse Thorovo kladivo, poslední, co Bobby vyrobil, ještě bylo pár hodin použitelné. Kdyby si ho nevzal, tak se to zkazí, a Bobby se rozhodl nic dalšího nevyrábět, dokud nebude úplně v bezpečí.

Tadovi už možná nezbývá víc než pár měsíců, kdo ví.

Měl by si to vzít? On a Bobby nestrávili se Zee-sterem na veřejnosti moc času. Za posledních pár měsíců se občas někde objevili, nanejvýš pětkrát, většina podniků navíc neuchovává záznamy z videokamer déle než pár dní nebo

týden, pak kazety znovu přehrají. Mohl by to zkusit

zjistit, podívat se na prvních pár, vzít si kapsli, a než začne účinkovat, tak obejít ostatní. A i když to propukne naplno, tak by se dokázal postarat o bezpečnost, o tom nepochyboval. Aspoň na pár hodin.

Sice to představovalo jisté riziko, ale vem to čert, neměl moc co ztratit, že?

Pak tu byla ještě jedna možnost, nikdy nic takového nezkusil, ale schovával si to v záloze pro případ, že by se Bobbymu stalo něco dřív než jemu. Mohl by nechat tu kapsli zkazit, urovnat záležitost s bezpečnostními kamerami a s Bobbym odletět na ostrovy. Pak by si za čtrnáct dní našel nějaký důvod, aby Bobbyho na pár dní opustil. Řekl by mu, že se chce jít podívat na Sacred Pools nebo co - Bobby výlety nesnášel - a sedl by na letadlo do L.A.

Už strávil s Bobbym dlouhou dobu. A třebaže jeho znalosti chemie nebyly na stejné úrovni jako Bobbyho, v drogách se poměrně vyznal. Za tu dobu, co se zabývali Kladivem, se mu podařilo odkoukat od Bobbyho výrobní postup a poměry příměsí té drogy. Samozřejmě nevěděl, co to všechno přesně je, ale věděl, kde se dají ty prášky najít a kolik je třeba kterého použít.

Nebyl takový génius jako Bobby, nedokázal ho vyrobit jen tak z ničeho, to ani náhodou. Ale ačkoli ne všichni dokázali složit velkou symfonii jako Mozart, kupa lidí ji dokázala zahrát, když jim dali pod nos noty. Tad znal Bobbyho postup; sledoval ho, zapamatoval si ho a dokázal by ho napodobit. Taťka s mamkou měli v karavanu všechno potřebné pro výrobu Thorova kladiva krásně uložené v malých lahvičkách. Mohl by se za nimi stavit. Ani by je to nepřekvapilo. Už párkrát tam Bobbymu pro něco zajel.

Až by se o tom Bobby doslechl, byl by vzteky bez sebe, takže Tad by asi musel ten páreček z karavanu odklidit, karavan spálit a doufat, že to Bobby svede na své konkurenty nebo na muže zákona. Ale Tad by u toho třeba ani nebyl, až by se to Bobby dozvěděl. Zotavování mu trvalo pokaždé delší a delší dobu. Jednoho dne se dostane až na dno a nebude schopen se od něj odrazit, dřív nebo později k tomu určitě dojde.

Za úvahu to stálo.

"Chceš tady sedět celý den a jenom čučet do zdi nebo co?"

"Hm. Jo, jasně. Už jdu. Musím se, hm, jenom trošku osvěžit a pak půjdu."

"Fajn. Vyřiď si, co je potřeba, ale nenech se načapat kvůli špatnému parkování nebo tak něco, dej si pozor, jasný?"

Jo, jo, neboj se."

"Musím se obávat, Tade, a to za nás za oba."

Tad zamířil do koupelny pro další příděl bílého prášku z Mexika. Cestou ještě zkontroloval, jestli má v kapsičce tu kapsli. Dokud dokáže plnit své povinnosti, tak nemůže uškodit, když si to vezme, ne? Byl by zločin nechat to jen tak zkazit.

A i kdyby si to vzal, tak se za pár týdnů může vrátit do L.A. A kdyby vynechal ten poslední krok a nevmíchal do toho ten samodestrukční katalyzátor, tak by výsledné kapsle třeba nebyly tak silné, ale taky by se nekazily. Mohl by brát jednu každý den, dokud by ho nezabily, a to by nebyl nejhorší způsob odchodu ze světa, co?

Usmál se na sebe do zrcadla.

Měl pocit, že se dívá na šklebící se lebku.

*****

Drayne měl vztek sám na sebe. Dbal na to, aby se neukazoval s lidmi, kterým prodával své věci, dával si pozor. Za celou tu dobu mluvil s mnoha dealery, prostřednictvím svého otce si vymohl přístup ke spisům v FBI, ovšem bez otcova vědomí, pochopitelně, a než vůbec prodal první pilulku, tak si o tom obchodu zjistil poměrně dost věcí.

Hlavním lákadlem byly velké prachy a značný rozruch. Výrobci fetu, kteří

měli za ušima, vydělali kvanta peněz, dařilo se jim zesměšňovat i ty nejlepší policisty. Velké peníze, velké nadšení, vzrušení z vítězství a spousta mladého masíčka.

Samozřejmě že existovaly i nevýhody. Hloupí výrobci mohli v boji s konkurentem přijít o život. Nebo se nechat rozpárat a zabít vlastním klientem. Anebo jim hrozilo, že je zavřou a pošlou na dvacet let do hotelu se zamřížovanými okny, a to na základě rozhodnutí federálního soudu. Nebo je odrovnají místní hlupáci. V nezákonných činnostech je spousta minových polí, a člověk si nemůže stěžovat na policii, když na něj kdosi namíří pistoli a ukradne mu fet nebo peníze.

Šlo o to, že když jste prodávali, dělali jste to dost dlouho a neměnili jste působiště, mohli jste dříve nebo později očekávat, že vás dopadnou. Devadesát devět celých devadesát devět setin procenta dealerů, kteří pracovali v oboru déle než pár let na jednom místě, bylo nakonec do-

padeno. Někdy je udal překupník, jindy zase bývalá manželka nebo přítelkyně, čas od času se stalo, že je našli poldové sami.

Jakmile jste měli v ruce kupu peněz, mohli jste se začít chovat úplně hloupě. Kupovali jste si drahé okázalé hračky, začali jste mít pocit, že když jste bohatí, jste i neporazitelní. A stejně jako v Zeiglerově případě, všechny ty peníze byly k ničemu, když začaly létat kulky. S sebou si je nikdo nevezme.

Takže Drayne se vždycky snažil zůstat nenápadný. Žádné jachty, žádné auto, jaké by nemohla mít polovina lidí v L.A. Žádní svalnatí bodyguardi s naditými saky, kvůli nimž si lidé říkají, kdo asi jste, že potřebujete bodyguarda. Absolutně minimální riziko při prodeji, dodávkách, získávání nových zákazníků. Nikdy v domě neměl víc materiálu, než bylo nezbytně nutné. Nikdo nevěděl, čím se zabývá, až na tři lidi: Tada a ten starý manželský pár, co mu patřil ten karavan. Tad ho nikdy neudá a mamka s taťkou byli celoživotní kriminálníci, kteří by se pořádně oháněli pistolemi, než by se nechali zajmout. A kdyby ne, tak by je dostal na kauci ven, a to dřív, než by z nich federálové dostali, co vůbec vědí.

Nebylo to dokonalé, neměl žádné pevné záruky, ale byl velmi opatrný. Dokud se nenechal vtáhnout vírem Zeiglerových filmových kruhů. Ale i tak se Drayne držel v zadních částech Zee-sterových nohsledů, a co by ne, byla to legrace, jak se dívali, jak se před nimi otevírají všechny dveře, ženy jim padají k nohám, aby se k nim dostaly o něco blíž, ten sdílený pocit slávy.

Nikdy ho nenapadlo, že by se Zeigler mohl stát terčem zásahu. Federálové jen tak nevpadají do domů slavných milionářů; to se prostě neděje.

Tak teď už ano. A třebaže byli nejspíš mimo nebezpečí, přitisknout se k zemi a nebýt chvilku vidět, dokud to všechno vzrušení neochladne, rozhodně nemůže škodit. Nebyl důvod tlačit na pilu. Měl obrovský náskok. Federálové uměli zabrat, ale byli jako želvy: zatímco zajíc podřimoval, oni se dokázali dostat až k němu a kousnout ho do zadku. Drayne se rozhodl, že jim tuhle příležitost nedaruje, kdepak, děkuju pěkně.

Co takhle dva měsíce na Havaji na podzim? To by nebylo nejhorší. A o nejhorší se on vůbec nesnažil.

Jakmile to Tad všechno vyřídí, sednou na jedno z těch velkých letadel a zamíří na ostrovy. Až se vrátí, tak si na ty nepříjemnosti už nikdo nevzpomene.

Vůbec nikdo.

17 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Toni začínala cvokatět, to neustálé sezení doma jí příšerně vadilo a potřebovala vypadnout ven, než jí přeskočí úplně. Doktoři jí sice říkali, aby zůstala doma a věnovala se jen nenáročným činnostem. Pokud by se totiž, říkal doktor, znovu objevilo krvácení nebo křeče a ona to dítě chtěla, hrozilo jí, že stráví zbytek těhotenství v posteli, takže by bylo nejlepší, aby to sama nezhoršila a neurychlila příliš horečnou činností.

Tonina maminka s doporučením lékařů pochopitelně plně souhlasila. Když byla ona sama těhotná, neubrala samosebou ani o vlásek, ale to bylo něco jiného. Ona byla zdravá jako řípa a navíc, to Tonino trénování určitě dítě nějak rozrušuje.

Toni nevěděla, kam by chtěla nebo potřebovala jít, ale jen aby nemusela sedět celý den doma, zatímco Alex je zase v práci.

Práce jí chyběla víc, než si představovala, a menší konzultace, které poskytovala přes síť, to nemohly nahradit. Neměla žádný kontakt s lidmi, ať byly virtuální scénáře sebedokonalejší. Nejmodernější ultrazvukové generátory firmy ScentWare poskytovaly poměrně autentické vůně. Hmatový program poslední generace firmy SensAble Technologies člověku umožňoval cítit dotyk a tlak a vizuální zobrazování se pocho-

pitelně den ode dne zlepšovalo, ale rozdíly mezi nejlepším simulátorem VR a skutečností byly jako mezi světelným rokem a jedním milimetrem; bylo to ještě hodně, hodně daleko.

Pak ji něco napadlo a zavolal Joanně Winthropové.

"Ahoj, Toni! Jak se ti vede?"

"Hrozně. Připadám si jako nafouklá kráva."

Joanna se zasmála. "To věřím a plně s tebou soucítím. Julio mi mohl každou chvilku říkat, že jsem hezká, ale já jsem věděla, že bych se v zoo mohla postavit vedle hrochů a nikdo by nás nerozeznal."

"Alex tomu nějak nerozumí. Já vím, že jsem ukňouraná, nemůžu s tím ale nic dělat, a jakmile začnu, uteče a schová se do garáže. To staré auto, co na něm teď pracuje, bude nejupravenější veterán všech dob. Myslím, že chodí do práce tak brzy a vrací se tak pozdě, jen aby se mi vyhnul."

"To si piš."

Toni vzdychla. "A jak se má tvůj chlapeček?"

"Myslíš našeho čertíka?"

"Cože?"

Joanna se zasmála. Je úžasný. Takhle mu jenom říkáme, když nemůžeme přijít na to, proč brečí."

"Stává se to často?"

"Ani ne. Ale čas od času na něj nezabírá nic z obvyklých věcí. Nemá hlad, nepočural se, nepotřebuje si odříhnout, nevypadá unaveně a na to, aby mu rostly zuby, má ještě dost času. Zatím na něj nejlíp zabere ta houpačka na baterky, a když ani ta, tak ho posadíme do autosedačky a vezmeme ho na projížďku autem, což ho docela dobře uklidní. Nebo s ním Julio vyrazí na dlouhou procházku. Po pátém šestém kilometru už se prý celkem uklidní."

"Ježíši," řekla Toni. "Co jsem komu udělala?"

Joanna se znovu zasmála, tentokrát hlasitěji. "Dělám si legraci, děvče. Je to báječný dítě, nelituju vůbec ničeho. A jak se máš ty?"

Toni jí vyprávěla o malování miniatur a o tom, jak si připadá jako ve vězení.

"A nechceš se zastavit a podívat se na nás? Kluk spí, ještě pár hodin bude a já bych tě hrozně ráda zase viděla. Docela mi chybí lidi z práce."

"Mně taky," řekla Toni. "Vážně by ti to nevadilo?"

"To víš, že ne. Já jsem čerstvá máma, ty budeš za pár měsíců taky. Jestli si nepomůžeme navzájem, tak kdo už?"

Toni měla pocit, že z ní spadlo obrovské břemeno. "Díky, Joanno. Už jedu."

*****

Bobbyho "pracovní" telefon zazvonil, zatímco v garáži hledal kufr. Zamračil se. Tohle číslo znalo jen pár lidí, šlo zdánlivě o přímou linku do jeho "kanceláře".

Šel do kuchyně a stiskl knoflík pro identifikaci volajícího.

Nic; ten, kdo volal, zablokoval své číslo. Možná se někdo spletl. Stiskl knoflík.

"Polymery, Drayne," řekl.

"Ahoj, Roberte."

Ježíši Kriste! "Tati?"

,Jak se máš?" řekl jeho otec. Jeho hlas zněl staře.

,Já? Dobře. A jak se, hm, máš ty? Je všechno v pořádku?"

"Mám se dobře."

"A co pes?"

"Taky dobře."

Nastala dlouhá pauza.

"A co se, hm, stalo, tati?"

"Mám, pro tebe bohužel špatnou zprávu. Pamatuješ si na syna tety Edwiny, Carltona?"

Syn tety Edwiny. Nemůže prostě říct "tvůj bratranec"?

"Jo, jasně."

"No, včera měl nehodu na vodě. Dnes ráno zemřel v nemocnici."

"Kriplík umřel?" Ježíši.

"Prosil jsem tě, abys mu tak neříkal, Roberte."

Drayne zavrtěl hlavou. Jeho otec si to pamatoval. Ta přezdívka ho pořád štvala, i když byl ten člověk už po smrti.

Carltonu Postovi se říkalo Kriplík tak dlouho, co si Drayne vybavoval. Byl o tři roky mladší než Drayne, a kdykoli jeho rodiče přijeli na návštěvu - Edwina byla asi o pět let mladší sestrou Bobbyho otce -, vždycky s sebou přivezli všechny čtyři děti. Kriplík byl jediný chlapec a Drayne z něj obvykle nemohl spustit oči. Drayne nevěděl, kdo mu tu přezdívku vymyslel jako první; nejstarší sestřenice, Kriplíkova sestra

Irene, mu to jméno jednou prozradila, když si s Draynem hráli na doktora. Tu přezdívku si vysloužil tím, jak se díval na lidi. Byl to prťavý černovlasý kluk, který se na vás dokázal bez mrknutí oka dívat snad deset minut.

"A jak se to stalo?" zeptal se Drayne. Neznal Kriplíka tak dobře, ale zpráva o jeho smrti ho podivně rozrušila.

Jel na vodních lyžích na jezeře Mead. Zdá se, že spadl a další člun ho přejel. Ztratil vědomí a pak ho pořezaly lopatky lodního šroubu. Než ho vytáhli z vody, ztratil spoustu krve, utrpěl i vážná poranění hlavy."

Otec mu tu informaci sděloval, jako by mluvil o počasí, naprosto nevzrušeným hlasem, bez zármutku, klidně a takřka monotónně. Spadl. Přejeli ho. Pořezali. Jako vždy klidný federální agent.

"No páni. To je hrůza. A jak to snáší teta Edwina?"

"Je tím pochopitelně značně rozrušená."

Tak Kriplík je po smrti. Bylo to těžko představitelné. Ten chlapec vyrostl, šel na školu v UNLV, vzal si dívku, kterou tam potkal, vystudoval historii a pak se usadil jako učitel na střední škole kdesi u Salt Lake City. V Oremu? Nebo tak nějak? On a - jak se jmenuje? - jo, jasně, Brenda, asi jediní dva nemormoni široko daleko. Po pár letech se rozvedli a Kriplík tam zůstal. Drayne svého bratrance viděl naposledy o Vánocích před pěti šesti lety. Stal se z něj příjemný fajn chlap.

"Pohřeb bude pozítří v Edwinině kostele v Newport Beach. Pojedu tam."

Edwina a její manžel Patrick byli presbyteriáni. Zastydlí boží lidé.

Jeho otec přijede do L.A. No co. Tím ovšem padá možnost odletět na Havaj. Drayne řekl: "Budeš, hm, chtít někde přespat?"

"Ne, přespím u Edwiny nebo v nějakém hotelu poblíž. Bude potřebovat pomoc

členů rodiny. Pohřeb bude v deset hodin. Můžeš se uvolnit z práce a přijít?"

To byl celý jeho otec. Kdyby ještě pracoval pro FBI, a jeho synovec by přišel o život, staral by se přesně o takové hovadiny. Samozřejmě by si vzal z rodinných důvodů volno a odjel, ale zešílel by strachy, že v práci něco zmešká. Služba byla pro něj důvodem, aby vůbec ráno vstával z postele.

Drayne řekl: Jasně, půjde to, vezmu si volno."

"Budu u Patricka a u Edwiny v devět a pak pojedeme do kostela. Sejdeme se tam nebo tam. Pamatuješ si cestu k nim?"

Už tam nebyl hrozně dlouho. "Bydlí pořád v tom domě nad dálnicí?"

"Ano."

"Najdu to."

"Dobře. Uvidíme se tam. Na shledanou, Roberte."

Drayne stiskl knoflík a zrušil spojení. To byl celý jeho otec. Jen holá fakta - kdo, kde, co, kdy - a bylo to. V hlase, jímž mu sděloval, že jediný syn jeho sestry, jeho synovec, zemřel, nebyly žádné emoce; bylo to jako strohá recitace: "Tvůj bratranec zemřel. Bude mít pohřeb. Uvidíme se tam. Na shledanou."

Kristepane.

Drayne vzdychl. No, bude kvůli tomu muset trochu změnit plány, ale Kriplík byl jeho bratranec. Člen rodiny. Nemohl tam nejít, pokud se chtěl ještě někdy v budoucnu s ostatními příbuznými bavit. V tu dobu bude šílený provoz, bude si muset přivstat a na dálnici vyjet brzy, nejpozději v sedm. Možná o půl sedmé. Když jedete na pohřeb, není nejlepší zůstat trčet v dopravní zácpě.

Hergot. Nejdřív Zeigler, teď Kriplík. Do třetice všeho nejhoršího. Doufal, že příští na řadě není Tad.

Nebo on sám...

*****

Prosinec 1991 Jídelna střední školy Stonewalla Jacksona, Cool Springs, Georgie

Jay Gridley stál ve frontě v jídelně. Žena za okýnkem mu na modrý tác s přihrádkami naložila plnou sběračku bramborové kaše, pak ji obrácenou stranou sběračky nazdobila, ponořila sběračku do nádoby s mastnou hnědou tekutinou a řekla: "Chcš tkršrmrstit?"

Jay si to v duchu přeložil jako: "Chceš tu kaši omastit?"

Než mu však došlo, na co se ho vlastně ptá, server už mu celý tác přelil záplavou hnědé omáčky, která se rozlila i na fazole, karbanátek i na menší prázdné místo na tácu, kam si Jay chtěl položit kousek třešňového koláče. Bez něj bude.

"Jo... jasně," řekl příliš pozdě.

Vrátila mu tác okýnkem.

Právě sem pan Brett Lee z Úřadu pro boj proti drogám chodil na

střední školu, v roce 1991 zde ve věku sedmnácti let maturoval jako třetí nejlepší ze třídy. Pak šel na univerzitu do Georgie, kde vystudoval kriminalistiku. Rok po promoci začal pracovat v DEA, takže ve svém současném zaměstnání strávil skoro třináct let.

Jay si ve skutečnosti pročítal školní ročenky, promlouval s učiteli a spolužáky, stahoval obrázky a statistiky, zkrátka sestavoval studentskou minulost pana Leeho. Ve VR ale sestavil scénář, díky němuž se mohl procházet po škole samotné - nebo spíš po budově, kterou si představoval jako školu pojmenovanou po hrdinovi občanské války - a nasával informace mnohem zajímavějším způsobem.

Lee byl oblíbený, měl dobré známky a kamarádil se sportovci, sám totiž běhával za školní atletický tým střední tratě.

Jay se dostal až na tuhle střední školu, protože se mu nepodařilo objevit žádnou souvislost Bretta Leeho se Zacharym Georgem v jejich pracovní kariéře

ani na univerzitě. Třebaže ti dva muži byli od sebe jen rok - Georgeovi bylo třicet sedm, Leemu třicet šest -, Lee se narodil a vyrostl v Georgii, zatímco George vyrostl ve Vermontu. Když Lee chodil na georgijskou techniku, George studoval univerzitu v New Yorku. Pokud Jay mohl zatím říct, ti dva se nesetkali dřív než v práci pro federální vládu, a třebaže neexistoval žádný záznam o jejich první schůzce, již od prvních kontaktů mezi nimi bylo patrné jisté napětí.

Jay tohle všechno věděl - ti dva se nemají rádi, možná se jeden o druhého jenom nějak špatně otřeli, nic víc - ale příčina jejich sporu zatím nevyplula na povrch. Už mohl Michaelsovi sdělit, co doposud našel, ale taková zjištění jim neříkala nic, co by už teď nevěděli.

Mladý Lee seděl u stolu se čtyřmi chlapci a dvěma děvčaty z atletického týmu. Namočil si hranolek do kečupu a snědl ho, zatímco Jay se přesunul k židli u příjemně prázdného stolu těsně za skupinkou.

Příjemně, taky aby ne. Vždyť si to sám takhle navrhl.

Rozhovor byl jen stěží zábavný. Bavili se o věcech, které zajímají teenagery: o hudbě, filmech, kdo s kým chodí, o učitelích, které nesnášejí, a podobně. A v tom dvacet let starém žargonu to znělo příšerně zastarale. Lee byl podobně starý jako Jay, a jestli i on sám takhle mluvil, musel každému kolemjdoucímu dospělému připadat jako neskutečný vůl. Nebo strup. Nebo pako. Všechny výrazy, které chlapci rychle a zuřivě používali, kombinovali je a zaměňovali dle potřeby:

Jo, hele, Austin je pako, vole," řekl jeden z chlapců. "V pololetí mi dal trojku, hajzl, protože jsem psal špatnou barvou, vole!"

Jo, Austin je strup, to je fakt, vole," řekl další z nich.

Jedna z dívek, pohledná plavovláska v šedém tričku propíchnutém dvěma zavíracími špendlíky, řekla: Jo, ale je celkem hezkej."

Druhá dívka, bruneta s vlasy tak krátkými, že vypadala skoro jako voják, dodala: "To je, ale je teplej."

Jeden chlapec řekl: "Teplej? Hovno, ten není teplej. Já ho viděl, jak čumí Sissy Lou při konverzaci pod sukni a jak mu stojí, víš, jak Sissy sedává s nohama od sebe. Ty seš na něj akorát nasraná, protože na tebe tak nečumí. Kdybys nosila místo džín sukni, tak bys třeba viděla změnu."

Já myslím, že Jessie ani sukni nemá," řekl třetí chlapec a dloubl tu krátkovlasou dívku do ramene. "Ale slyšel jsem, že prej nosí svůdný černý prádýlko."

Jessie se prudce otočila k chlapci. Jenže o tom se ty nikdy na vlastní oči nepřesvědčíš, debile."

"To je fuk," řekla dívka v šedém tričku, a debatu tím uzavřela.

Jay si říkal, že by se tady ukousal nudou. Nebo, což by bylo horší, by se rozesmál tak zuřivě, že by prskal mléko všude možně.

Brett Lee řekl: "Není homouš, je jenom mazanej, to je všechno. Zajistil nám přece ten výlet na finále konverzační soutěže do Washingtonu, D.C., ne?"

"Ale kuli tomu ho nejspíš musel někomu vyhulit," řekla dívka v šedém.

Já ti říkám, že teplej není," řekl druhý chlapec.

"Hergot, Hayworthi, třeba se díval na tebe, ne na Sissy, když se mu postavil," řekla Jessie.

Jdi do prdele!" odsekl Hayworth.

"To je fuk," řekla dívka v šedém.

Jay zavrtěl hlavou. Jo, jo, tady se toho jeden fakt hodně dozví. Ježíši.

"Tak co," řekla Jessie Brettovi, "pojedeš na tu konverzaci?"

Jo. Bude tam kupa lidí z celý země."

"Hlavně Yankeeové," řekl Hayworth. "A především teplý Yankeeové."

Jo, jedu," řekl Lee. "Nehodlám strávit zbytek života tady v Hickburgu. Poznám tam nový lidi, seznámím se s nima, najdu si práci, vydělám fůru prachů a ve čtyřiceti půjdu do důchodu."

"Se neposer," řekl Hayworth.

Jay zavrtěl hlavou. Tohle už slyšel tolikrát.

A pak, když se chystal k odchodu, ho něco napadlo.

Třeba se Zachary George na střední škole taky zajímal o konverzační soutěže.

Hm. No, mohl by se zaskočit podívat do montpelierské střední školy a prověřit to. Když je člověk Jay Gridley, vládce virtuálního času a prostoru, není to žádný problém.

18 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Michaels vstoupil do obchodu Columbia Scientific, s ohledem na to, jak malou měl obchod výlohu, toho od interiéru mnoho nečekal. Omyl, zjistil brzy.

Obchod vypadal sice nenápadně, ale uvnitř se rozkládal do obrovských rozměrů. Nebyl to žádný hypermarket, ale Michaelse jeho rozloha překvapila.

Kolem dokola byly samé poličky plné různých předmětů, od Van de Graafových generátorů přes domácí pitevní soupravy a laboratorní potřeby až po obří teleskopy.

Bože, tady by dokázal bloumat do smrti.

"Přál jste si, pane?"

Michaels se otočil a uviděl ženu, která vypadala jako dokonalá pohádková babička a usmívala se na něj. Byla menší, štíhlá, šedé vlasy měla stočené do drdolu, na krku jí na šňůrce visely brýle na čtení, přes ramena měla přehozený svetr. Modrotiskové šaty jí sahaly skoro až na zem. Zdálo se, že do sedmdesáti let jí moc nechybí.

"Ano, paní," řekl. "Potřeboval bych stereomikroskop."

"Aha, ano, regál devět. Jakou pracovní vzdálenost mezi čočkou a předmětem byste potřeboval?"

Michaels neměl tušení. "To nevím."

"A mohl byste mi říct, k čemu to má sloužit?"

"Hm, je to pro mou ženu. Je těhotná, nesmí nikam moc chodit, takže se dala na tvoření miniatur."

Babička se rozzářila a přikývla. "Gratuluju! První dítě?"

"Ano." Tedy, jeho první dítě s Toni. A podle Toniných slov taky poslední.

"Pojďte, prosím, za mnou."

Poslechl a došli až k regálu číslo devět, kde byly vystaveny optické přístroje, z nichž většinu ani nedokázal pojmenovat. Ovšem nic nevypadalo zrovna lacině.

Babička řekla: "Vaše žena bude potřebovat minimálně stejnou ohniskovou vzdálenost, jakou má předmět, se kterým pracuje, to znamená osmnáct až dvacet centimetrů. Tenhle přístroj má vzdálenost asi třicet centimetrů, takže to bude ideální. Je to Witchey Model III, zvětšení je desetinásobné a dvacetinásobné. Má mnohem větší výkon, než kolik vaše žena potřebuje, ale když k tomu přidáte pomocnou čočku se zvětšením nula celá tři, tady sem, dosáhnete trojnásobného a šestinásobného zvětšení, což je na miniatury akorát. Jenom pro jistotu bychom mohli přidat další čočku, která to upraví na pěti a desetinásobné zvětšení."

Michaels přikývl, ale to, o čem žena mluví, moc nechápal.

"Mohla bych vám nabídnout i kloubové rameno, ale standardní stojan bude asi stačit." Rozhlédla se a nepatrně se naklonila až k němu. "Můj šéf by vám obratem ruky vnutil ještě světlo s optickým vláknem a bezstínovou úpravou, ale řeknu vám upřímně, že když si koupíte běžnou stolní lampu a stowattovou žárovku, ušetříte tři sta dolarů a výsledek je stejný."

Michaels mrkl. "Aha, děkuju."

Srdečně se na něj usmála, obličej se jí pokryl vějířky smíchu a dolíčky. "Samotný mikroskop stojí osm set dolarů a obě čočky se běžně prodávají po sto dolarech, ale můžu z toho něco slevit. Co byste říkal na devět set padesát dolarů se vším všudy? A přidám vám k tomu se slevou i stolní lampu."

Michaels krátce vzdychl a přikývl. Peníze, které vydělal, když prodal tu opravenou miatu, se po svatební cestě a koupi chevroletu rozkutálely, ale zbývalo ještě něco kolem tisíce. Toni po tomhle přístroji toužila, ale

sama by si ho nekoupila, a on měl poněkud nepříjemný pocit, že ji v těhotenství moc nepodporuje. Koneckonců, nosí pod srdcem jeho syna a on by se měl aspoň pokusit jí tu nenadálou nečinnost poněkud zpříjemnit.

"Vezmu si to," řekl pak.

Babička se na něj znovu pronikavě usmála. "Výborně. Pojďte se mnou, nechám vám to zabalit u pokladny."

Michaels ji následoval do přední části obchodu. Cestou tam se před nimi přehnali dva malí hoši. Vteřinu poté, co zmizeli někam za roh, se ozvala rána, výkřiky a pak zvuk ne nepodobný tříštění skla.

Babička vybuchla: "Krucifix! Vy uličníci jedni! Tady nemáte co běhat!" A vyrazila vpřed svižným sprintem. Okraj dlouhých šatů se zvedl natolik, že Michaels si všiml, že babička má na nohou jasně červené běžecké boty Nike SpringGel, které stály kolem dvou stovek.

Musel se usmát. Další důkaz, že věci nejsou vždycky takové, jakými se zdají být.

*****

Quantico, Virginie

John Howard v šortkách, tričku a starých keckách zápolil s překážkovou dráhou nedaleko ústředí Net Force. Na trati poznal pár důstojníků námořní pěchoty, několik lidí z FBI a o kousek dál na hrazdě nevisel nikdo jiný než poručík Julio Fernandez.

Julio viděl, že se Howard blíží, ale pokračoval ve shybech, držel se nadhmatem a ruce měl od sebe jen o něco dál než na šířku ramen.

Howard se zastavil a díval se. Napočítal jich osm, než Julio přestal a pustil se, pak se předklonil a mnul si biceps.

"Kolik jste jich udělal?"

"Dvanáct," řekl Julio.

Howard zvedl obočí.

Jo, jo, já vím, dřív jsem zvládl patnáct, v dobré formě i dvacet. Nedostanu se sem teď tak často, jak bych chtěl."

"Radosti rodinného života," poznamenal Howard.

"Ano, pane, to nepochybně. Sice bych neměnil ani za nic, ale člověku to trochu změní život. Než jsem potkal Joannu, probudil jsem se

třeba uprostřed noci, a když jsem měl chuť, oblékl jsem se a šel do posilovny nebo se proběhnout. Teď, když se probudím uprostřed noci, tak je to kvůli křiku dítěte. Nikdy mě nenapadlo, že budu někdy ve tři ráno vyměňovat plenku plnou mazlavé žluté kaše. Myslím, že už tři měsíce jsem nespal v jednom tahu déle než tři hodiny.

Jak jste to zvládal vy, Johne? Jak jste přežil malé dítě?"

Howard se zasmál. "Přestal jsem trénovat. Přestal jsem s kolegy chodit na skleničku po večeři, protože jsem usínal v křesle u televize. Musíte změnit priority."

"Jo, tomu rozumím. Už to vidím: skončím jako jeden starý tlustý generál, příliš zničený a unavený, aby došel od pohovky k posteli. Není to radostná představa."

"Starý tlustý generál? Chcete se proběhnout, poručíku, abyste zjistil, jak tlustý a starý ve skutečnosti jsem? Třeba bych vám mohl dát náskok. Deset

vteřin? Minutu?"
"Jděte do háje, generále. Možná nejsem v oslnivé formě, ale pouze ve srovnání s pětadvacetiletým příslušníkem elitních jednotek, nikoli s mužem vašeho věku."
,Já nejsem muž mého věku, Julio. Zlepšuju se každým dnem."
"Máte s sebou stopky?"
Howard se usmál. "Náhodou ano." Vytáhl zpod košile hodinky zavěšené na staré tkaničce.
"Zapněte je. Počkám na vás v cíli. Než tam dorazíte, budu už osprchovaný, oholený a konečně doženu spánkový dluh."
"Start, poručíku. Čas běží. A dejte pozor na srdce."
Julio se usmál a vyrazil.

*****

Když jel Michaels domů, z jeho vircesu zaznělo pár taktů Les Preludes od Ference Liszta, klidná, vznešená melodie, která podle Jaye Gridleyho je základem pro hudební motiv, jenž ve starém filmu o Flashi Gordonovi ze třicátých let ohlašuje císaře Minga. Jay mu řekl, že v něm hrál i Buster Crabbe, přeborník v plavání. Jay kdysi prý byl i v Crabbeově domě, bylo to už dávno, na jihu Kalifornie. Na zahradě domu prý byl veliký bazén. Ale fakticky velikánský...
Byla to Susie. Když viděl, že se na displeji vircesu objevila její tvář, aktivoval i minikameru, aby ho viděla.
"No nazdar, taťko!"
",Taťko'? Proč mi neříkáš jako dřív?"
"To už bylo děsně starý," řekla. "Tys vážně chodil do školy s dinosaurama, co?"
"To je pravda. Denně jsem musel chodit po prehistorické pěšině patnáct kilometrů dlouhé, tam i zpátky to bylo do kopce, a nesměl jsem šlapat po rozteklém asfaltu. Ty se máš jak v bavlnce."
"Máma to taky říká."
Jak se máš?"
"Dobře."
"Všechno v pohodě s... Byronem?"
"Jo. Je fakticky děsně fajn."
Michaelsovi se sevřely vnitřnosti. Myslel si, že s ní ztratí veškerý kontakt, když se s Megan nepohodli, ale jeho bývalá žena kdovíproč ustoupila. Chvála bohu za ty dary.
"To rád slyším," řekl. Ale jak těžko se mu to říkalo.
"Celkem se s mámou pohádal o to, jestli tě můžu vídat."
Michaels cítil, jak to v něm začíná vřít, málem přestával dýchat, viděl rozmazaně. Ten hajzl!
"Nelíbilo se mu to, co?" procedil mezi zuby a přinutil se k úsměvu. Susie ho přece jen viděla.
"Ale ne, taťko, to máma byla proti. Byron říkal, že není dobře bránit otci v tom, aby se stýkal se svou dcerou. Opakoval to tak dlouho, až ji nakonec přemluvil."
Michaelsův vztek přerost v údiv. "Opravdu?"
,Jo, sice tě potom, cos urazil mámu a jeho složil k zemi, moc v lásce nemá, ale snaží se zůstat nestranný. Jenom není jako ty. Stýská se mi po tobě, tati."
Při těch slovech ho, jako vždy, bodlo u srdce. "Mně po tobě taky. Poděkuješ za mě Byronovi?"
Chvíli přemýšlel o tom, jestli má své dcerce říct o tom, že bude mít brášku. Teda, skoro brášku. Pak se rozhodl, že by se o tom měla dozvědět od něj.

"Mám pro tebe novinku. Už víš, že budeš mít za pár měsíců brášku?"

"Máma ti to řekla?" divila se. "Mně říkala, že ti o tom nesmím říct. Ale nebude to bráška, ale sestřička."

Chvilku nedokázal sledovat, co mu to povídá, měl pocit, že pronesla slova, jimž sice rozumí, ale nějak divně je poskládala. To, co mu říkala, nedávalo vůbec smysl.

A pak mu to došlo:

Megan je těhotná!

"Taťko, slyšíš mě?"

"Hm? Jo, promiň, miláčku, jsem v autě, musel jsem, hm, přejet do vedlejšího pruhu."

"To je super, co?" řekla. "Ségra. Skoro nikdo z mejch kamarádů nic takovýho nemá. Chellie má bráchu, tomu jsou dva, a Marlene má ségru, který je skoro rok, ale nikdo nemá těhotnou mámu."

"To je super," řekl. "Gratuluju."

Susiino přeřeknutí způsobilo, že se mu vybavila spousta věcí, o kterých se mu nechtělo přemýšlet. Miloval Toni a ona ho milovala tak, jak Megan nikdy nedokázala. Konečně se vyrovnal s rozchodem se svou bývalou ženou. Tedy, skoro vyrovnal. Pořád musel přemýšlet, jak by to vypadalo na té cestě, kterou se nevydal, i když cesty, po nichž kráčeli posledních pár let, byly hodně ošklivé. Jenže byla to Susiina matka, a nezažili spolu jenom nepříjemnosti. Na začátku to bylo dokonce fantastické.

Teď, když čekala dítě s jiným mužem, se ta stará žárlivost snažila znovu vystrčit svou hadí hlavu, a on jí to na kratičkou chvilku málem dovolil.

Ne. Ten had už je dávno minulostí.

A co teda teď řekne Susie o jejím novém bráškovi? Měl by jí vůbec něco říkat? Nechtěl se dostat do nějakého sporu s Megan kvůli citům své dcery, ale přijít o né také nechtěl.

Jenže na druhou stranu, jestli měl být i nadále součástí Susiina života, tak se jí musela stát i Toni a jejich nenarozené dítě.

Dříve nebo později se o tom Megan stejně dozví; vždycky to tak bylo, a on by byl radši, kdyby se to Susie dozvěděla od něj.

"No, Škvrně, mám pocit, že se máš vážně na co těšit."

Jakto?"

Usmál se do kamery.

19 KAPITOLA

*****

Santa Monica, Kalifornie

Safari bar s grilem stál na prvním místě Tadova seznamu. Byla to stará, ale nepříliš známá hospoda nedaleko od vysoké Školy v Santa Monica City. Dobře se tu vařilo, pití nešidili a bylo to dost daleko od hlavních tahů, takže místní obyvatelé to dokázali ukrýt před turisty.

Tad se přitočil k vrchnímu a přednesl mu falešnou historku, kterou si nacvičil.

"Prosím vás, pane, mám problém a možná byste mi mohl pomoct."

Vrchní, usměvavý muž kolem třicítky s bílými zuby, v khaki plátěných kalhotách a barevně ladící košili, řekl: "O co jde, příteli?"

"No víte, můj brácha se ženou měli před nějakou dobou nějaké problémy. Já jsem se s ní párkrát sešel, ne, abych jim trošku pomohl, rozumíte. Párkrát jsme sem zašli na oběd."

"Aha. A co?"

"No, a pak to šlo jako po másle. Moje švagrová a já jsme, jaksi, překročili

tu hranici, víte, jak to myslím?"

"Vy spíte se ženou svýho bráchy? To je o hubu, kamaráde. U večeře na Den díkůvzdání bude u stolu celkem veselo!"

Jo, jo, já vím. Prostě k tomu došlo, no. Nicméně oni si to pak nějak vysvětlili a zase se k sobě vrátili. Jenže můj brácha je žárlivec a má

podezření, že když spolu moc nemluvili, tak jeho žena třeba provedla něco, co neměla."

"To se ale neplete, ne?"

Tad sklopil oči. ‚Jo, a mně je z toho úplně strašně, jasný? Výhodou je, že on má jenom podezření, nic neví, a už vůbec neví nic o mně. Jde o to, že můj brácha je velkej a celkem urostlej, navíc dělá u policajtů, a když začne pátrat a zjistí, že jsem s jeho ženou strávil nějakej čas, tak jsem v prdeli."

"To věřím."

"No a jak jsem říkal, párkrát jsme sem zašli, trošku se napili, zasmáli se, a jestli sem jednoho dne přijde a uvidí pásky vaší bezpečnostní kamery, mohl bych být v pěkný bryndě."

Vrchní se usmál. "Tak to se nebojte, příteli. Jestli jste tady byl víc jak před tejdnem, nenajde vůbec nic. Nahráváme to po třech dnech. Když to tu nikdo nevykrade nebo nezačne bitka, kterou musí vidět policie, znovu to všechno přehrajeme. Žádný trvalý záznamy si nevedeme."

Tad se usmál. "Teda, příteli, za tuhle informaci jsem vám fakt vděčnej." Vytáhl z kapsy pár složených dvacetidolarovek a natáhl ruku. Když si potřásli rukama, bankovky se ocitly v dlani vrchního, který se usmál a přikývl. "To je v pohodě, kámo. Ale příště si dejte většího majzla, jo? Jinak vás ty ženský přivedou do hrobu."

*****

Po Safari Tad odjel ve velkém dodgi k dalším dvěma restauracím vzdáleným pár mil od sebe, vždy přednesl stejnou historku.

V Sun'n'Shore se dozvěděl prakticky totéž, až na dobu. Bezpečnostní kamery tam přehrávaly staré záznamy po čtyřiadvaceti hodinách. Pohoda.

V irské hospodě měli kamery, ale ty vedly jen k monitorům, žádné disky nebo pásky tam neměli.

Tad měl z toho poměrně dobrý pocit. Zbývala mu už jenom tři místa, a bude mít hotovo. Jestli to bude taková hračka, tak si může vzít Kladivo a vyrazit na trip.

Jenže jako vždycky, aby to nebylo úplně jednoduché, větší problém představoval Berger Hotel na kopci nad oceánem. Chodilo sem hodně bohatých lidí zvučných jmen, dostali tu pokoj, kde si mohli zadovádět, zdejší bar byl temný a tichý. A když jste měli v domě slavné a bohaté lidi,

bylo moudré investovat trochu peněz i do bezpečnosti, abyste měli jistotu, že vaše hosty nikdo neokrade. To bylo pro tento obor zničující.

Takže v Bergeru archivovali své záznamy celý rok na velkokapacitních videodisketách o velké hustotě. Systém nepracoval jako obvyklé kamery se čtyřiadvaceti rámečky za vteřinu, ale kamery dělaly každých pár vteřin něco jako fotografie. Výsledkem nebyl plynulý záznam akce, ale na mnohem menším prostoru se dalo takhle uchovat mnohem víc materiálu, kamery byly navíc nastaveny tak, aby se uvedly do chodu tak často, že jste nemohli přejít halu, aniž by vás nezachytily. Snímek, na němž jsou vidět tváře, by bohatě stačil.

Tad zkusil povídačku o švagrové na zástupce ředitele, mladého kluka, který vypadal, že právě promoval z hotelového managementu, a odměnou mu byly sympatie, nic víc.

Mladík, bledý, špinavý blonďák se zelenýma očima v tmavém obleku s kravatou řekl: "Omlouvám se, pane, ale je proti zvyklostem našeho hotelu ukazovat komukoli záznamy bezpečnostních kamer."

"Ani policii?"

"Inu, samozřejmě že spolupracujeme s policií ve všech případech, které se týkají vyšetřování zločinů."

"Takže když se tady objeví můj brácha a ukáže vám svůj odznak, tak mu ten disk dáte? A moje švagrová a já budeme zlynčováni celou rodinou? A to nemluvím o tom, že mě můj brácha zmlátí, možná mi i zpřeráží hnáty?"

"Rád... rád bych vám pomohl, věřte mi."

"Podívejte, kdybych znal datum, kdy jsme tady byli, mohl byste ten disk najít a jaksi ho vybrat z archivu? To se dělá, ne? Někdo to mohl třeba založit do špatné zásuvky nebo tak něco, ne? Bylo to asi tak před měsícem. Kdyby se toho dne něco stalo, tak už by tady policajti dávno byli, ne?"

Mladík váhal.

Tad na něj zkusil těžký kalibr. "No tak, člověče, udělal jsem hroznou chybu, ale už se stalo. Nikomu to neublížilo, a pokud se to neroznese, tak to nikomu ani neublíží. Mám svýho bráchu rád. To, co neví, mu nemůže uškodit. A mně taky ne. Co byste asi na mým místě dělal vy?"

Mladík mu chtěl pomoci, ale nevěděl, jestli může.

Tad zahájil závěrečný nápor: "Zkuste to... nikdo se o tom nikdy nedozví. Já to rozhodně nikomu neřeknu, nespácháte žádnej trestnej čin.

Hrozně moc by to pro mě znamenalo, kdyby se to můj brácha nikdy nedozvěděl. Hele, právě jsem prodal auto. Mám s sebou dost peněz na nový, plus asi tisícovku dolarů. Vy mi dáte tu disketu a já vám dám tu tisícovku. Nikdo nebude škodnej. Můj bratr se nedozví, že jsem to podělal, on i jeho žena prožijou v pohodě zbytek života, a i kdyby se sem někdo přišel na tu disketu ptát - což se asi nestane -, bude si myslet, že ji prostě někdo někam založil. Hele, třeba byste dokonce mohl dát místo ní nějakou prázdnou, třeba by si mysleli, že jenom ten den nefungovaly kamery. .. kdyby se někdy někdo chtěl podívat. Pomozte mi, prosím."

Všechno, co Tad dělal, dávalo jistým způsobem smysl. A hlavní byla věta, kdo se to kdy dozví? A nemluvě o tom, že tisíc dolarů v hotovosti bylo určitě víc, než co tenhle kluk nosil domů každý týden. Víc než týdenní plat za něco, co nikdy nebude nikomu chybět? Jak lákavé to bylo?

Mladík si olízl rty. "Jak jste říkal to datum?" zeptal se.

Tad zachoval ve tváři kamenný výraz, ovšem nejradši by se byl rozesmál. Zázraky se dějí.

Když se Tad vrátil ke svému dodgi a nastartoval, už měl v ruce ten malinký disk, stříbrnou destičku o velikosti půldolaru. Rozlomil ji na polovinu, pak ještě jednou a kousky hodil do popelníku. Pak vytáhl zapalovač, nastavil plamen na co největší výkon a kousky té disketky zapálil. Doutnaly, ale nehořely, asi po minutě se ovšem roztekly na kaši. Mastný kouř vycházející z roztaveného disku zaplnil vnitřek auta poměrně odporným zápachem, takže Tad stáhl okýnka, aby vyvětral.

Tak to bychom měli.

Na Bobbyho seznamu zbývala ještě dvě místa, žádné z nich určitě nebude tak náročné jako ten hotel. Jedním bylo kino, které si Zee-ster pronajal kvůli projekci jednoho svého snímku asi pro stovku nejbližších přátel, druhým byla tělocvična, kde Bobby se Zee-sterem párkrát posilovali. Nikde nejspíš neměli bezpečnostní kamery, ale kdyby ano, vybalí na ně povídačku o švagrové a nějaké prachy, žádné problémy nepředpokládal. Lidi byli ochotni pomoci, když jste jim předložili uvěřitelnou historku, v případě náhlé neochoty stačil silný svazek zelených bankovek, a věci se daly do pohybu. Každý má svou cenu; stačí na ni přijít.

Takže Tad nabyl dojmu, že neexistuje žádný důvod nevzít si Kladivo.

Spolkl velkou nachovou kapsli, spláchl ji douškem vody z plastikové lahve a zamířil ke kinu.

*****

Duben 1992 Washington, D.C.

Taneční sál hotelu praskal ve švech, byla tu převážně dospívající mládež, pár učitelů a sem tam nějaký zaměstnanec hotelu. Jay se procházel tím dvacet let starým scénářem, pozoroval studenty, jak kráčejí na svá místa.

Ocitl se na čtvrtfinále konverzační soutěže, jejíž letošní téma znělo: "Vyřešená - neodvratná ohrožení národní bezpečnosti by měla být nadřazené zákonu habeas corpus."

No páni, kdo by si tohle mohl nechat ujít?

Jay si předem zjistil, že jednotlivá družstva se téma dozvěděla na začátku roku a že šlo o téma celostátní. Ta družstva - dvě na každé straně - musela umět argumentovat ve prospěch daného tématu i proti němu. Háček byl v tom, že občas až do poslední minuty nevěděla, které stanovisko budou mít za úkol obhajovat. Téma, o němž měl Jay pocit, že naprosto vystihuje rčení o účelu světícím prostředky, pojednávalo o rozsahu zákonné ochrany, habeas corpus, což byla zkrácená verze plného termínu habeas corpus ad subjiciendum. Právě se dozvěděl, že technicky vzato jde o něco ve smyslu: Jste schopni podrobit se znění zákona," nebo tak něco. Znamenalo to, že vás nemohli uvrhnout do vězení bez řádného zákonného procesu. Když jste se stali podezřelými z nějakého zločinu, museli jste být zadrženi, obviněni, musel vám být umožněn kontakt se zákonným zástupcem, pak vás obžalovali a případně předvedli před soud. Úřady vás prostě nemohly jen tak zavřít do vězení a nechat tam bezdůvodně shnít. Habeas corpus tak fungoval jako základní kámen britského a amerického práva.

Pro Jaye taková rozprava představovala ztělesnění nudy, přišla mu asi stejně záživná jako pojídat vystydlou ovesnou kaši a čekat, než zaschne barva. Všichni v sále nicméně vypadali hodně nadšeně.

Jay tu byl hlavně proto, že agent DEA Brett Lee a agent NSA Zachary George se téhle soutěže v mládí zúčastnili. Mohlo jít o shodu náhod - v sále byly stovky studentů, menší státy zastupoval vždy jeden tým, větší státy vyslaly týmů víc - ale třeba právě sem spadají počátky vzájemné nevraživosti mezi oběma muži.

Jay měl pocit, že smysl by to dávalo. Postavení na opačných stranách

debaty by znamenalo, že jeden vyhraje, drahý musí prohrát, přičemž argumentace se možná vystupňuje až k osobní zášti.

Při pozorném studiu archivů se ale Jay dozvěděl, že Lee s Georgem nebyli v družstvech, která se spolu utkala. Družstva ani jednoho z nich se navíc nedostala do finále. Georgie vypadla hned v prvním kole. Vermont se probojoval do čtvrtfinále a hájil souhlasné stanovisko proti družstvu Nebrasky, ale po tomto utkání byl vyřazen i on. Družstva Georgie a Vermontu dokonce ani nebydlela v hotelu na jednom patře.

Jayův scénář vycházel ze starých novinových zpráv, hotelových záznamů, filmů z bezpečnostních kamer a fotografií pořízených studenty a učiteli, dále pak i z oficiálních záznamů, které byly po zkompletování zcela volně prodejné. Počátkem devadesátých let byl internet ještě stále v plenkách, ale v archivech se daly najít některé staré debatní webové stránky, některé vývěsky. Jay nastavil prohledávače a nachystal všechno potřebné a pak to vecpal do jednoduchého prohlížecího programu WYSIWYG. A pochopitelně k tomu ještě přidal pár vylepšení.

A teď tady tak seděl a Nebrasčané s Vermonťany - Vermontinci? Vermony? - už byli celí žhaví se do sebe pustit.

Zachary George tento duel vedl a plnil i úlohu zahajujícího řečníka.

Vstal, přednesl definice termínů a pustil se do úvodu svého projevu.

George řekl: "V dobách válečných konfliktů či národních katastrof se země jako celek musí nadřadit jednotlivci. Třebaže jsme národem, který ctí princip svobody pro všechny, zničení národní struktury by snadno mohlo vyústit ve stav, kdy by svoboda nebyla pro nikoho.

Pokud má člověk zhoubný nádor v prstu, není snad rozumnější ten prst uříznout než umožnit nádoru rozrůstat se a následně tohoto muže zničit? Má

jediný prst cenu celého člověka? Ne, samozřejmě, že nemá. A analogicky, pokud se život národa ocitne v ohrožení, nesmíme dopustit, aby hrstka jednotlivců způsobila takovou destrukci. Jak před dvěma tisíci lety řekl vynikající římský generál Ifikratés: 'Potřeby většiny musejí převážit nad potřebami menšiny.'"

Hm. Jaye napadlo, jestli ten citát nepochází od Spocka ze Star Treku, tedy z jednoho staršího filmu z osmdesátých nebo devadesátých let.

George pokračoval v tomto duchu, ale Jay se většinu času rozhlížel kolem sebe a snažil se zahlédnout Leeho. Netrvalo to dlouho. Mladý Brett Lee, který se v porovnání s Jayovým scénářem ze střední školy

Stonewalla Jacksona moc nezměnil, sledoval George ze svého místa ve třetí řadě, nakláněl se kupředu a doslova mu visel rtech.

Jay se zvedl a poodešel, aby na Leeho lépe viděl.

George drmolil dál: "...a neřekl snad Platón: ‚Nic lidského nemá zásadní význam'? Jak by se pak mohlo dočasné omezení svobody jednotlivce nebo menší skupiny lidí rovnat svobodě pro miliony?"

Jay odešel na místo, odkud viděl Leeův obličej.

Hmm. Lee se rozhodně netvářil jako někdo, kdo opovrhuje tím, co slyší. Spíš připomínal věřícího, který poslouchá kázání svého oblíbeného kazatele. Nebo mladíka, který naslouchá slovům milované bytosti. Mohli snad tihle dva být přáteli, kteří se někdy později rozešli?

Jay se rozhodl, že taková věc si žádá hlubší průzkum.

Jenže scénář má svá omezení. Jak projev pokračoval, Jayova snaha dozvědět se víc narážela na fakta - či spíše jejich nedostatek. Pokud na to někde ve skutečnosti nebo v rámci svého scénáře nenarazí, tak jakákoli spekulace o nějakém sblížení těch dvou zůstane pořád jenom spekulací. Program Jayovi umožňoval provést všechno, co si přál, aby se ve VR stalo, ale neznamenalo to, že se to opravdu přihodilo i v reálném světě.

Navzdory veškerým snahám se Jayovi nedařilo najít důkazy o tom, že by se ti dva mládenci sešli i mimo prezentaci tohoto čtvrtfinálového utkání. Bylo samozřejmě pravděpodobné, že se Lee i George zúčastnili semifinále i závěrečné diskusní bitvy. Družstva z Georgie i Vermontu setrvala na místě až do konce celé soutěže; to z archivů jednoznačně vyplývalo. Takřka jistě ji sledovali z hlediště a nedalo se vyloučit, že se v podstatě mohli sejít před nebo po ní.

Po čtvrtfinále se objevilo několik záznamů, nicméně nic, co by oba chlapce sblížilo víc než v tomhle Jayově scénáři.

Možná se prostě nerovná jistě.

Ale i tak Jay cítil, že za tím vězí něco, co by měl odkrýt.

Jenže problém byl v tom, jak to provést.

20 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Když Toni vešla do kuchyně, uviděla mikroskop. Stál na stole, převázaný červenou stuhou.

Nevěřila svým očím. Absolutní překvapení.

"Alexi! Kde jsi?"

Po chvilce se Alex objevil v kuchyni, na tváři široký úsměv.

"To jsi neměl dělat." Ukázala na mikroskop.

"Ale to víš, že měl. V poslední době jsem poněkud zanedbával manželské povinnosti."

"To mi nějak ušlo."

"Ne, tyhle ne. Ty spojené s očekáváním potomka."

Je to nádherný kus," řekla a jednou rukou mikroskop pohladila. "Ale

nemůžeme si to dovolit."
"Můžeme. Na účtu mi z prodeje auta zbylo dost, abych to zaplatil z toho. Zasloužíš si to."
"Víš, že to ale není něco, bez čeho bych se neobešla," řekla.
"Ale to mi nevykládej. Bylo na tobě vidět, jak moc bys to potřebovala."
Usmála se a uvědomila si, že v poslední době se moc často nesmála. "Děkuju, miláčku."
"No tohle, ty mě nebudeš nutit, abych to odnesl zpátky?"
Zasmála se a věděla, že to řekl, aby ji pobavil.
"Vzal jsem dvě čočky, s kterými dokážeš udělat všechno, co je potřeba," vysvětloval. "Zdá se, že mezi čočkou a samotným předmětem ale budeš mít asi jenom třicet centimetrů. Doufám, že to bude stačit."
"Bude. To nářadí, co k tomu potřebuju, měří asi jenom sedmnáct."
Jo, to moje taky," řekl a zahýbal obočím.
Znovu se zasmála.
"Tyhle věci bych asi měl kupovat denně. No, tak to jdi nachystat, ať vidíme, jak to funguje."
"Později," řekla. "Nejdřív mám za lubem něco jinačího."
"Co by mohlo být důležitější?" pronesl ledově chladným tónem.
"Jen pojď za mnou, ukážu ti to."
Teď se zase rozesmál Alex. I když Toni byla těhotná, ještě pořád patřili do kategorie novomanželů, ne?
Toni zamířila do ložnice a Alex se držel těsně za ní. Odhadovala, že je odděluje přibližně jen sedmnáct centimetrů.

*****

Jay byl ponořen do kyberprostoru, pracoval na scénáři s cílem dopadnout něco velkého a lstivého se smečkou psů, když vtom nějaký hlas pronesl: "Miláčku, už jsem doma!"
Vypadl z VR, zamrkal a spatřil Saji.
Saji jak ji pámbu stvořil.
"Páni!" řekl.
"No, že sis mě konečně všiml. Jsem tady už půl hodiny. Kdybych byla zloděj, mohla bych odsud odnést úplně všechno včetně tebe, a ty bys to ani nezaznamenal."
"Hm..."
"Co se stalo, ty trumbera? Spolknul jsi jazyk?"
"Uvidíme," řekl a usmál se.

*****

John Howard a jeho žena Nadine se chystali společně do sprchy, což v posledních deseti dvanácti letech poměrně zanedbávali, když jim po domě pobíhal syn. Ale ten byl teď v Kanadě, takže železo bylo potřeba kout, dokud bylo žhavé.
Jsem tlustá a ošklivá," pronesla Nadine. "Nechápu, že mě vedle sebe vůbec sneseš."
"No, jsi celkem dobrá kuchařka," odpověděl.
Hodila po něm botou, ale on to čekal, takže uhnul.
"A samozřejmě vůbec neumíš mířit."
Chystala se zvednout druhou botu.
Zazvonil telefon.
"Ať to zvedne robot," řekl John.
"Taková slova od člověka, který si vymýšlí povinnosti? Co když je to Tyrone?"
Nadine zvedla telefon. Linka zavedená do koupelny měla starý číselník bez

možnosti identifikace volajícího. "Haló? No ahoj, chlapče!"

Jo. Tyrone.

Howard měl z toho telefonátu smíšené pocity. Samozřejmě ho těšilo, že se jejich syn ozval. Jen by byl radši, kdyby to načasoval trochu jinak. O půl hodiny dřív nebo později by to bylo lepší. Bezdětní lidé nemají ponětí, nakolik se jim změní sexuální život, jakmile ti drobečkové vstanou a doťapkají chodbou až ke dveřím do ložnice, kde se dožadují táty s mámou.

"Jo, zlato, je hned vedle mě. Předám ti ho."

Howard si vzal sluchátko. Bohužel, jakmile se pozdravil s Tyronem, okamžitě spustil z dohledu Nadine. Chyba.

Druhá bota ho zasáhla přímo do zadku.

"Au, to bolí!"

"Tati?"

"To nic, chlapče. To mi jenom tvoje maminka ukazuje svou prohnanost."

*****

Santa Monica, Kalifornie

Kladivo začínalo působit, když Tad vyšel z toho kina. V sále, jak předpokládal, nebyly žádné bezpečnostní kamery. Jedna byla v hale, poblíž bankomatu, ale on ani Bobby ten přístroj nepoužili, když zde Zee-ster pořádal svou soukromou projekci. Nebyl pro to žádný důvod, všechno totiž platil Zeigler a jeho lidé.

Než dorazil do tělocvičny, ta chemikálie už jeho tělem mávala poměrně silně. Tentokrát to přišlo dřív než obvykle. Možná to bylo proto, že poslední výlet absolvoval před velmi krátkou dobou a ještě se z toho úplně nevzpamatoval, nebo to třeba souviselo s tou další sloučeninou, která mu kolovala v žilách a kterou si vzal, aby se udržel v bdělém stavu. Thor byl v solidní formě a nutil Tada, aby se k němu přidal a společně strávili noc plnou kopanců a nadávek, a Tad nemohl nic dělat, aby se mu podařilo zachovat kontrolu.

Stevova posilovna byla honosným podnikem nedaleko dálnice a byla určena pro seriózní zájemce o sport. Tad otevřel dveře a do obličeje ho udeřil závan klimatizovaného vzduchu; ten chladný proud mu div nezpůsobil orgasmus.

Tada zvedání činek nikdy moc nelákalo. Když byl malý, měl tak nemocné plíce, že nemohl dělat v podstatě vůbec nic. Kvůli bronchitidě spojené s astmatem, které později vyústily až v tuberkulózu, a s jeho odjakživa vyhublou postavou mu bylo jasné, že z něj nikdy žádný svalovec nebude, takže se o to ani nesnažil.

Když ho poháněl Kladivo, tušil, že kdyby se mu zachtělo, mohl by si asi dojít pro jednu z těch velkých tyčí, roztočit ji jako mažoretky, jenže co z toho? Nebyl tu nikdo, na koho by chtěl udělat dojem.

"Co byste si přál?" ozval se zprava za ním hluboký hlas.

Otočil se. Stála za ním žena, která vypadala jako Krakenova sestra. Byla vysoká, silná, ošklivá a zdálo se, že by potřebovala oholit. Ale měla prsa - umělá - a ten červený trikot, co měla na sobě, prozrazoval, že o kousek níž chybí obvyklá mužská výbava. Zcela, jistě šlo o ženu, ať už jakoukoli.

Tad se usmál a vychutnával si neobyčejně příjemný nával způsobený tím chemickým koktejlem. Je tady Steve?"

Steve byl podle Bobbyho majitelem té posilovny. Byl to bývalý Mr. America, Mr. Universe a Mr. Bůhvíco je ještě výš, byl za zenitem, ale pořád vypadal jako nosorožec a celé tělo mu pokrývaly steroidy vyživované svaly. Měřil asi sto pětaosmdesát, vážil sto třicet, od doby, kdy soutěžil, už takových deset patnáct kilo shodil, ale měl potíže vejít se do dveří a obvod jeho paží se rovnal obvodu nohou většiny mužů. Bobby nebyl ve stejné lize jako většina šílenců, co sem chodila přenášet hory železných závaží, ale byl dost svalnatý,

aby se mu nikdo nezačal posmí-
vat, když si sundal tričko. Určitě byl v lepší kondici než většina celebrit, které si zakládaly na tom, že se tu objeví. Hoši jako Zee-ster, pro kterého byla práce s osobním trenérem stejně běžná jako používání zubních kartáčků, se sem chodili ukázat, párkrát si zacvičili, zapotili se a při odchodu se nechali vyfotit s lidmi z reklamního oddělení, vedle nichž pak vypadali napumpovaní a mužní.

Bobby mu nicméně řekl, aby si se Stevem promluvil, ten bude určitě rád, když bude moci poskytnout pomoc někomu z Bobbyho přátel. Bobby v téhle posilovně utrácel poměrně dost peněz, platil si soukromé hodiny, kupoval si trička, vitaminy a podobné hovadiny.

Amazonka mu odpověděla: Je právě s jedním klientem. Třeba bych vám pomohla já?" Výraz v jejím obličeji, když si prohlédla jeho křehkou tělesnou schránku v černém oblečení, dával tušit, že spíš pochybuje o tom, že by mu mohla nějak pomoci a že dokonce i Pán Bůh by se asi pořádně zapotil, aby mohl udělat něco pro člověka s tak slaboučkým krkem.

Tad se usmál, v hlavě mu zuřivě vířilo, dával si dohromady spojení, předvídal závěry, které byly obvykle mimo jeho možnosti. Díky Kladivu se člověk mohl silou rovnat Supermanovi a inteligencí výborným šachistům. To nebyl jen jeho subjektivní pocit, provedl pár věcí, které ho ubezpečily, že nárůst té kombinační síly je opravdový.

Řekl: "Ne, je to osobní."

"Bude tu asi za hodinu," řekla žena. "Můžete tady počkat, jestli chcete."

Tad by s tím obvykle souhlasil. Za střízliva pro něj hodina nic neznamenala - tedy relativně za střízliva. Jenže když vám v mozku buší Kladivo, když se vaše tělo chvěje nedočkavostí, nedělat celou hodinu nic bylo v podstatě naprosto vyloučeno.

Tadovým tělem projela další vlna a spolu s ní se dostavila erekce, zničehonic erekce jako trám, vypadalo to jako otevření vystřelovacího nože, boing!

Podíval se na tu kulturistku. Nejspíš vážila o patnáct dvacet kilo víc než on, navíc nebyla vůbec jeho typ, ale byla to žena a byla po ruce. Řekl tedy: "Nechcete si vrznout? Vsadím se, že vás za hodinu utahám jako kotě."

Žena se zasmála hlubokým rezonujícím rachotem vycházejícím až z jejích útrob. "No, to je teda fakt švanda. My dva? Ha!"

Tad se vlídně usmál.

"I kdybych byla na chlapy, což nejsem, byl byste ten poslední, koho
bych si vybrala, vy šílence. Chtěla bych někoho, kdo by mě dokázal snadno zvednout a položit, a vy vypadáte, že byste měl problémy zvednout bez pomoci i prázdnou láhev od piva."

Tad se pořád usmíval. Pak k ní rychle přistoupil, zvedl ji ze země a držel tu šokovanou kulturistku v náručí jako nemluvně. "Myslíte takhle? Takže jsem ve zkoušce uspěl, že?"

Pak si ji levou rukou přidržel, natáhl pravou ruku, chytil ji za trikot mezi ňadry a roztrhl jí ho až ke klínu. Látka se rozpadla a pod ní se objevilo nahé svalnaté tělo.

Žena byla ještě pořád neschopná slova, šokovalo ji, co právě udělal a že to vůbec dokázal, civěla na něj s otevřenou pusou.

"Fajn kozy," řekl Tad. "Dali vám na ně slevu?"

Strčil jí ruku mezi nohy a silný šok, který ji až dosud ochromoval, z ní najednou vyprchal, takže začala křičet a bušit do Tada.

Tad nedbal na tu pěst, která se odrazila od jeho tváře, a jal se prozkoumávat oblast, kterou našla jeho dlaň. Žena začala kopat a křičet a Tad měl co dělat, aby ji i s Kladivem udržel v klidu.

Pak se objevila celá kavalerie, tři chlapi, kteří mohli dohromady vážit totéž co menší auto.

"Hej! Co to děláš, kurva?!" zeptal se jeden z nich. "Postav Belindu zpátky

na zem, ty hajzle!"
"Máte tady bezpečnostní kamery?" zeptal se Tad.
"To si sakra piš, že máme, ty magore jeden pošahanej!"
"Kde jsou?"
"Charlie, zavolej policii. A pak ještě sanitku, ať toho cvoka odveze."
"Ty budeš Steve, co?"
"Přesně tak, kreténe, a ty seš mrtvej. Postav ji na zem!"
Tad se usmál. A jak se obvykle stávalo, když byl rozrušený, chemikálie obsažené v Kladivu ho zasáhly plnou silou, vířily mu v těle jako tornádo.
"Chytej," řekl a hodil Belindu na trojici. Charlie ustoupil a zamířil k telefonu, ale Belinda zasáhla Steva a jeho neandrtálského kamaráda tak silně, že je povalila na zem. Všichni tři s hlasitým žuchnutím dopadli na podlahu.
Tad se vrhl na Charlieho, uchopil ho v podpaží a zvedl ho do vzduchu nad podlahu. Charlie musel vážit tak sto pětadvacet, možná sto třicet, příjemný, udělaný mladík. "Kde je řídicí místnost pro ty kamery?"
Charlie, který visel ve vzduchu jako maňásek, koktal: "T-t-tam!"
Ukázal.
Jelikož Steve už se málem znovu postavil na nohy, Tad se otočil a mrštil Charliem proti němu. Srážka obou býků byla hodně tvrdá.
Tad se rozběhl k neoznačeným dveřím, nezdržoval se s klikou a vykopl je z pantů. Za nimi uviděl monitor a počítačovou sestavu, jejíž pevný disk jel na plné obrátky.
Tad se rozhlédl. Nikde neviděl žádné diskety, na poličkách nebyly žádné přídavné jednotky. Přistoupil blíž a zjistil, že ta bezpečnostní kamera není ničím jiným než tím, čím se zdá být: krátkodobým nahrávacím přístrojem, který fungoval jako smyčka, nahrával pořád dokolečka a využíval jedno jediné archivační zařízení.
Zvedl ten přístroj do vzduchu, mrštil jím o stěnu a rozbil ho na tisíc úlomků. Objevil se harddisk, ten zvedl a rozlomil ho vejpůl, pak oba kousky zasunul do zadní kapsy. Jeden nikdy neví, a co kdyby se jim podařilo něco z toho vytřískat, i když to je na padrť.
Tak to by bylo.
Zamířil ke dveřím.
Steve, který byl tak hloupý, že ještě nepochopil, že proti Tadovi nemá šanci, se mu postavil do cesty a mával ocelovou tyčí. I bez závaží určitě vážila kolem osmi kil, a kdyby ho tím zasáhl, tak by mu určitě něco zlomil.
Tad uhnul, přikrčil se a tyč mu zasvištěla nad hlavou, narazila do zdi a vyryla do betonu dlouhou díru. Steve do toho vrhu vložil takovou sílu, že ocelová tyč se z poloviny zabořila do zdi.
Tad vrazil Stevovi koleno do ledvin, a ten obr se svalil k zemi jako podťatý.
Nikdo se Tadovi nepostavil do cesty, takže bez problémů vyšel z budovy ven.
Zamířil k autu.
Nikdo se nepokoušel ho zastavit. Taky dobře. Zápasit s lidmi v posilovně ho poměrně bavilo, a i kdyby se za ním vydali ven, tak co by se dalo dělat jiného, než splnit jejich očekávání?
Teď když už to měl všechno za sebou, si mohl odpočinout a nechat Kladivo, ať si s ním mává, jak chce.
Jen do toho, Thore!

21 KAPITOLA

*****
Newport Beach, Kalifornie
Sídlo presbyteriánské církve Newport Beach se nemohlo pyšnit takovou

okázalostí jako například Crystal Palace, ale do L.A. báječně zapadalo: bylo natolik honosné, že by na většině míst jako sídlo církve rozhodně neprošlo. Po ideologické stránce mívali tihle boží lidé na politiku, sociální témata a samozřejmě i na náboženství konzervativní názory. Jejich liberalismus se projevoval v otázkách konvertování pohanů a nikdy nevynechali příležitost podílet se na zámořské výpravě. Starý vtip, který se o téhle církvi tradoval, říkal, že presbyteriáni navrhli, že budou zcela pokrývat náklady Červeného kříže a CARE, pokud ovšem tyto organizace svolí k tomu, aby byl ke každé velké zásilce krve nebo potravin přibalen i sušený kněz. Jednalo se z velké části o sympatizanty republikánů, vybavoval si Drayne z dob, kdy ještě chodil do kostela, byli to hlavně starší a bílí republikáni. Jeho rodina byla členem už osmdesát let, od doby, kdy se děda Drayne, jáhen kostela v Atlantě, přestěhoval do těchhle končin. Složení publika se změnilo, ale Kalifornie a Georgie se od sebe tolik nelišily, jedná-li se o základy.

Samotná budova byla převážně prosklená, takže působila světlým a vzdušným dojmem, klimatizace byla venku za kostelem a měla co dělat, aby všichni uvnitř zůstali v chládku, ačkoli měla rozměry jako menší pickup. Drayna napadlo, že baptisté neustále kážou o ohních pekelných hlavně proto, že v těch neklimatizovaných kostelech na jihu si publikum dokáže velmi živě představit, jak to asi vypadá. Kdyby uprostřed mše v presbyteriánském kostele vypadla v létě klimatizace, veškeré další mše by byly zrušeny z obav, že všichni shromáždění zemřou na přehřátí.

Celý kostel ovšem nevypadal moc ponuře na to, že se tu právě konal pohřeb, a většina truchlících měla na sobě všechno možné, jen ne černé šaty. Vypadali takhle dohromady jako papoušci vyvedení v pastelových barvách. Mohl čekat něco jiného? Vždyť tohle je L.A., ne?

Draynův otec taky jednu dobu pracoval jako jáhen, ale musel toho nechat kvůli práci pro FBI, ale pokud si Drayne vzpomínal, jeho otec pořád chodil každou neděli do kostela i v Arizoně. Pokud nebyl opravdový věřící, pak takovým dojmem aspoň velmi úspěšně působil.

Drayne sám vynechával každou neděli, když neměl otce, který by ho k tomu donutil, nablízku, a od doby, kdy odešel z domu a začal studovat na univerzitě, tak nebyl v kostele ani jednou s výjimkou několika svateb. A vlastně ještě jednou, když uzavřel velký obchod s člověkem, který si myslel, že katolický kostel v Berkeley bude pro obchod s fetem ideální místo. Ukázalo se, že se ten člověk mýlil. Zabásli ho, když odjížděl z parkoviště, protože naboural nějaké auto.

Drayne si dal záležet, aby vyštrachal černý oblek, bílou košili a kravatu bez vzorku, všechno to bylo asi pět šest let staré, stejně dlouho to neměl na sobě, nicméně věděl, že kdyby se objevil v tričku a šortkách, otec by asi vytáhl pistoli a zastřelil ho. A i když jeho otec byl už v důchodu, stále s sebou nosil na vycházky pistoli, nemohl se toho zvyku zbavit. Pořád bude bránit vlast, i když bude seděť na vozíku a bude slepý.

Ačkoli mu táhlo na sedmdesátku, pořád vypadal poměrně ve formě. Měl bílé vlasy, jeho světlá pleť, po většinu jeho života bledá, teď dostala narudlou barvu, která se skoro dala označit za opálení, protože trávil víc času na arizonském slunci. Drayne věděl, že sám vypadá jako otcova mladší kopie. V jejich rodině se navzájem odjakživa velmi podobali, ačkoli tomu Drayne velice dlouho odmítal uvěřit. Pak se jednoho dne na záchodě v restauraci podíval do zrcadla, když si myl ruce, a hleďme! Díval se na něj mladší obličej jeho otce. Pokud bude žít stejně dlouho, tak Drayne bude v jeho věku vypadat přesně takhle.

K neuvěření.

Otec postával před kostelem, díval se na hodinky a čekal na Drayna. Měl na sobě černý oblek, nejspíš jeden z desítky černých či šedých obleků, které vlastnil, a jelikož od doby, kdy odešel do důchodu, nepřibral, pořád mu dobře padl. Rozhodně líp než ten, který měl na sobě Drayne.

"Roberte," uvítal ho otec.

"Tati."

"Pojď, půjdeme dovnitř. Sedneme si k Edwine."

Dovnitř stále proudili lidé. Obřad měl začít asi za dvacet minut. Drayne věděl, že otec tu bude dřív a že bude očekávat, že ostatní členové rodiny přijdou taky brzy, a tak tomu i bylo.

Drayne projevil soustrast tetě, strýcovi a jejich dětem. Irene, dívka, která mu ukazovala tu její a jíž on ukazoval toho svého, když jim bylo devět, dospěla v pohlednou ženu, i když byla vdaná, měla tři děti a trošku přibrala. Sheila, prostřední dcera, měla brýle s černými obroučkami a černé šaty s dlouhým rukávem a taky trochu přibrala. Ovšem z nejmladší Maggie, která bývala docela ošklivá a brýlatá, se vyklubala krásná pětadvacetiletá zrzka, jež, jak se doslechl, pracovala jako cvičitelka aerobiku kdesi ve Valley, byla pohledná a štíhlá a neměla ani deko navíc.

"Ahoj, Maggie. Já myslel, žes nosila brýle. A nemáš ani kontaktní čočky. Bylas na laserové operaci?"

"Ne, dala jsem se na systém NightMove. Nasadíš si silné kontaktní čočky na noc, a když se probudíš, vydržíš celý den bez brýlí."

"Vážně?"

"Jo, jmenuje se to Ortho-K. Už to nějaký čas funguje, ale v poslední době to dost vylepšili. Vydržíš bez brýlí tak šestnáct, osmnáct hodin, ale já dokonce kolem dvaceti hodin."

"No to je věc. Je mi moc líto Kriplíka."

"Díky, je to hrozný šok. Nemůžu uvěřit, že je opravdu po smrti." Naklonila se a políbila ho na okraj rtů. Tuhle sestřenku stojí za to líbat. Nebýt na pohřbu jejího bráchy, určitě by ho napadlo, jestli si s ní něco nezačne. I když rodinu by to pořádně nadzvedlo. Krucifix, ale vždyť si ji nechtěl brát ani s ní mít děti, tak co na tom, že jsou příbuzní? Podle toho, jak si ho prohlížela, usuzoval, že by si dala říct.

Jeho otec řekl: "A jak se vede v práci, Roberte?"

Rychle zaplašil své sexuální představy. "Fajn, asi mě povýší. Mám se asi stát šéfem Polymerů. Znamenalo by to o deset tisíc ročně navrch."

"Gratuluju."

"A co v Arizoně? Pes je v pořádku?"

"Fajn. A pes se má taky fajn."

A to bylo asi tak všechno, co si Drayne s otcem obvykle říkali. Ale když už tam jen tak seděli a čekali, až se objeví kněz, který Kriplíka neviděl nejmíň deset let a bude vyprávět o tom, jaký to byl výjimečný člověk, o božích záměrech a tak podobně, Drayne pocítil nutkání trochu otce popíchnout. Řekl tedy: "Slyšels, co se stalo na centrále v L.A.?" Ani nemusel říkat, o jakou centrálu šlo, v jejich rodině se nikdy jiný termín nepoužil.

"Slyšel."

Drayne se skoro pousmál, ale to by samozřejmě nebylo tady a v tuto chvíli zrovna vhodné.

"Napadlo mě, že bys toho byl schopen," pokračoval jeho otec.

Drayne na chvilku pocítil záchvěv obav. "Cože?"

"No, ještě jsem nezapomněl na ten incident při hodině angličtiny." Hovořil chladným, nesouhlasným tónem.

Drayne si oddechl, ale zároveň ho to naštvalo. Ježíši Kriste! Copak ho nasranost kvůli tomuhle ještě nepustila? Drayne si na to už kolik let nevzpomněl.

O nic nešlo. Vyrobil menší smradlavou bombu za pomoci kuchyňské zápalky a lacinéhо kuličkového pera, taková běžná klukovina. Stačilo vytáhnout inkoustovou náplň, zasunout dovnitř do pera sirku a připnout na pružinu sponku do vlasů, pak už jste jenom pero zase zašroubovali. Sponka trčela ven v místech, kde předtím byl konec kuličkového pera, takže když jste za ni zatáhli a pustili ji, tak narazila na hlavičku zápalky a zapálila ji. Jenže jelikož

plameny neměly kam šlehat, ožehly jen vnitřek pera, a než mohly proniknout ven, spálily část toho laciného plastu. Výsledkem byl krátký závan příšerně smradlavého kouře; víc nic.

Draynovi bylo čtrnáct, když jednu z takových smradlavých propiskových bomb hodil do odpadkového koše vedle stolku učitelky angličtiny, když se nedívala. Byla to psina, když ten odporný kouř stoupal z koše, jenže nějaký dobrák při tom Bobbyho viděl a prásknul to na něj. Dostal dvoudenní domácí vězení, aby mohl zpytovat svědomí a rozjímat o odpornosti svého činu, a když se to dozvěděl jeho otec, vzal na něj pásek. A pořád mu to předhazoval.

"Už mi není čtrnáct, tati. Tohle už mám dávno za sebou."

Já neříkám, žes to taky udělal. Říkal jsem jenom, že to je podobně dětinská nezbednost, jaké jsi prováděl."

Drayne nic neříkal, ale naštvalo ho, že mu otec pořád předhazuje události z minula. A třebaže tu nezbednost na FBI měl na svědomí, nemusel to jeho otec vytahovat takhle brzy.

"Ale nikomu se nic nestalo, ne?" řekl Drayne nakonec.

Jeho otec o tom určitě přemýšlel. Jeho odpověď přišla rychle. "Ale mohlo. Lidem, kteří jsou nedobrovolně vystaveni účinkům drog, hrozí nebezpečí. Někdo mohl utrpět zranění. Co kdyby některý z agentů nebo jiných zaměstnanců byl na tu drogu alergický? Nebo užíval léky, jež mohou v kombinaci s ní vyvolat nepříznivou reakci? Co kdyby se objevil nějaký naléhavý případ, který by vyžadoval urychlené řešení? Co takhle oheň v budově nebo bankovní loupež, únos, a oni by nemohli zareagovat tak, jak by bylo potřeba? Ten idiot, co si myslel, jaká je to legrace, přepadnout kancelář federálních agentů pomocí drog, se určitě nad žádnou z těchto možností nezamyslel. Šlo o nezodpovědný zločin, a on za to bude dopaden a potrestán. Doufám, že ho zavřou a ztratí klíč od jeho cely."

Drayne zaskřípal zuby. Nebylo by moudré cokoli říkat. Nereagovat. Co jsi čekal? Že táta projeví obdiv nad dokonalým provedením toho činu? Ale no tak, Bobby, víš, jaký je. Teď nadešel čas, aby všichni dobří muži drželi jazyk za zuby.

Jenže si nemohl pomoci. Řekl: "Třeba ne. Ze zpráv se nezdálo, že by měli nějaké stopy. Třeba je ten pachatel chytřejší než oni."

Otec se na něj otočil a mrkal, jako by právě viděl, jak do nádoby s pitnou vodou v kostele padá psí lejno. "Kdyby byl opravdu mazaný, dal by si pozor a nenapadl by agenty FBI. Oni ho totiž dostanou." Na vteřinku se odmlčel. "Ty toho zločince obdivuješ, Roberte? Takhle jsi to myslel? Copak sis ze svého mládí neodnesl vůbec žádné ponaučení?"

Drayne zrudl, ale konečně si uvědomil, že je čas držet jazyk za zuby. Jenom zavrtěl hlavou.

Ale jo, tati, pochopil jsem spoustu věcí. Mnohem víc, než co se vůbec kdy dozvíš.

Ale pak se objevil kněz, člověk, který vypadal asi na sto let, takže nadešel okamžik, kdy by se měl soustředit výlučně na Kriplíkův pohřeb.

*****

Malibu, Kalifornie

Tad byl ještě vzhůru, ale moc už nechybělo, aby usnul, díval se, jak ranní běžci a běžkyně klusají po pláži. Ranní mlha se kolem deváté desáté ráno už úplně zvedla a za ní na všechny shlížela zářivá modř.

Hoši, ta únava. Když chemikálie Kladiva přestaly účinkovat, ucítil, že se o něj pokouší únava až do morku kostí. Věděl, že z tohohle se jen tak neprobere. Ideální by bylo vzít si kvanta uspávacích prášků a spát co nejdéle, čtyřiadvacet šestatřicet hodin, aby jeho tělo získalo tolik nezbytného odpočinku, kolik by potřebovalo. Pár fenolbarbiturátů s dlouhotrvajícím účinkem, k tomu ještě triavil nebo trochu valia, aby si odpočinuly i jeho

svaly. Trochu butazoladinu na klouby, decadron proti zánětům, vicodin a trošku heroinu proti bolesti, zantac na žaludek a třeba i trošku haldolu, jen tak pro srandu králíkům.

Bobby byl na pohřbu bratrance, a určitě nebude mít radost, až se dozví, jak Tad v té posilovně vyváděl. Možná by bylo lepší, kdyby se spolu nějakou dobu neukazovali, aby na ně kulturista Steve někde nenarazil a nespojil si to. Tad měl pocit, že ti šílenci z posilovny nevědí, že je Bobbyho kámoš, dokonce si tím byl celkem jist, že tomu tak je, ale byla tutovka, že na něj po včerejší noci jen tak nezapomenou.

O posilovně se možná bude mluvit v televizi i v novinách, ale Bobby si nepotrpěl na zprávy kromě těch, které zachytil z autorádia, takže se to třeba ani nedozví, dokud si Tad nevyčíhá příležitost, jak mu to šetrně sdělit; třebaže s mírnými úpravami.

Přinutil se k úsměvu, ačkoli ho bolel obličej, jak se pod vlivem drog po většinu noci šklebil. Jo, přikrášlí to. Jak moc se dá asi přibarvit zpráva o tom, že jste zničili nějaké místo a zmlátili na hromadu lidi uvnitř, protože jste zničehonic dostali chuť na ženskou?

No, hlavně že neexistovaly žádné veřejné záznamy, kde by Zee-ster s Bobbym byli vidět pohromadě, tím si byl Tad jist. O to šlo především. Třeba měl Bobby pravdu. Třeba by měli odletět na ostrovy, na pár týdnů se vypařit a vrátit se, až se všechno uklidní. Podle toho, jak se právě teď cítil, ho představa, že v dohledné době zase roztočí Kladivo, nikterak nelákala. Pokud ovšem přežije následky a bude se cítit líp, ta touha se velice rychle vrátí. Jako vždycky.

A to, že včera v noci udělal to, co udělal, i když ve skutečnosti vypadal spíš jako třasořitka? To byl pořádný zápřah.

Když vypadl z posilovny, ztratil zájem o sex a rozjel se k nápisu Hollywood, přelezl plot a vyšplhal na vrcholek velkého H. Seděl tam, chvíli se díval na město, pak slezl a odjel do Griffithova parku, kde se několik hodin procházel, užíval si zeleně. Domů dorazil až poté, co Bobby odjel, což bylo dobře, protože by mu určitě řekl o té posilovně, jelikož v tu chvíli nevěděl, co je to strach.

Ne, lepší bude, když se to dozví za dva za tři dny, až budu zase v pořádku a celá věc bude minulostí. Bobby přece může chodit posilovat do Worldu nebo do Goldu nebo do jedné z dalších luxusních posiloven, to mu přece nemůže ublížit.

"Nejvyšší čas vytáhnout domácího lékaře, příteli Tade," řekl si. "A přichystat se na dlouhýho šlofíka."

22 KAPITOLA

*****

Quantico, Virginia

Michaels zasunul do automatu na nealkoholické nápoje pár mincí a stiskl knoflík s nápisem Coke. Do přihrádky se s rachotem vysypaly vrácené mince a plastová láhev dopadla do spodního otvoru a vykutálela se na světlo. Už tu bublinkatou sladkou vodu skoro přestal pít, ale čas od času podlehl. Jeho otec ji měl rád; pil tři až čtyři koly denně.

Ta vzpomínka ho vrátila do starých dobrých časů jeho dětství, kdy jen tak seděl a popíjel.

Vytáhl láhev koly, vrácené mince znovu zasunul do automatu, přidal další dolarovou minci a podíval se na Jaye Gridleyho.

"Sodovku," řekl Jay.

Michaels stiskl příslušný knoflík. Tři dolary za dva nealkoholické nápoje. To jsou kšefty.

"Takže kromě toho, že se před dvaceti lety zúčastnili nějaké konference, se

ti nepodařilo najít nic z minulosti ani o jednom z těch dvou?"

Jay si vzal svůj nápoj a otevřel ho, pak se dlouze napil. Jo. Vím, že za tím něco vězí, ale ještě jsem to nenašel."

"No, nemusíš se kvůli tomu přepínat. Nejspíš to stejně neznamená vůbec nic. Spíš by ses měl soustředit na tu věc s drogami. Když zjistíme,

co po nás chtějí, tak nám dají pokoj. Našli jste něco, co by s tím souviselo?"

"Nic, co by stálo za řeč. Místní policie a DEA zaplavily Zeiglerův dům jako kobylky. Tu drogu musel někde sebrat a oni si říkají, že když budou dostatečně prověřovat jeho minulost, tak třeba něco najdou."

"A ty?" Michaels se napil koly. Jistě, pro organismus to není nic zdravého, ale občas se nedalo jinak. Nekouřil, nepil víc než čas od času jedno pivo nebo sklenku vína. Jedl celkem zdravě; každý den cvičil. Občasná láhev koly ho přece nemůže připravit o život.

Slavná poslední slova.

Jay řekl: "Třeba jo, ale ruku do ohně bych za to nedal. Taková osobnost, takhle slavná filmová hvězda nejspíš nehraje se svými kumpány golf. Fakt by mě udivilo, kdyby měl v adresáři kapitolku nadepsanou drogoví dealeři."

Michaels pokrčil rameny. "Tak jak toho dealera vystopujeme? Počkáme, až někomu dalšímu rupne v bedně a vystopujeme ho?"

"Na to nemusíme čekat," řekl Jay. "Včera večer vešel do posilovny v Santa Monice nějaký člověk a zdemoloval to tam. Pohazoval si s pár lidma většíma než Herkules, jako by to byly hračky, když mu řekli, že se jim nelíbí, že osahává recepční, která byla taky poměrně udělaná. Vykopl dveře a nadělal do zdí díry jak do ementálu."

"A policie ho zadržela?"

"Ne, ujel jim. Máme jeho popis - podle slov svědků vypadal jako nějaký beatnik - dostali jsme i podobiznu od policie."

Jay se usmál a Michaels se přidal. Policejní skici byly většinou jedna jako druhá, vypadaly všechny stejně a ani vzdáleně nepřipomínaly lidi, které měly identifikovat. Zkuste totéž provést s nějakým svatým a vyjde vám z toho člověk hodně podobný hledanému chuligánovi.

"Podle hlášení se ten člověk hned po rozjezdu vydal k místnosti s bezpečnostní kamerou, rozmlátil nahrávací přístroj a odešel s pevným diskem."

Michaels se na chvilku zamyslel. "Takže nebyl tak mimo, aby ho nenapadlo zamést po sobě stopy."

"Možná. Nebo na tom disku možná bylo něco, o co měl zájem, ačkoli na něm nejspíš nebyl jen on sám. Podle vyjádření poškozených se dá usuzovat, že by si toho chlápka určitě pamatovali, kdyby k nim do

posilovny někdy přišel. Byl svalnatý jako párátko, takových lidí si kulturisti všimnou. Skutečnost, že šlo právě o takového skřítka, ještě více kontrastovala s tím, co tam provedl. Kulturisti nevěřili svým očím. Určitě za tím stojí náš přítel s nachovými kapslemi... nebo jde o neuvěřitelnou shodu náhod."

"A můžeme z toho vytěžit nějaké pozitivum?"

"No, víme, že trojice zákazníků toho dealera žije v L.A. nebo nedaleko. Ta zazobaná žena, mrtvá filmová hvězda a žijící beatnik. Napadlo mě, jestli se ten náš dealer rád neobjevuje na výsluní. Skladovací lhůty téhle drogy jsou poměrně omezené, zkazí se to za pár dní, takže jak dlouho asi trvalo, než si Zee-ster tu drogu sám sehnal, pak ji předal té bohaté holce včas, aby ji ještě stihla použít? Myslím si, že člověk, který to Zeiglerovi dodal, rozhodně nežije na konci světa. I FedEx nebo dokonce najatý kurýr jsou omezeni rychlostí letadla. Čím dál bydlí, tím kratší je doba, kdy ta droga může účinkovat."

Michaels přikývl. "Fajn. Takže hypoteticky vzato, možná bydlí co by kamenem dohodil od jihu Kalifornie. Pomůže nám to v něčem?"

"Tím se zúží prostor. Můžu začít sledovat chemičky, lékárny, projít seznam

odsouzených dealerů a podobně. A možná poldové přijdou na něco ohledně cest zesnulého pana Zeiglera."

"Což je stejně kvalitní stopa jako všechny ostatní," poznamenal Michaels.

Jay se znovu dlouze napil z lahve se sodou. "A něco nového ohledně té drogy samotné? Objevili něco v té kapsli?"

Michaels se zamračil. Hergot! Sám si zasunul tu kapsli do kapsy a zapomněl na ni. Ty kalhoty ležely na hromadě na dně jeho skříně. Doufal, že Toni je ještě neposlala do čistírny.

Usmál se té myšlence. Toni mu nechávala vyprat oblečení jen v případě, když ji o to výslovně požádal, což teď neudělal. Až přijde domů, kalhoty určitě najde na místě. Velice rychle pochopil, že Toni mu službu dělat nebude. Ale to ani neočekával.

"Šéfe?"

"Nic. Teda, nic o té kapsli. Ještě jsem se nestihl zastavit v laboratoři."

Teď zase pokrčil rameny Jay. "Dostala se ke mně zpráva, jaké přísady v tom objevila DEA. Využiju ji jako výchozí bod. Jestli je ten člověk mazaný, tak nakupuje potřebné chemikálie za hotové a daleko od domova,

ale jeden nikdy neví. Občas člověka zarazí hlavně nepatrné detaily. Pamatuješ na Morrisona, toho chlápka z HAARPu?"

Michaels přikývl. Jak by na to mohl zapomenout? "Jo, pamatuju."

"Všechny podstatné věci měl pod kontrolou, ale nakonec ho dostalo na kolena něco tak prostinkého jako noční hlídač. Ten a chlapci z Watergate."

"No, zkus zjistit co nejvíc, Jayi. A pak mi dej vědět."

"Spolehni se, šéfe."

Michaels se podíval na hodinky. Blížilo se poledne. Třeba by mohl zamířit do posilovny a trochu si zacvičit. Aspoň by ho Toni nenutila trénovat silat, až přijde domů. S ní by trénoval mnohem poctivěji než sám, ale kdyby už měl dnešní djuru za sebou, nechala by ho odpočinout.

*****

Newport Beach, Kalifornie

Drayne se vrátil z pohřbu poměrně v depresi.

Bohoslužba v kostele byla z velké části sentimentální, přesně podle jeho očekávání. Ten starý kněz, pokud si Kriplíka vůbec pamatoval, nedokázal mluvit jinak než v obecných frázích a ještě se mezi řečí zmínil o přání spasit duše. Ani Edwina s Patem se nezmohli na slovo a Kriplíkovy sestry a bývalá žena prozradily několik osobních detailů, které byly dojemné a překvapující. Drayne neměl ponětí, že Kriplík sbíral karty s hrdiny Hvězdných válek ani že v Utahu vedl chlapecké fotbalové mužstvo.

Pochod na hřbitov a obřad s ukládáním rakve do rodinné hrobky taky nebyly žádná velká zábava. Drayne tam tak stál a najednou ho zasáhlo déja vu. V mysli se mu zobrazil jiný pohřeb, jehož se zúčastnil, když mu bylo asi deset nebo jedenáct let, už na něj úplně zapomněl. Chlapec asi tak o rok mladší než Drayne, který bydlel přes ulici a jmenoval se Rowland, přišel o život při hrozné nehodě. Rowlieho táta pracoval na nějakém soukromém letišti. Rowlie a jeho dva bratři vyrazili jednu sobotu s tátou na letiště. Chlapci se honili kolem hangárů i v nich. Rowlie nějak vběhl před menší letoun, který se právě chystal vyjet ven a vzlétnout. Zasáhla ho vrtule letadla. Byl na místě mrtev. Rakev byla celou dobu

zavřená, protože skoro přišel o hlavu a byl hrozně zohavený; tak to aspoň Drayne slyšel.

Ježíši. Žádnou další připomínku smrti nemohl potřebovat, když Kriplíka před chviličkou uložili do země.

Žádná oficiální hostina se nekonala, ale rodina a přátelé byli pozváni, aby se zastavili u Pata a u Edwiny, takže Drayne nemohl odmítnout. Co se v takových případech říká? Lidi postávají kolem, popíjejí kávu a čaj a povídají

si o nedávno zesnulém, jako by odjel jenom na nějaký výlet?

Drayne se odtamtud vytratil, jakmile to bylo možné. Jeho otec měl plné ruce práce, jak se staral, dbal na to, aby všechno bylo jaksepatří, Drayne s otcem už si spolu stejně neměli moc co říct. Nikdy tomu nebylo jinak. Otec nikdy neměl o svém jediném synovi valné mínění, nikdy ho moc nezajímalo, co dělá, vždy očekával absolutní dokonalost. Když Drayne přinesl vysvědčení s pěti jedničkami a jednou dvojkou, táta neřekl: "No vida, dobrý výkon! Gratuluju!" Kdepak, řekl: "Proč ta dvojka? Budeš se muset víc učit."

Jednou, když mu bylo asi dvanáct, jel na návštěvu za babičkou do Valley. Našel starší fotoalba a začal jimi listovat. Vzadu bylo několik otcových vysvědčení. Ten prevít měl celou střední školu samé jedničky. Po maturitě přednesl za svou třídu projev na rozloučenou, pak odešel na univerzitu a na práva, následně do FBI. Ježíši. Drayne ani nemohl nadávat, že ho ten starý zmetek nutí k lepším výkonům, než jakých sám dosáhl.

No jistě, Drayne byl machr na chemii. Měl na ni prostě talent. A také dostatek inteligence, aby dostával dobré známky i z jiných předmětů, aniž by se musel přehnaně učit. Jenom prostě nechápal, proč by si měl otlačovat zadek a učit se nazpaměť pitomé básničky, když to v životě k ničemu nevyužije. Komu záleželo na přechodnících a využití infinitivu, dějinách starého Řecka nebo na současných názvech afrických států? Drayne se rozhodl, že se stane chemikem, chtěl vydělat hromadu peněz tím, že si bude hrát s věcmi, s nimiž si hrát chce, a ostatní ať se jde bodnout.

Kdepak, s tátou si nerozuměli tak dlouho, kam jeho paměť sahala. A přesto měl zvrácenou chuť otci ukázat, že není nula. Což nebylo právě snadné, když se člověk vyznal hlavně ve výrobě a prodeji ilegálních

drog a jeho otec byl pilířem boje proti zločinnosti, který takové lidi zavíral do vězení.

Cesta zpět do Malibu byla zalitá sluncem. Mlha se už rozplynula a provoz nebyl nikterak silný. Ani fakt, že bylo hezky a že celou cestu nenarazil na jedinou dopravní zácpu, mu však náladu nezvedl.

Včera v noci ani dneska ráno neviděl Tada a domníval se, že to je proto, že Tad si vzal další Kladivo, ačkoli mu Drayne říkal, ať to nedělá. Tad pro Kladivo dýchal. Byl to stoprocentní feťák, dokázal míchat a doplňovat jednotlivé chemikálie tak, aby vyhovovaly jeho potřebám lépe než kdokoli, koho Drayne poznal, a Thor byl jeho nejlepším přítelem, někoho takového hledal celý život. A Thor ho nakonec taky zabije.

V jistém ohledu byl Tad poměrně spolehlivý. Když spolkl kapsli a začal šílet, bylo to až poté, co udělal práci, kterou mu Drayne zadal. Jen velice zřídka se Tad vrátil domů, aniž by splnil úkol, kvůli němuž ho Drayne vyslal ven, a pokud k tomu přece jen došlo, bylo za tím něco, co Tad nemohl ovlivnit.

Ani nevěděl, proč je pro něj Tad tak důležitý. Narazili na sebe v tomhle oboru a Drayna na tom vyhublém člověku v černém něco zaujalo. Nic sexuálního, oba dávali přednost ženám - i když Tad se většinu času zajímal spíš o drogy než o sex - a Tad nebyl ani žádný brilantní společník k rozhovoru nebo intelektuál. Byl však loajální a domníval se, že Drayne je génius. A odváděl svou práci. Jestli chtěl chodit po světě zahalen do oblaků zdánlivé nepřemožitelnosti, bylo to jeho právo. Tad byl v podstatě jediným Draynovým přítelem. Při výrobě a prodeji zakázaných látek se člověk neseznámí s mnoha počestnými lidmi. Až Tad natáhne bačkory, vznikne na seznamu lidí, s nimiž se Drayne může uvolnit, velká mezera.

Měl teď dost peněz, že kdyby je šikovně investoval, mohl by žít jen z úroků. Ještě asi rok bude prodávat své zboží tisícovku za kus a bude v pohodě. Pak se může uklidit do důchodu, třeba se dostane do vyšších kruhů, najde si přátele, kteří si budou myslet, že je hotový milionář nebo že udělal díru do světa na burze nebo tak něco, prostě lidi, co ho budou brát takového, jaký je. Bude žít zcela normálním životem, v souladu se zákonem, nebude se ohlížet zpátky.

Usmál se té myšlence. Jo, to by zvládl. No ne?

Ale ani za nic na světě by to neudělal. Nešlo jenom o peníze, hlavní byla ta hra. Schopnost provádět to, co dělal, zvládnout to líp než kdokoli jiný a pak toho nechat. Kdyby chtěl, mohl by vzít své vzorce do normálních farmaceutických firem, které by se určitě přetrhly, aby mu daly kupu peněz. Velká část toho, co Drayne objevil a vytvořil, patřila na seznam preparátů, které se farmaceutickým gigantům nedařilo najít už dlouhá léta. Představte si, že máte pacienta, jemuž ubývá svalová hmota, je upoután na lůžko a není mu pomoci. Kolik by stála šance užít si v posledních dnech trochu pohybu? Nebo někoho, komu nestojí, a viagra nezabírá? Kolik by dal za erekci, která zahanbí i stožár na vlajku? Chystáte se na přijímačky na doktorát? Kolik byste dali za patnáct procent navíc ke svému IQ na pár hodin? Látky, na nichž Drayne pracoval, dokázaly tohle všechno a ještě mnohem víc.

Drayne už dávno mohl nastoupit do jednoho z těch podniků. Kdyby jim jenom nadhodil zlomek svých vědomostí, určitě by mu ruce utrhali, jen aby to dostali všechno. Ale v tom nebyla žádná výzva, to ani náhodou.

Nechtěl se podobat otci.

Vzdychl. Měl dostatek rozumu, aby věděl, že když dojde na tyhle otázky, je docela v kýblu. Přečetl pár knih o psychologii a dozvěděl se o Oidipovi a podobných věcech. Ale byl takový, jaký byl. Ať se tam dostal jakkoli, byla to jeho cesta a on se po ní vydal, důvody ať vezme čert.

Ježíši, byl tak napnutý, nervózní jako na trní. Třeba by se mohl cestou domů zastavit v tělocvičně, trochu se uvolnit, vybít se na závažích. Určitě by se mu pak ulevilo. Pořádný tvrdý trénink byl lékem na většinu problémů, napětí a stres, člověka to dokázalo uvolnit skoro stejně jako šampaňské.

Jo. To by mohl podniknout. Uklidnilo by ho to.

23 KAPITOLA

*****

Malibu, Kalifornie

Drayne si už ani nevzpomínal, kdy ho naposledy takhle něco naštvalo. Bušil do volantu svého mercedesu tak silně, že skoro nedokázal řídit, a jen litoval, že to není Tadova debilní hlava!

Ježíši Kriste!

Než však dojel domů, vztek ho trošku přešel. A když zajel do garáže a vypnul motor, už ho skoro pustil z hlavy, bral to téměř fatalisticky. Odjakživa věděl, že se to může stát, ale nečekal, že k tomu doopravdy dojde. Byl příliš mazaný, než aby ho chytili; nechával jim za sebou stopy, a oni to ani potom nedokázali. Tad byl jiný. A tentokrát se pořádně seknul.

Tad ležel v bezvědomí na pohovce a probudit k životu ho nedokázal ani džbán plný ledové vody. Něco zamumlal.

Drayne ho začal plácat po tváři. Ruka už ho začínala bolet, dostával do ní křeče, když Tad se de facto probudil.

"Co je?"

"Ty pitomče! Ty si vůbec neuvědomuješ, cos udělal, co?"

"Cože?"

"Ta posilovna! Zničil jsi tu posilovnu! Zastavil jsem se tam, abych si zacvičil, a nikdo tam nemluvil o ničem jiném! I kdybych tě tam nebyl poslal, tak bych tě podle jejich popisu poznal! Ty debile!"

Tad se znaveně posadil. Promnul si obličej. Jsem celej mokrej," řekl.

"Tos uhodl. Pane na nebi, Tade!"

"Já to nechápu, Bobby. Vyndal jsem ten disk z bezpečnostní kamery, svou práci jsem odved, jsme v pohodě a v bezpečí, nikdo nemá nic, co by nás se

Zeiglerem spojovalo. Neexistuje žádnej důkaz."

"Ty to fakticky nechápeš, co?" Drayne ztěžka dosedl na pohovku vedle svého společníka. Na chvilku pocítil vůči Tadovi lítost. Neustále zapomínal, že většina lidí nemá stejné schopnosti, pokud jde o činnost mozkových závitů. "Ty inteligentní drogy nejspíš nezabraly, když ses rozhodl osahat Atlasovu sestru. Zamysli se nad tím."

Tad zavrtěl hlavou, pořád ještě nevnímal.

"Hele, já chápu, že jsi unavený a pod vlivem drog, normálně bych tě nechal z toho vyspat, ale naším hlavním problémem je teď čas. Udělal jsi chybu."

"To netuším jakou. Nevědí přece, kdo jsem. Nemůžou to vědět."

"Tak fajn. Já ti to vysvětlím." Podíval se na Tada, vedle něhož by i smrtka vypadala jako reklama na zdravý životní styl, a uvědomil si, že na něj bude muset pomaličku, aby mu Tad stačil. Trochu potlačil svůj vztek. "Povím ti teď jeden příběh. Jenom seď a pozorně poslouchej, jasný?"

Tad přikývl.

"Když jsem byl na střední škole, rozdělili nás na umělecký a řemeslný směr. Tři měsíce jsme se učili hudbu, umění a rétoriku a pak další tři měsíce rýsování, dílny a domácí práce.

První den jsem se objevil na hudebce a milá stařičká paní Greentreeová, bylo jí aspoň sto padesát let, si nás rozsadila kolem sebe a povídá: Jaký je univerzální jazyk?' A nikdo z nás pochopitelně neměl tušení. A ona říká: ‚Hudba. Univerzálním jazykem je hudba. Noty jsou stejné v Německu i ve Francii nebo Americe.'

No fajn, pochopili jsme. Hudba je univerzální jazyk.

Pak jsme ještě ten den měli první díl druhého oddílu, což byla shodou okolností hodina rýsování. To nás učil Coach. Tehdy se každý druhý učitel na škole jmenoval Coach.

My jsme tam teda jen tak seděli a Coach povídá: ‚No tak, kdo ví, co je univerzálním jazykem?'

Takže když jsem předtím dostal takové kvalitní informace a byl jsem rád, že se můžu vytáhnout, vystřelil jsem ruku nahoru a Coach se na mě zazubil. ‚Tak co?'

'Hudba, pane učiteli,' řekl jsem. 'Univerzálním jazykem je hudba!'

Coach se málem potrhal smíchy. ‚Hudba?! Haha! Hudba není žádným univerzálním jazykem, ty střevo, univerzálním jazykem jsou obrazy! Přijedeš do Číny a narazíš na nějakého Číňana a chceš se ho zeptat, kde jsou záchody, tak co uděláš, zazpíváš mu? ‚Hej, pane Číňane, prosím, povězte mi, kde jsou záchody, la, la, la...?'

‚Začni myslet hlavou, chlapče! Nakreslíš mu přece obrázek! Hudba! Haha!'

O pár let později se ta samá otázka objevila při matematice, a co myslíš? Nechal jsem ruku dole a držel jazyk za zuby. Totéž se stalo, když jsem se ocitl na hodině základů informatiky. Hudba, obrázky, matematika, binární kódy, to všechno se chápe jako univerzální jazyk."

Drayne se odmlčel a podíval se na Tada, který zavrtěl hlavou.

"No, a co jako?"

"Kontext, Tade, rozhodující je kontext." Hovořil pomalu, jako by promlouval k opožděnému dítěti. "Životně důležité není jen to, co se říká nebo dělá, ale kde a kdy se to stane."

Tad se zamračil a Drayne si uvědomil, že tomu pořád ještě nerozumí.

"Teď ti povím další příběh."

Ježíši, Bobby, hele, já chápu, že seš nasranej..."

"Zmlkni, Tade. Kdysi dávno jsem znal člověka, co dělal vyhazovače v baru, kde roznášely nahaté holky. Jednu noc vyrazil s partou kamarádů na koncert heavy metalu, znáš to, ne, hoši, co pohupují hlavou, skalní rockeři, obrovský dav stojící pod pódiem a hulákající s hudbou, polovina z nich zpitá nebo zfetovaná. A asi uprostřed koncertu se holka, co seděla na ramenou svému příteli, rozhodla sundat si tričko a oslnit lidi kolem, kapelu nebo

kdovíkoho."

"To jsem párkrát viděl," řekl Tad ve snaze neztratit nit Bobbyho vyprávění.

"Fajn. Můj kamarád vyhazovač taky, co je na tom. A obyčejně to chodí tak, že ta holka ukáže všem kolem sebe kozy, pak si tričko zase oblékne, všichni si užili, a konec. Jenže tentokrát, když byla svlečená a povlávala ve větru, její přítel zvedl ruku, chytil ji za prsa a začal jí je hladit. Ona ho

neplácla přes ruku, smála se a pak najednou ji asi třicet nebo čtyřicet metalistů stáhlo na zem a začalo ji osahávat taky. Jde v tom případě o davovou psychózu, atmosféra se dá najednou krájet a dají se očekávat potíže. Můj přítel vyhazovač je moc daleko, aby jí mohl pomoct, a dav je tak těsně semknutý, že strážníci se tam taky nedostanou. Holka zmizí.

Naštěstí to kromě toho, že si ji podávali z ruky do ruky a pohrávali si s ní proti její vůli, nikam dál nezašlo. Nechali ji na pokoji, ona si vzala svoje oblečení zpátky, měla bolavé bradavky a konec.

A čí to byla vina, že se to vůbec přihodilo, Tade?"

Její. Neměla si sundávat to tričko."

"Ano. A lidi by se neměli opíjet, brát drogy a chodit na rockové koncerty, vždycky by se měli rozhlédnout, než přejdou ulici. Ne, nastartoval to její přítel, a ta holka to mohla zastavit, jenže ona to ještě zhoršila. Chápeš, jakmile jí položil ruku na prso, měla mu dát facku. Signál, který v takové situaci vyšle, zní: ‚Koukni se, ale nešahej'. Když její přítel to pravidlo porušil, ostatní se domnívali, že holka, co to dělá na veřejnosti, která dovolí, aby se na ni sahalo a ne jen koukalo, by třeba dovolila, aby si s ní pohrál i někdo další, takže se nijak nežinýrovali."

"To není správný."

"Ne, není. Ale vzhledem k okolnostem, když je kolem dav zfetovaných hulákajících hroziců, se dá pochopit, že to mohlo dojít takhle daleko, či hůř. Existuje dvojí pohled, jaké by věci měly být a jaké ve skutečnosti jsou. Nemusí se ti to líbit, ale to, jak se věci mají, můžeš ignorovat jen na vlastní riziko."

"A chceš tím říct, že jsem to posral, i když jsem se zbavil důkazů. Že z toho něco může bejt?"

"Přesně tohle tím chci říct. Zkus mě sledovat: policie a federálové se dozvědí, že jsi byl pod vlivem Kladiva, protože nic jiného nedokáže vysvětlit stav, kdy takové párátko jako ty zmlátí svalnaté, steroidy vykrmené kulturisty, jako se to povedlo tobě. A vpád do Zeiglerova domu byl velkou akcí, za kterou stáli poldové. A jestli budou aspoň trošičku hledat, tak jim dojde, že Zee-ster chodil posilovat ke Stevovi a hop! V hlavách se jim rozsvítí červený světýlko a řeknou si: Jim. Slavná filmová hvězda střílí po lidech z DEA, v jejím domě se našla tahle droga, co dělá z lidí supermany. Když pak za velmi krátkou dobu někdo rozmlátil posilovnu, kam ta slavná osoba chodila cvičit, šlo evidentně o tutéž

drogu pro supermany. Teda... no není to fantastická shoda náhod?' A někdo... někdo z FBI nebo z místní policie si položí zásadní otázku: Proč? Proč ten člověk - to znamená ty -, proč sem vešel a ukradl nahrávací zařízení bezpečnostní kamery? K tomu ještě osahal Brunhildu a zmlátil pár kulturistů, víc nic jsi neudělal. A ten člověk si odpoví: ‚Hele, třeba je na tom disku něco, co ten chlápek nechce, abychom viděli. Co to tak může být?' A pak se objeví někdo, kdo udělá jeden krok navíc a dospěje k závěru, protože se vědělo, že Zee-ster tam posiloval, a ten někdo si řekne: ‚Hmm. Třeba je to kvůli tomu, že ta filmová hvězda tam byla s někým, kdo si velmi usilovně nepřeje být odhalen.'"

"Ale ten záznam je v prdeli...," spustil Tad.

Drayne ho přerušil, ale hovořil klidným hlasem. "To je pravda. Ale lidi, co tam pracujou, v prdeli nejsou. Já znám Steva, majitele, a ten by si mohl zapamatovat, že tam Zeigler párkrát přišel a já byl s ním. A kdyby si na to Steve, Tom, Dick, Harry nebo kdokoli další z posilovny vzpomněl, tak zmíní

moje jméno při rozhovoru s federální nebo místní policií. A i kdyby si na to Steve nevzpomněl, tak si poldové seženou seznam členů a pokusí se vypátrat nějakou souvislost. Tuhle poučku všech poldů jsem se naučil od táty: když nemáš nic, tak musíš prověřovat všechno. A dřív nebo později vyšlou někoho, kdo si promluví s lidmi na seznamu, jen tak rutinně, a pak můžeme očekávat, že zaklepou i na naše dveře. A já mám příjemnou smyšlenou práci, o níž jsem se v přihlášce do posilovny naštěstí nezmínil, mám na ni i elektronické spojení, takže by se na to mohli podívat, třeba moje nástrahy i vydrží, ale... V čem spočívá ta pitomá práce, Tade?"

"A do háje."

"Přesně tak, a do háje. Jsem chemik. Myslíš, že by to mohlo vzbudit nějaké podezření nebo někoho varovat? Nepovolený drogy a chemik? Na světě jsou miliony maniaků přes zkumavky, ale kolik z nás chodí cvičit do stejný posilovny jako mrtvola, jejíž smrt vyšetřují o sto šest? I nejpitomější policajt pod sluncem by si to spojil.

Federálové možná nejsou nejbystřejší, ale pitomí taky nejsou. Jsou to šneci, ale vedou si velmi dobře, a jestli se dostanou takhle daleko, tak jsme v pytli. I kdybychom všechno uklidili. I když nám nic nedokážou, tak budou vědět, kdo jsem, a to náš postup výrazně zpomalí. Od teďka

se nebudu moct jít ani vyčurat bez toho, aniž by na mě z mušle nekoukala čočka špehovací kamery."

Tad zavrtěl hlavou. Je mi to moc líto, vole."

Drayne jeho gesto opětoval. Já vím, Tade. Já vím. Už se stalo. Teď musíme zjistit, jestli se nám podaří zahladit nějaké stopy."

"Jak?"

Drayne se na něj zadíval. "Znáš toho chlápka z Texasu, co bydlí v Austinu?"

"Programátor, co si od nás každej měsíc koupí dvě kapsle pro sebe a svou přítelkyni."

Jo, toho. Četl jsem o něm v Time. Psali tam, že je génius, že prý dokáže přinutit počítač, aby ho poslouchal jako pes, když se mu zachce. Začal tak, že se jenom tak ze srandy nabourával do bezpečnostních systémů."

"No a?"

"No a domluvíme s ním kšeftík. On nám prokáže laskavost, my mu zdarma poskytneme, co bude chtít."

"Ten blbeček má víc prachů než pámbu, ten žádný další peníze nepotřebuje."

"Ale já vím, jak géniové přemýšlejí," řekl Drayne. "Zejména zločinci z jejich řad. On to udělá, takže mu budeme zavázáni, on přitom může dokázat, jestli má ještě pořád ty samé schopnosti, se kterými začínal. Bude mít znovu příležitost protáhnout si svaly a zase se bude cítit jako zapráskaný vyvrhel."

"A s čím by nám moh pomoct?"

"Udělá z nás neviditelné. Spoj se s ním."

"Hned?"

"Okamžitě."

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu ten nápad líbil. Mohlo by to vyjít. Kdyby sebou hodili, tak by to rozhodně mohlo mít smysl.

24 KAPITOLA

*****

Bagdád, Irák

Johnu Howardovi se po tváři řinul pot.

Uprostřed ohnivé bitvy měly všechny vrstvy jeho bojového oblečení co dělat, aby odvedly od těla ty spousty potu. Váha keramických plátů nebyla nijak závratná, ale k ochlazování taky dvakrát nepřispívala. I za tak vlažné noci

čelenka proti potu v helmě rychle nasákla a museli jste pak mrkat, abyste dostali z očí vlhkost, která se vám valila z čela. A ten průzračný obličejový štít a dostat k obličeji trochu víc vzduchu nešlo odklopit, protože bez štítu by displej přestal fungovat a brýle pro noční vidění sedmé generace zabudované do pancéřovaného plastu jakbysmet.

Mohlo je těšit, že noc nepředstavuje pro zloduchy žádný úkryt. Poslední zesilovače intenzity v dalekohledech pro noční vidění byly tak výkonné, že jste viděli záři i toho nejmenšího městečka a počítač zabudovaný v obleku dodával obrazům neskutečné barvy, takže předměty neměly tu vybledlou nazelenalou barvu. Štíty proti výbuchům byly vylepšeny natolik, že kdyby nějaký pomatenec nechal vybuchnout světlici nebo roznětku, filtry by se do setiny vteřiny zapnuly a ušetřily by vás nečekaného záblesku světla, který by vám zničil zrak, než byste řekli švec. Jenže to byla nejistá výhoda.

"Utíkat můžeš, Abdule, ale neschováš se," řekl Howard.

Ze sluchátek se ozval hlas seržanta Pika: "Pane?"

"To nic," řekl Howard. Mírně si posunul samopal. Na té zbrani pro štěstí měl přední pistolový zásobník a bubínek na padesát střel, vážila asi tunu a pro řádné zacházení bylo nutné mít jistou praxi, zejména když byl člověk zvyklý na poučky typu tvář k pažbě, pravý loket vysoko, levou ruku pod hlaveň, které se v armádě vyučovaly před mnoha lety, když Howard absolvoval základní výcvik.

"Pane, odhaduju to na devět padouchů v uličce nalevo od nás."

Howard si hlášení ověřil na svém vlastním displeji. "Rozumím, seržante. To znamená na každého dva a jeden zbude. Vzbuďte ostatní a dodržujte palebné postavení."

Zbývající tři muži s Howardem neodpověděli. Všichni věděli, co mají dělat.

Howard přepnul svou zbraň s vyrovnávacím zařízením Cutts na plně automatický chod a pozvedl ji na rezavý sud od oleje, za který se schoval. Ten sud byl plný úlomků cihel a betonu, takže to byl i kryt, ne jen úkryt. Kdyby ho nepřítel zahlédl a namířil jeho směrem, byl by aspoň zčásti chráněn.

První z devíti vojáků se objevil u ústí uličky. Skupina se zastavila a jejich velitel zvedl ruku, aby ostatním přikázal, aby se zastavili. Rozhlédl se, neviděl Howarda ani zbytek oddílu, takže ostatním dal rukou signál, aby vyrazili kupředu.

Howard stiskl páčku na přilbě a vypnul brýle pro noční vidění. Obraz se mu najednou změnil z jasného v šerý, ale kolem bylo pořád příliš mnoho světla, aby rozeznal obrysy nepřátelských vojáků. Přimhouřil oči, aby viděl ještě méně světla, a přinutil své zorničky, aby se rozšířily.

Když se objevil devátý voják, vystřelil jeden z Howardových lidí fotonovou světlici. Objevilo se jasné bílé světlo a kolem šokovaných vojáků se rýsovaly jasně ohraničené stíny.

Howard chvilku počkal, pak otevřel oči o malinko víc.

Jeho muži spustili palbu a nepřátelé ji opakovali, křičeli a prchali pryč.

Howard našel dvojici mužů, kteří se pohybovali v jeho sektoru, a každému uštědřil dávku o třech nábojích.

Světlice dosud svítila a těch devět mužů se svezlo k zemi jako kuželky po zásahu koulí. Všechno utichlo. Pak světlice vyhasla a všude se rozhostila tma, ještě hustší než předtím. Ačkoli měl nabito municí ráže .45

pro samopaly a prachem pro slabé světlo, po záblescích střelby ze samopalu měl poněkud zhoršené vidění. Howard přejel po páčce a v brýlích pro noční vidění se noc opět změnila v den. Údaje vedle zneškodněných vojáků neudávaly žádný pohyb. Dobře. Dokonalá léčka.

"Konec simulace," řekl Howard.

Záběry bagdádské ulice najednou zmizely a John Howard si sundal helmu pro VR a opřel se do své kancelářské židle. Tenhle trénink měl nacvičit práci s brýlemi pro noční vidění a proběhl tak podle plánu. Schopnost vidět v takřka úplné tmě byla velkým přínosem, ale měla i pár negativ. Automatické filtry

zabudované do takových brýlí během scénáře, který počítal s nahodilými, opakovanými výstřely, občas vyřadily brýle z provozu, což se vztahovalo i na špunty do uší.

Při jediném jasném záblesku se filtry brýlí zapojily na tak dlouho, aby udržely hladinu světla na bezpečné úrovni, načež se zase vypnuly. To fungovalo dokonale při explozi. Ale když kolem vás šlehaly oranžové plameny z hlavní, filtry se zapínaly a vypínaly a takovýhle přechod ze světla do tmy působil obrovskou dezorientaci. Účinek byl stejný, jako byste se ocitli uprostřed blikajících světel, z nichž je každé jinak načasované. Dřívější simulace dokazovaly, že přesnost zásahů se při použití takového scénáře dramaticky snížila.

A tak se tenhle problém obcházel různými taktickými postupy.

Vědci zprvu zkusili spustit brýle tak, aby se filtry zapojily a zůstaly v provozu pět až deset vteřin. Důsledkem toho však byla přílišná tma, kdy nebylo vidět nic než zastřené záblesky vlastních či nepřátelských hlavní. Jestli se člověk trefí nebo ne, už pak bylo jen dílem náhody.

Zkoušeli to nějak upravit, ale jelikož přestřelky mohly trvat třeba pět vteřin, ale taky mnohem déle, výsledky nebyly ani zdaleka uspokojivé.

Podobně se objevily pokusy posunout hraniční hodnoty, takže než se štíty zapojily, bylo zapotřebí mnohem větší hladiny světla, ale i obyčejná zápalka rozsvícená ve tmě by mohla dočasně vojáka oslepit.

Vědci a technici si lámali hlavy a vraceli se k počítačovým programům.

Jak to tak chodilo, nakonec bylo na mužích a ženách z terénu, aby přišli s lepším nápadem. Využití dalekohledů k nalezení a vystopování nepřítele a následný návrat k osvědčeným metodám se ukázaly jako nejlepší přístup. Aspoň to fungovalo ve scénářích VR a na střelnici. Otázkou zůstávalo, jak se to ve skutečnosti osvědčí.

Howard vzdychl. Za posledních pár týdnů absolvoval desítky válečných simulací, ale nemohl to zkoušet donekonečna. Od nástupu do funkce velitele ozbrojené složky Net Force zažil klidná období, ale nikdy to nebyla taková nuda jako v posledních pár týdnech. Věděl, že by ho to mělo těšit, vždyť mír je přece lepší než válka, a taky ho to těšilo, jenže...

...sedět tady a jenom civět do zdi byla příšerná nuda.

Ale na druhou stranu, když tady bude jen tak sedět a nebude nic dělat, tak ho nikdo nezastřelí, což mu taky v poslední době dělalo vrásky na čele.

*****

Washington, D.C.

Toni se snažila cvičit djuru vsedě na pohovce, hýbala jen horní polovinou těla, jak jí poradila guru. Samozřejmě že to dokázala a rozhodně to bylo lepší než nic, ale připadala si, jako by šla do sprchy v kabátě. Vůbec si nemohla vychutnat vodu.

Vstala, posunula konferenční stolek stranou a trochu se protáhla, nic zásadního, jen aby trošku rozhýbala záda a boky. Protahování jí doktor nezakázal, mluvil jen o náročných cvicích, ne?

Když se posadila a sklonila se k prstům u nohou, guma elastických kalhot se jí zařízla do břicha. Hergot, tak strašně ji štvalo, že je tlustá!

Po asi pěti minutách protahování se cítila líp. No a co kdyby zkusila provést pár djuru s nohama, langkas, kdyby to vzala fakticky pomalu? Žádné prudké pohyby, žádné opravdové vypětí, kdyby si dala pozor, nebyla by to o nic větší námaha než chůze, ne?

Asi deset minut cvičila, pohybovala se pomalu, ne silou, provedla jen prvních osm djuru. Přeskočila cviky, při nichž musela klesnout do dřepu, číslo pět a číslo sedm, a cítila se dobře.

Pak samozřejmě musela na záchod, což se jí stávalo minimálně pětkrát do hodiny.

Když byla hotová a zamířila do koupelny, zrak jí sklouzl do záchodu.
V míse byla krev stejně jako na papíru, který právě použila.
Strach ji sevřel svou ledovou rukou.
Odběhla zavolat doktorovi.

*****
Austin, Texas

Tad seděl za volantem pronajatého auta, Bobby byl vedle něj a navigoval ho.
"Drž se na I-35 na jih, dokud nepřejedeme nějaké jezero, a dívej se, jestli neuvidíš ceduli s nápisem Texaská státní škola pro neslyšící. Musíme najít Velký Stacyho park - což je protiklad Malého Stacyho parku, který leží o kousek dál na stejné ulici - pak Sunset Lane, a potom zahneme do... ty šmejde jeden šikmooká!"
Poslední slova doprovodil Bobby bouchnutím do malé jednotky GPS zabudované do palubní desky vozu.
"Co je?"
"Ta mrcha blikla a mapa zmizela!" Bobby znovu udeřil do nefungující jednotky GPS. "No tak dělej!"
"Nechápu, proč jsme sem museli jezdit sami," řekl Tad. "Mohli jsme zavolat nebo to vyřídit e-mailem přes web."
"Ne, nemohli. Federálové dokážou monitorovat telefony a e-maily i šifrované věci. Dokázali to udělat dávno předtím, než si veřejnost vůbec uvědomila, že to jde a už se to děje. Navíc, ten člověk požaduje určitou pojistku. Chce vidět naše tváře. Bude znát naše jména a může je použít, ale co kdybychom použili falešná?"
"Mohli bysme si změnit i tváře."
Bobby znovu praštil do GPS. "No, a je to, už mám zase tu mapu." Otočil se na Tada. "Jo, to bychom mohli a on to bude vědět. Ale jde
o to, že chce, abychom se k němu osobně dostavili a hezky ho poprosili. Pak nás okouzlí svými technickými zázraky a my mu budeme navěky dlužní. Jde tady o osobní pýchu. Kromě toho, dokud budeme v oboru, bude na nás něco mít a je jedno, jak vypadáme nebo jak se jmenujeme. Jsme na trhu výhradní dodavatelé Thorova kladiva, už jsi zapomněl? Ten, kdo to bude prodávat, budeme my dva, bez ohledu na to, jak si říkáme."
"Jasně. Ale musím říct, že mi to připadá jak z bláta do louže, vole.
I když to vyjde, tak jenom nahradíme jeden problém druhým." "To si nemyslím," řekl Bobby.
"Hele, tady je to jezero." Řekl Tad.
"Fajn, dívej se po odbočce ke hluchým, mělo by to být hned za křižovatkou."
"Dívám se. Ale zpátky k těm eventualitám. Pokud se ten člověk někdy dostane do spárů policie, tak bude mít co prodat. Myslíš, že by nás neprásknul, aby si zachránil kůži?"
"To by mě ani ve snu nenapadlo. Kdyby to bylo obráceně, tak ho prásknu okamžitě."
Ježíši, Bobby..."
"Ale no tak, Tade, zkus trošku přemýšlet. Jde nám hlavně o čas. Ten počítačový šílenec se může dostat do počítače v posilovně a do policejního systému a vymazat odtamtud moje jméno. Když to dokáže dřív, než se u mě objeví policie, jsme v pohodě."
"Jestli ale poldové nemaj tištěnou kopii."
"Kdepak. Steve mi řekl, že si jeho seznamy členů stahovali do svého systému přes net. Na takové věci už dneska nikdo nepoužívá tištěné kopie. Já ani nevyplňoval papírovou přihlášku, když jsem se zapisoval; všechno jsem to jenom naťukal do počítače v tělocvičně.
Takže o zákon, naši bezprostřední hrozbu, bude postaráno. Počítačový hošík je problémem potenciálním, ale to se nepočítá. Nepoběží na policii a neudá

nás, pokud chce, aby mu Thor pomáhal při špásování s přítelkyní. Sleduješ, co ti říkám?"

Jo, ale..."

Bobby ho přerušil. "A slyšel jsi o Occamově břitvě?"

"Ne. Nechceš mi tady vyprávět další pošahanou historku, viď?"

Bobby se zasmál. "Ne. Jde o způsob nahlížení na problémy. Pravidlo, které v zásadě říká, že nemá smysl to komplikovat, když se problém dá vyřešit jednoduchým přístupem. A jednoduché v našem případě je, že pokud o mně poldové nebudou vědět, tak za mnou těžko přijdou."

"Aha, už chápu. Takže získáš trochu času, dostaneš se z bezprostředního ohrožení. Ale pořád tě ještě v budoucnu čeká ta potenciální hrozbička."

"No, pokud ji tam jenom tak necháš viset, tak jo. Ale tenhle počítačový šílenec by mohl mít, co já vím, nějakou nehodu. Mohl by uklouznout ve vaně a rozbít si hlavu, mohl by ho přejet autobus, až bude přecházet ulici, nebo může dostat alergickou reakci na krevety a prostě umřít. Jsou jisté chemikálie, které dokáží člověka zabít, a přitom to bude vypadat

jako obyčejný anafylaktický šok. A to se přece stává v jednom kuse, ne? Poldové by to prošetřili, ale kdyby šlo o nehodu, tak by to nechali plavat, ne?" Bobby se usmál jako obvykle od ucha k uchu, z toho výrazu se dalo poznat, že se královsky baví.

Tad to konečně pochopil. Přikývl. ‚Jo, jo, jasně. Už chápu, co myslíš." "Takže ještě nejsi úplně ztracený, Tade - hele, tady je ta cedule, odboč na tom výjezdu!"

Tad přikývl. Bobby byl prakticky stále o krok před ostatními lidmi, i když se objevily potíže. Vyhoďte ho z okna a on pokaždé dopadne na nohy. Měl to pod kontrolou. Bylo fajn uvědomovat si takové věci.

25 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Jay seděl v pozici seiza a snažil se stejně jako hrdinové toho starého vtipu o prodavači párků a učiteli zenu spojit se s okolím.

Vůbec mu to nešlo snadno. Především sezení na kotnících bylo velmi nepohodlné. Třeba to dělají v Japonsku, kde jsou na to všichni zvyklí, ale v Americe se takhle ani všelijak propleteně v pozici lotosového květu na podlaze nesedá - rozhodně ne bez podušky nebo polštáře, na němž se člověk může uvelebit.

Zadruhé, ačkoli se měl soustředit jen na svůj dech, sedět a sledovat nádechy a výdechy a nesnažit se to jakkoli ovlivnit, počítat či cokoli dalšího, vůbec se mu to nedařilo. Jakmile začal myslet na svůj dech, okamžitě se snažil ho zpomalit a dýchat rovnoměrně, jenže kdepak. A počítání dechů prováděl velice přirozeně, jakoby automaticky. Takže se musel zaměřit na to, aby nepočítal, což se taky nesmělo. Nepočítej a nemysli na to, že nesmíš počítat.

Zatřetí, meditující člověk neměl myslet vůbec na nic, a pokud se nějaká myšlenka objevila, měl ji slušně vykázat a vrátit se k tomu, že nebude dělat nic kromě dýchání. Myšlenky jsou produktem opičích mozků, řekla mu Saji, a musejí se umlčet, aby člověk dosáhl míru a harmonie s vlastním nitrem.

Jo, jenže v jeho případě se mozek ale podobal celé tlupě paviánů, všichni poskakovali a tančili mezi stromy, umlčet takovou zdivočelou smečku byla pořádná fuška.

Bolela ho kolena. Poslední nádech zakončil nepatrný vzdech. Myšlenky na práci, večeři, Saji a na to, jak pitomě se cítí, když tady jen tak sedí, dýchá

a připadá si, jako by chtěl zastavit příliv za bouřky, jako by stál na pláži a mával rukama na oceán a snažil se ho přimět, aby už přestal.

Tak se do toho opři, Jayi. Miliony lidí dělají každý den totéž!

Kdo by byl řekl, že meditace je taková dřina? Jen tak sedět a nic nedělat bylo těžší než všechno, do čeho se Jay kdy pustil, respektive nepustil.

V mozku na něj zezadu útočilo něco o práci, nějaká maličkost se objevovala a mizela jako mol, jako něco, co nedokázal pořádně uchopit. Jednalo se o něco, co souviselo s tou drogou, s agenty DEA a NSA Leem a Georgem...

Ne. Zažeň to. Pak se k tomu vrátíš. Teď jenom buď...

Lee a George. Moc se toho o nich zjistit nedalo. Skoro stejný věk, oba šli po kariéře, oba Žili ve Washingtonu. Oba byli krátce ženatí, ale rozvedení, momentálně nezadaní. Hodně podobní...

Nemysli, Jayi, máš přece meditovat!

Jo, jasně. Ajo. Nádech. Výdech. Nádech...

Leeho bývalá žena pocházela z Floridy, teď pracovala jako právnička v Atlantě a učila právo na místní univerzitě. S Leem se potkala na právech. Jay ji prověřil, a třebaže měla jako učitelka dobrou pověst, rovněž se o ní říkalo, že je svým způsobem radikální. Byla členkou Asociace lesbických učitelek nebo tak něco, hodně se angažovala v ženských právech. Rozvod bez potíží, žádná letitá nenávist, aspoň se neobjevila v žádných oficiálních záznamech či rozhovorech. Ale i tak to muselo v Leeovi zanechat zvláštní pocit. Rozvedete se a vaše žena okamžitě změní sexuální orientaci o sto osmdesát stupňů. Muž by se pak mohl pustit do zpochybňování svého vlastního mužství.

Georgeova bývalá manželka pracovala na burze. Vystudovala práva, ale neměla vlastní praxi, pracovala pro velkou obchodní společnost na Wall Street a vedla si tak dobře, že si mohla dovolit byteček za dva miliony dolarů nad Central Parkem, žila sama, pět let po rozvodu neměla žádného stálého přítele, na románky, aspoň podle toho, co o ní Jay

zjistil, moc nebyla. Stejně jako Lee i George vycházel se svou bývalou ženou poměrně dobře.

Všichni jsme tu civilizovaní lidé...

Myšlenky, Jayi, pozor na to!

Jasně, jasné! Nádech, výdech, nádech...

Ale i tak člověk začne přemýšlet, proč ženě, která má dost peněz, aby si koupila tak drahý byt, nestojí přede dveřmi zástup mužů bojujících o její přízeň. Navíc pohledné ženě s nakrátko ostříhanými vlasy a postavou modelky.

No, na tom ale nezáleželo, že?

Nádech, výdech, nádech...

Další myšlenka, která slezla z opičího stromu a zablekotala na Jaye, ho tak překvapila, že prudce otevřel oči a pronesl: "Do prdele!"

Saji, která seděla ve stejné pozici proti němu, přerušila vlastní meditaci. "Co je? Hoří nám byt?"

"Ne, ne, jen mě něco napadlo..."

"Z toho si nic nedělej, to je součást procesu..."

"Ne, rozumíš, nápad. O tom případu s fetem!"

"To počká, nespěchej."

"Ne, musím. Musím okamžitě k počítači!"

"Jayi, ale takhle se nemedituje."

"Já vím, já vím, ale musím to prostě prověřit."

Saji vzdychla. "Fajn. Udělej, co musíš." Zavřela oči a opět se ponořila do meditace. Jay už byl na nohou a spěchal do ložnice k počítači.

*****

Michaels si vzal den volna, aby mohl zůstat s Toni. Ještě ležela a tvrdě spala a on ji chtěl nechat spát co nejdéle to půjde. To včerejší krvácení

nebylo známkou potíží plodu, řekl jim doktor, ale Michaels z toho měl dost sucho v ústech a cítil se nervózní. Když dorazil na kliniku, byla Toni už vyšetřena, udělali jí pár krevních testů a doktor si ho vzal stranou, aby mu mohl něco vysvětlit.

Byl to vysoký tmavý muž s kudrnatými šedivými vlasy kolem šedesátky a s neobvyklým jménem Florid. Hovořil stručně: "Poslechněte, pane Michaelsi, pokud vaše žena nezůstane sedět a nedá si nohy na stůl a příští čtyři měsíce se nebude věnovat vůbec ničemu, existuje riziko, že si vyvolá předčasný porod a o dítě přijde."

Ježíši. Řekl jste jí to?"

"Ano. Je poměrně mladá a zdravá a dítě se zdá být v pořádku, ale ona má trochu zvýšený krevní tlak. Obvykle mívá sto dvacet na sedmdesát čtyři, ale dneska jsme jí naměřili sto třicet na osmdesát šest. To technicky vzato ještě není vysoký tlak, ale vždycky to bereme v úvahu, zejména když se jedná o primagravidu... to znamená o ženu, která čeká první dítě."

"A čím to je?"

"Existuje stav zvaný preeklampsie, k němuž dochází asi tak v pěti případech ze sta. Obvykle jde o mírnou formu a sama o sobě nepředstavuje žádné potíže, ale někdy může vyvolat i stav, kterému se říká abruptio placentae, tedy spontánní odloučení placenty od děložní stěny, což není dobře. Dochází k tomu obyčejně ve třetím trimestru, někdy také při porodu, a lze to zvládnout, ale je to všechno poněkud ožehavější.

Potíž je v tom, že preeklampsie se občas může vyvinout do plného stadia, což, byť velmi zřídka, s sebou nese riziko záchvatů, kómatu a někdy dokonce smrti."

Smrt.

Michaels polkl. V ústech měl teď pořádně sucho.

"A to má Toni?"

"Nejspíš ne. V moči jsme jí neobjevili žádné bílkoviny, nemá výraznější otoky, což se obvykle pojí se zvýšením krevního tlaku, ale je lepší mít jistotu než později litovat."

"Toni je nejsilnější, nejtvrdší a nejzdravější žena, co znám."

Doktor Florid se usmál. "Ano, tuším, že dokáže holýma rukama ohýbat železo. Těhotenství obyčejně nebývá lékařským problémem, ženy mohou zůstat v zaměstnání a dělat všechno jako dosud. Většina žen. Jenže vnitřní uspořádání není totéž jako svalstvo na rukou a nohou. Nezáleží na tom, jak pevnou máte vůli, vnitřek dělohy prostě neposílíte. Toni je křehká; nejspíš se taková narodila. Mohla by bez větších problémů donosit a porodit vaše dítě, ale byl bych mnohem raději a všechno by bylo mnohem jistější, kdyby to s aktivitou nepřeháněla. Musíte ji přesvědčit, jak důležité pro ni je, aby odpočívala. Až se dítě narodí a ona bude mít trochu času, tak se může houpat na liáně jako Královna džungle, prát se se lvy a nosorožci, ale v téhle chvíli říkám žádná náročná cvičení. Mezi tím, co slovem náročný myslím já a jak je chápe ona, je

patrně značný rozdíl. Nechci, aby zvedala nějaká těžká břemena, běhala, jezdila na koni nebo se ohýbala a věnovala se těm svým bojovým tanečkům, bez nichž nejspíš nemůže vydržet. Může ležet. Může sedět na židli nebo na pohovce, může si dojít do kuchyně pro vitaminy, ale to je tak všechno."

Michaels přikývl. "Rozumím."

"Pokud zaznamenáme další krvácení ve druhém trimestru, budu ji bohužel muset upoutat na lůžko do konce těhotenství. A vím, že to by se jí nelíbilo."

Michaels se musel usmát. "Ne, pane, to zcela jistě ne."

Napadla ho další otázka, už začal, ale pak ho napadlo, že by to mohlo vyznít sobecky.

Doktor mu četly myšlenky: "Sex je přípustný, pokud ovšem během něj neděláte ze své ženy trampolínu."

Michaels zrudl, cítil se trapně.

Doktor se zasmál. "Poslouchejte, vím, že to všechno zní velmi dramaticky a

děsivě, ale nesmíte zapomínat, že v medicíně musíme počítat s nejhorším. Šance, že se vaší ženě a vašemu nenarozenému synovi nic nestane, jsou vysoké. Musíme vám ale sdělit všechna rizika, i když jsou velice nízká. Musíme pokrýt všechny eventuality."

"Abychom na vás nepodali žalobu," řekl Michaels.

"Ale, mladíku, mohl bych svým pacientům a jejich rodinám ukazovat filmy, nahrávky, dokumenty, lékařské diplomy a přinutit je, aby podepsali papír, kde bude napsáno, že všechno pochopili a že se ani v kostele nebudou bavit s právníkem, ale i přesto bych se s nimi nakonec sešel u soudu, pokud by něco nevyšlo. Když se něco nevyvede, vždycky na nás podají žalobu."

"To musí být hrůza."

"Ale přivádění zdravých dětí na svět to vynahradí. Pohled na výraz v tváři novopečené maminky, která poprvé spatří tvář svého dítěte, je k nezaplacení. Bezbřehé štěstí. Pokud mě mé pojistky proti selhání a moje ruce nezklamou, tak toho rozhodně nenechám."

Poplácal Michaelse po rameni. "Osobně si myslím, že tohle těhotenství bude v pořádku, pokud si dá vaše žena pohov a nechá všemu volný průběh."

"Děkuju, pane," řekl Michaels. "Moc jste mi pomohl."

Teď, když Toni spala a Michaels chodil po bytě jako lev v kleci, doufal, že ten doktor měl pravdu. Toni si to dítě přála a on taky. Mělo se stát základem jejich nové rodiny a společného života a bylo by hrozné o to přijít.

Nej. Ne to.

V obýváku narazil na krabici se dvěma noži kerambit, vytáhl je ven, do každé ruky vzal jeden a zkoušel si představit, jak se s nimi pracuje. Bylo zvláštní myslet na dítě a pohrávat si přitom s noži.

I když možná ani ne, uváží-li se, koho má ten chlapec za rodiče.

Pomalu a opatrně pohyboval noži. Toninu stresu by to nejspíš zrovna neprospělo, kdyby si náhodou rozřízl zápěstí. Nemluvě o jeho vlastním zdraví. Ale zdálo se mu, že mu ta dvě ostří sedí v ruce poměrně dobře, pohodlně, a nejspíš mu nehrozilo, že by se při cvičení djuru pořezal. Tedy v případě, že bude postupovat takhle pomalu a opatrně. Stačí jediný rychlejší pohyb a veškeré chvástání splaskne jako nafouknutá bublina.

Odložil nože a po špičkách se šel znovu podívat na Toni.

26 KAPITOLA

*****

Kdesi nad Novým Mexikem

Když letěli domů, Drayne se cítil velice dobře. Počítačový nadšenec splnil jeho očekávám. Policie v jižní Kalifornii ani Stevova posilovna už nedisponovaly žádnými odkazy na jistého Roberta Drayna. Ten počítačový čaroděj navíc dokázal zjistit, že se ještě nedostaly k místu, kde figurovalo jeho jméno předtím, než ho vymazal. Ani ho nikdo nevytiskl. Čísla v seznamu se změnila, a pokud byste nevěděli, že něčí jméno bylo vymazáno a kam přesně se máte podívat a jak, nedokázali byste určit, že k tomu došlo. A i kdyby se vám to podařilo, tak byste nevěděli, kdo to vlastně tak zázračně zmizel.

Drayne byl znovu nedotknutelný. A stálo ho to jen příslib doživotní dodávky drog zdarma. Velice nízká cena, i když to musel platit.

Drayne se usmál, když uličkou mezi sedadly první třídy prošla letuška a ptala se, jestli někdo chce zdarma sklenku šampaňského. Nejspíš bylo podřadné kvality, v nejlepším případě něco z kalifornských vinic vlastněných Francouzi. Dalo se to pít, pokud jste dosud nezjistili, co je fakt dobré pití, ale pokud šlo o Drayna, tak ten by tím neumyl ani bahno z blatníku svého vozu. Letuška byla ovšem k nakousnutí, neměla snubní prstýnek a let z Dallasu do Los

Arigeles měl trvat ještě několik hodin. Mohl by s ní zapříst rozhovor, třeba z ní dostane i její číslo. Poslyšte, nepřemýšlela jste někdy o kariéře herečky? Máte nádherné rysy obličeje. .,

Letuška se zastavila a hovořila s nějakou ženou, v níž Drayne poznal představitelku losangeleské politické scény, členku městské rady nebo možná mluvčí kanceláře starosty. Drayne se podíval na hodinky.

Touhle dobou asi Tad večeří s počítačovým šílencem v malé, poněkud zastrčené italské restauraci, vyhlášené čerstvým zbožím, měli při ní dohodnout dodávku desítky kapsli Kladiva jako první splátky doživotního zásobování drogou. Počítačový nadšenec, propagátor zdravého životního stylu, byl z té restaurace na větvi. Salát, který jim přinesli k hlavnímu jídlu, byl plný čerstvých bylin, hub a dalších místních rostlin a podle něho byl fantastický.

Drayne se usmál a litoval, že musí zpátky do L.A. a že o to přijde, ale co, Tad saláty miluje!

Od té doby, co Tad naposledy jedl salát nebo cokoli alespoň vzdáleně zdravého, uplynulo už snad dvacet let. To bylo jasné každému, kdo se na něj aspoň letmo podíval. Ale člověk tak zahleděný do sebe jako pan Počítačový nadšenec byl ochoten pominout takový jednoznačný fakt bez mrknutí oka. Lidé viděli, co vidět chtěli, ne to, co měli ve skutečnosti před očima.

Takže ten člověk si zvolil vlastní odchod a oni mu už jen přidrží otevřené dveře.

Pokud všechno půjde podle plánu, tak jakmile se počítačový hošík bude chystat z té své zahrádky utrhnout, někdo mu zavolá. Tad naprogramoval to číslo na svůj vlastní telefon a postačí už jenom dotknout se knoflíku. Zatímco pan Génius bude zaměstnán jinými záležitostmi, Tad se chystal přidat tomu muži do salátu pár zvláštních druhů nakrájených hub, které nebyly na jídelním lístku. Rostly v přírodě na místech tak horkých a vlhkých, jako byl touhle dobou Austin. Nebyl problém je najít, když jste věděli, kde hledat, a jakmile jste je nakrájeli, byly k nerozeznání od ostatních drobných hub s bílým masem.

První druh těch speciálních hub obsahoval vysoké koncentrace amatoxinů a phallotoxinů, z nichž každý mohl být smrtelný a oba v kombinaci jistě poškodí funkce jater a ledvin, což s osmdesátiprocentní jistotou přivodí do týdne smrt.

Druhým druhem hub byly jedy gyromita, které rovněž napadaly játra a ledviny, třebaže ne tak silně jako jiné, ale útočily i na oběhovou soustavu, což v extrémních případech vedlo i k selhání srdce. Otrava gyromitou byla na území Spojených států velmi vzácná, protože tepelným zpracováním se tenhle jed likviduje. Ale krásně čerstvé a křupavoučké nakrájené do salátu by určitě způsobily pořádnou ránu do břicha. - Pan Počítačový génius si pochutná. Dohodnou se s Tadem na co nejvýhodnějších podmínkách. Zítra, možná pozítří ulehne pan Génius s příznaky chřipky: nevolnost, zvracení, průjem, křeče. Jeho lékař nejspíš napoprvé neurčí správnou diagnózu, ale i kdyby se mu to přesto povedlo, udržet oběť při životě by se mu mohlo podařit jen díky transplantaci jater a ledvin, ale ohrožení srdce nebude zažehnáno ani pak.

Neměli záruku, ale pravděpodobnost osm ku deseti, že skončí pod drnem, nebyla úplně špatná. A kdyby to přežil, čekala by ho dlouhá rekonvalescence pod vlivem imunosupresivních léků, pokud by se jim podařilo najít pro něj novou ledvinu, a určitě by si nemohl zahrávat s Draynovými drogami, pokud by se chtěl udržet při životě. A kdyby to dotáhl takhle daleko? No, kde je psáno, že se za ním nemůžou vypravit znovu?

Kdyby umřel, bylo by to na následky otravy houbami, hrozná tragédie, příšerná nehoda. Skvrna na pověsti restaurace a pohroma pro pojišťovnu, ale takový už je život. Když chcete omeletu, musíte rozbít pár vajec.

Letuška se přiblížila k němu. "Nedáte si šampaňské, pane?"

"To bych velice rád. Poslyšte, nechci, abyste si myslela, že na vás nějak útočím, ale jsem filmový producent. Nepřemýšlela jste někdy o kariéře

herečky?"

Ukázal jí producentskou vizitku a usmál se.

Vzala si ji od něj, pročetla ji a usmála se na něj. "Přemýšlela. Na střední škole jsem hrála hlavní roli v jednom představení."

Život byl tak krásný.

*****

Život nestojí za nic, říkala si Toni. Nikdo ji neupozornil, s čím vším musí počítat, až bude těhotná, nikdo jí neřekl, že bude mít pohyblivost a svalovinu omezenou jako nějaký mrzák. Žralo ji to.

Alex se o ni staral, ale ona mu řekla, aby už nezůstával doma a šel do práce. Byl na ni hodný, ale ona tušila, že hodná zrovna nebude, a ne-

chtěla, aby si o ní myslel, že je v jednom kuse kousavá. Bude lepší, když ji aspoň čas od času uvidí tvářit se spokojeně a s úsměvem na rtech.

"Víš to jistě?" zeptal se jí, když předtím třikrát změnil téma.

"Naprosto. Jen jdi."

A on odešel, což ji taky naštvalo. Ano, řekla mu přece, aby šel, dokonce na něj naléhala, aby ji poslechl, ale ve skutečnosti si jeho odchod nepřála. Jak to, že mu to nedošlo? Jak ji mohl jen tak... vzít za slovo? Proč jsou muži takoví blbci?

Ano, ano, samozřejmě si uvědomovala, že jedná nelogicky, ale tak se prostě cítila.

Teď, když byl Alex pryč, nevěděla, co má sama se sebou dělat. Doktor jí dal jasně najevo, že od teďka se nesmí věnovat namáhavějším činnostem, a jelikož se po většinu svého dosavadního života starala především o tělesnou kondici, ukázalo se, že ten jeho příkaz je doslova nelidský. Jestli se nemůže hýbat, tak by taky mohla zapustit kořínky a změnit se v obyčejnou pitomou pokojovou kytku. Tohle ji fakt žralo.

Neměla náladu sedět nad miniaturami. Nebavilo ji dívat se na televizi ani poslouchat hudbu nebo číst. Nejradši by vyrazila na osmikilometrový běh, aby si vyčistila hlavu. Nebo by se půl hodiny protahovala a pak si zacvičila silat. Nebo cokoli, při čem by se zpotila a bolely ji svaly.

O takových věcech ale nemělo smysl vůbec přemýšlet. Jenom by se trápila ještě víc, pokud to šlo.

Ostatní ženy tím musely projít také. Neustále si opakovala, že to přece dokáže, když to dokázaly i ony. Jenže to nepomáhalo.

Byt už měli uklizený. V poslední době se věnovala převážně tomu, otírala poličky, vytírala podlahu, přendávala předměty z poličky do poličky. Z podlahy by se už teď dalo jíst - když vám nikdo nezakazoval ohýbat se a riskovat.

Vešla do ložnice. Postel byla ustlaná. V koupelně krásně čisto. Nic.

Na dně Alexovy skříně vedle přihrádky na boty ležela hromada oblečení připravená na vyčištění. No, to by mohla udělat. Alexe by tím překvapila, jelikož v jeho věcech se obvykle nehrabala.

Zvedla oblek, sportovní bundu, pár kvalitních hedvábných košil a kravat. Koš připravený k odnesení do čistírny nechávali v garáži, aby si Alex všiml, že už je plný, naložil špinavé prádlo do auta a cestou do práce to odvezl do čistírny, kterou vlastnila jedna korejská rodina.

Začala házet oblečení do košíku a automaticky při tom prohlížela kapsy. Naučila se to proto, že vyrůstala se samými bratry, takže se před praním vždycky dívala do kapes. Chlapci v nich nechávali všechno možné a pár mincí cinkajících v pračce nebo sušičce dokázalo člověku pořádně zkazit náladu, nemluvě o možném poškození pračky samotné. Inkoustová pera dokázala zničit dávku bílého prádla a vybírat kousky rozcupovaného, vypraného a usušeného papírového kapesníku z hromady bílých košil taky nebyla zrovna psina.

V Alexových kalhotách od obleku Toni našla papírovou krabičku a v ní kapsli.

Díky Alexovu popisu věděla, o co jde, bylo to velké, nachové a překvapilo ji, co to dělá v jeho kapse. Ale třeba to bylo důležité. Matně si vybavovala, že ta věcička má uvnitř něco jako časovací chemikálii a že asi tak za jeden den přestává účinkovat. Alex ten oblek neměl včera na sobě, že?

Natáhla se k telefonu nad ponkem a dívala se na kapsli. Položila ji vedle miniatury, na níž zrovna pracovala, když se dočkala spojem s Alexem.

"Ahoj, miláčku, co se děje? Jsi v pořádku?"

Jo, jsem. Právě jsem přebírala tvoje špinavé prádlo.

"Cože jsi dělala?"

"Netvař se tak udiveně."

"Promiň. Pokračuj."

"No zkrátka jsem v tvojí kapse našla tu nachovou kapsli."

"Aha, hergot. Pořád na ni zapomínám. Chtěl jsem ji vzít do laboratoře FBI, a nechat ji tam prověřit. Je to ta, kterou John přinesl z toho zátahu, jak jsem ti o něm vyprávěl."

"Třeba bych to taky zvládla, donést ji do laboratoře."

"Ne, nezvládla. Víš, že bys neměla řídit. Nech to na mně, vezmu ji zítra."

"Fajn."

"A, děkuju, žes mi zavolala."

"Už jsi v práci?"

"Skoro."

"Tak se zatím měj," řekla.

Když zavěsila, zadívala se do prázdna. Doufala, že dítě jí všechny tyhle těžkosti vynahradí. Běda, jestli ne.

Zamířila zpět do domu. Zničehonic ji přepadla únava. Třeba by se mohla natáhnout a chvíli si zdřímnout. Co by ne. Nic jiného jí stejně nedovolí.

*****

Jay zavrtěl hlavou, připadal si jako pitomec. Celou tu dobu to měl přímo před očima, ale nikdy si toho nevšiml. Příliš se zaměřil na jednu věc a ta souvislost mu unikla.

Tahle meditace je třeba výhodná v delším časovém horizontu, člověk se naučí vyčistit si hlavu, srovnat si myšlenky, ale starý Jay Gridley nehodlal nechat takovou příležitost proklouznout mezi prsty.

Třeba navíc není zrovna výhodné, aby měl člověk v jeho oboru příliš uvolněnou mysl.

Vystopoval to. Nejdůležitější část chvilku trvala, ale nakonec se k ní dostal. Nic se tím samozřejmě nepotvrzovalo, ale šlo přinejmenším o takové sousto, jaké by zaskočilo i slonovi.

Ježíši.

Bude to muset ukázat šéfovi, aby mu řekl, co si o tom myslí, ale byl si poměrně jistý, že jde o něco důležitého. Natáhl se k telefonu, ale pak se rozhodl, že bude asi lepší se telefonu nebo internetu vyhnout. Komunikace v Net Force a vircesy především, byly šifrované, signály se měnily do složitých binárních kódů, které měly zůstat pro obyčejné smrtelníky nerozluštitelné. Menší epizoda s kvantovým počítačem v Anglii však Jaye z víry v nerozluštitelné binární kódy vyléčila. A když uvážil, s jakými lidmi měli tu čest, rozhovor mezi čtyřma očima by byl asi lepší.

"Musim na centrálu," řekl Jay Saji cestou ke dveřím.

"Takhle pozdě?" Otevřela oči a dívala se na něj, stále ještě seděla v meditační poloze.

Je to důležitý. Miluju tě. Přijdu hned."

"Dej pozor na cestu," řekla.

Musel na svůj objev myslet celou cestu do centrály Net Force. Hoši, to bude šéf kulit oči, jaký obrat jejich vyšetřování dostane!

27 KAPITOLA

*****

Dallas - Mezinárodní letiště Fort Worth

Tad seděl rozvalený na židli u východu a čekal na zpáteční let do L.A. Ačkoli do sebe nacpal dávku léků proti bolesti, steroidů a stimulačních prostředků, měl co dělat, aby se udržel vzhůru. Každý sval, každý kloub, každá část těla ho bolela až do morku kostí, byl to plíživý tlak, který jím otřásal při každém tepu. Nejlepší fet, jaký se dal sehnat, bolest jen tlumil, neměl šanci zničit ji úplně. Byl tak utahaný, že sotva viděl, a cítil se tak, že kdyby kýchl, upadla by mu hlava. Ale svou chybu napravil a samozřejmě kvůli tomu musel poslat k ledu nějakého ubožáka, ale aspoň už na něj Bobby nebyl naštvaný. Nesnášel, když se Bobby zlobil, stačilo, aby mu zabavil pár věcí, aniž by ho vyhazoval ven. Tad věděl, že je to jediný přítel, jakého kdy měl, a jediná osoba na Zemi, která se o něj kdy zajímala. Takové lidi člověk nesmí nechat na holičkách.

Osmnáctiletá nebo devatenáctiletá holka prošla kolem něj, svalila se na lavici naproti Tadovi a upřeně si ho prohlížela. Měla na sobě oprané černé tričko a na něm ušmudlanou černou koženou bundu bez rukávů, černé kalhoty a růžové tenisky. Krátké vlasy měla obarvené na růžovo a v nose kroužek, ve rtu kroužek, v obočí kroužek a minimálně devět náušnic. Tad si říkal, že další nálož zlata a oceli má nejspíš v pupku,

bradavkách a v puse. Zkrouceně se na něj usmála -jasně že měla cvoček v jazyku - a jemu se podařilo opětovat její pozdrav tím, že zvedl ret. Nejspíš v něm viděla spřízněnou duši a čert to vem, třeba měla pravdu. Někteří mladí, co se takhle oblékali, se tak chovali hlavně naoko, pár z nich byli nihilisté, další zase kovaní anarchisté. Po půlminutovém rozhovoru se většinou dalo určit, co jsou zač, ale právě teď ze sebe nedokázal vydolovat síly, aby na ni mávl, ať si přisedne. Ani moc nezáleželo na tom, jestli by vůbec přišla; nebyl ve stavu, kdy by se dokázal došourat na záchod a vyšňupnout trochu koksu, vykouřit jointa nebo si s ní užít, pokud ji něco z toho lákalo. Po pravdě řečeno se mu hodně líbily dívky, které měl rád Bobby, taková ta neúnavná děvčátka, která si užívala s činkami i muži. V poslední době se však o tuhle oblast dvakrát nezajímal. Teda kromě královského zážitku s tou pohádkovou kráskou v posilovně.

Reproduktory se probudily a ozvalo se drmolení hlasatele. Tad neměl sebemenší ponětí, co to mělo znamenat, ale lidi kolem se začínali zvedat a brali si batohy nebo kufry na kolečkách, které za sebou tahali na řemínku jako neposlušné psy, co nechtějí chodit, ale musejí se táhnout. Tad žádná zavazadla neměl. Když potřeboval čisté oblečení, koupil si ho a staré hned zahodil, košile, kalhoty, spodky, ponožky, všechno. Tenhle trik se naučil na ulici ve Phoenixu před asi tisíci lety. Když se musíš vydat na cesty, tak je lepší provést to bez hory zavazadel. Když nic nemáš, nikdo ti nic neukradne. Nemusíš si nic pamatovat, a když je třeba změnit plány, nemusíš se ohlížet zpátky. Měl výtisk své elektronické letenky, peněženku, v ní asi pět set dolarů, pár kreditních karet a průkaz totožnosti. To bylo jeho zavazadlo a měl ho v zadní kapse zavřené na zip. Pokud by se někdo nepřiblížil až k němu a nevyřízl mu zadní kapsu i s kusem zadku, tak by to neztratil. A kdyby se to přece jen stalo? Klidně. Nezáleželo na tom, nebo snad ano? Člověk si může sehnat další peněženku, další kreditky, další peníze. Na ničem z toho nezáleží.

Holka sedící proti němu vstala a postavila se za Tada, který zamířil k ženě, jež kontrolovala letenky. Holka mu řekla: "Mám trochu koksu. Jestli chceš, tak až uvidíš, že jdu na záchod, pojď za mnou."

Tad zvedl ret ve zpola nazlobené grimase: "Fajn," řekl.

Ale pochyboval, že ji tam uvidí jít. Letěl první třídou a tipoval, že ona poletí v turistické, pokud však svou otrhanost jenom nepředstírala, což
nepředpokládal. Kromě toho měl svůj vlastní koks a sám věděl nejlíp, jak je čistý. Pouliční drogy s sebou vždycky nesou jisté riziko. Kdyby se mu časem udělalo líp, třeba by se s ní mohl rozdělit. A zjistit, co dokáže s tím cvočkem v jazyku.

Plánoval, že až dorazí do Malibu, řízne sebou do postele a prospí celý týden. Pak se třeba zotaví natolik, aby si mohl vzít další Kladivo. Když už bylo s Bobbym všechno urovnáno, nemělo smysl letět na Havaj nebo nějak zpomalovat obchody. Život byl zase v normálu, tedy aspoň v rámci možností, a on se znovu chystal vyrazit na cestu do pekel, jakmile to jenom půjde.

*****

Quantico, Virginia

Jay div neposkakoval po místnosti, jak jím cloumala touha vypravit ze sebe všechno, co měl na srdci.

Michaels se usmál a ukázal na židli. Jay k ní zamířil, ale neposadil se.

"Fajn, tak povídej. Už jsi dopadl našeho dealera?"

Jay se zamračil, jako by to bylo to poslední, co ho zajímá. "Cože? Ne, to ne. Kdybychom točili film, tohle by byl příběh A. Mně se povedlo vyřešit příběh B. Tedy aspoň jeho část."

"Mohl bys mi to znovu připomenout?"

Jasně, jasně, hele, pustil jsem se do prověřování toho Leeho z DEA a agenta NSA George. Nic, žádná spojitost. Ale rozšířil jsem ten průzkum a objevil jsem Lynn Davisovou Leeovou a Jackie McNallyovou Georgeovou."

"Což jsou...?"

"Bývalé manželky. Lee a George se seznámili se svými ženami na právech, oženili se s nimi a po několika letech šli každý svou vlastní cestou. Oba jsou rozvedení."

,Já taky, Jayi. A totéž platí o přibližně padesáti procentech lidí, co se v posledních dvaceti let oženili."

Mladší muž se usmál. Jo, ale Lynn Davisová a Jackie McNallyová spolu bydlely na kolejích v jednom pokoji."

"Fakt? No to je zvláštní shoda náhod."

"A bude ještě líp, šéfe. Lynn Davisová - po rozvodu si vzala zpátky svoje rodné příjmení -je právnička a učí v Atlantě na částečný úvazek. Podle toho, co jsem dokázal určit, dává... hm... jaksi přednost společnosti žen než mužů."

"To je rána. A co?"

"Totéž platí o Jackie McNallyové. Dost se to snaží tutlat, ale podle všeho se taky jedná o lesbičku."

Michaels se na chvilku zamyslel. "Hmm."

Jo, chápeš, kam tím mířím? Nezdá se ti to, jaksi, zvláštní, že dva muži se oženili a pak se rozvedli se spolubydlícími z kolejí, které jsou obě lesbičky?"

"Sice to příliš nehovoří ve prospěch milostného umění obou chlapců, ale stejně tak se tím nic nedokazuje, že?"

"Ne. Ale co když slečna Davisová a slečna McNallyová měly tytéž sexuální preference už před svatbou? Podle toho, co mám k dispozici, tomu právě takhle bylo."

Michaels o tom chvíli přemýšlel. "Aha," řekl; začínal tomu rozumět.

"Dává to smysl," řekl Jay. "Máš spoustu oblastí, kde - práva nevyjímaje - fakt, že jsi gay, znamená obrovský problém. Federální úřady sice nesmějí z těchhle důvodů nikoho diskriminovat, ale víš, jak to chodí. Přiznáš se k homosexualitě, a máš po kariéře."

Michaels přikývl. Byla to pravda, především v bezpečnostních agenturách. Teorie říkala, že homosexuál nemůže způsobit žádný problém, ale kdyby se on či

ona nechtěli ke své orientaci přiznat, někdo z jejich minulosti mohl být kandidátem na vydírání. A Alex měl v tom, kam Jay míří, poměrně jasno, ale nic neříkal, jenom mu pokynul, aby pokračoval.

"Takže přemýšlej o tom scénáři. Lee s Georgem jsou... no, řekněme, spíš na muže. Vědí, že tahle skutečnost jim v bezpečnostní agentuře pravděpodobně zmaří postup hned na nejnižší příčce. A lesbičky mají stejný problém."

"Takže myslíš, že jde o dva homosexuální muže, kteří se oženili s dvojicí lesbiček, aby si navzájem zajistili solidní heterosexuální minulost?"

"Nebylo by to poprvé," řekl Jay. "Bývalý manžel či manželka by, třeba na papíře, jistě dokázali umlčet spoustu pochybovačů, zejména když si pak všichni dají pozor. Jenže teď se Lee s Georgem, kteří si už možná

tak blízcí nejsou, navzájem hodně nemají rádi. To by mohlo objasnit pár věcí."

Michaels znovu přikývl. "To by mohlo být. Odvedl jsi dobrou práci, Jayi. Díky."

Když Jay odešel, Michaels o tom chvilku přemýšlel a pak se natáhl po telefonu. Chtěl si promluvit s Johnem Howardem. V hlavě se mu právě objevila nechutná myšlenka, a ačkoli doufal, že se to tímhle směrem nevyvine, chtěl to prověřit předem.

*****

Howard kývl na Michaelse. Když mu velitel zavolal, neměl zrovna do čeho píchnout, a jakákoli záminka pro to, aby vstal a udělal pár kroků, byla vítaná.

"Nemáte žádné pochybnosti?" zeptal se Michaels.

"Ne, pane. Lee toho člověka jednoznačně zavraždil. Zeigler se už chystal ten nůž odhodit. Začal se vzdalovat od rukojmí, a když Lee vystřelil, byl od něj asi tak na sedm osm metrů. Navíc jsem měl pořád zapnutý mikrofon. Lee Zeiglera slyšel, jak říká, že se vzdává. Kdepak, pane. Ten člověk je dlouholetým agentem DEA v terénu, zúčastnil se desítky zátahů, při mnoha z nich se určitě střílelo na obou stranách, díval jsem se na jeho životopis. Když stiskl spoušť, musel vědět, že situace je pod kontrolou."

"Dobře, předpokládejme na chvilku, že nezpanikařil a neudělal to nešťastnou náhodou, ale že toho člověka odstřelil úmyslně. Pak se ale vynořuje veliký otazník, že?"

"Ano, pane. Proč by to dělal?"

"Máte na toto téma nějaké hypotézy, o něž byste se se mnou mohl podělit?"

"Přemýšlel jsem o tom. Pokud vůči tomu muži neexistovala žádná osobní nenávist, pak jediné, co mě napadá, je, že nechtěl, aby Zeigler svého dealera udal."

Michaels řekl: "To ale nedává žádný smysl, protože cílem zátahu bylo zmáčknout toho chlápka tak silně, abychom se právě takovou informaci dozvěděli."

"Ano, pane. Problém je v tom, že Zeigler byl zmatený a chystal se vylít si srdce právě ve chvíli, kdy ho Lee dvěma kulkami složil."

Velitel si vysloužil pochvalu, protože se toho okamžitě chytil. "A mohl ho při tom slyšet ještě někdo další než Lee. Vy."

"Ano, pane, já. A ta služka."

Michaels zavrtěl hlavou. "Vůbec se mi to nechce líbit, Johne. Něco tady smrdí."

"Taky mám ten pocit."

Velitel sepnul ruce a opřel se na židli. "Kdyby tam byl Lee sám, tak by mohl tvrdit, že Zeiglera zastřelil, aby tu službu osvobodil."

"Která umí anglicky asi pět slov a byla tak vyděšená, že nevěděla, která bije," dodal Howard. "Rozhodně nešlo o nijak dokonalého svědka."

"Takže až nadejde čas na rozbor té přestřelky nebo jak se jmenuje to, co

DEA chystá, tak všechno, co k tomu můžete říct, postaví Leeho do hodně nepříznivého světla. Musel vědět, že to, co dělá, mu pořádně zavaří."

"Taky bych řekl, pane. Jestli mi uvěří, tak by ho to mohlo připravit o práci. Kdyby patřil do mé skupiny, okamžitě bych ho vyrazil a řekl místnímu návladnímu, aby ho pořádně propral, přinejmenším za neúmyslné zabití, ale spíš za vraždu druhého stupně."

"Což přece musí vědět, ale ani přesto neváhá zabít někoho před očima svědka."

"Možná si myslí, že se mu podaří kalit vodu natolik, že se z toho dostane."

"Nechci vás nijak podceňovat, Johne. Vy jste velitel ozbrojené složky Net Force, generál. Můžete na něj namířit spoustu reflektorů."

"Ano, pane. Takže jsme zpátky u toho velkého otazníku. Proč to udělal? Co mu to mohlo přinést, že neváhal riskovat své zaměstnání?"

"Nevím. Ale jsem si jist, že to musíme zjistit."

"Ano, pane. Myslím, že máte pravdu."

"Nesmíme ale v té věci zapomenout ještě na jedno, Johne."

"Pane?"

"Lee totiž svou práci zřejmě miluje a bude připraven udělat cokoli, aby si ji udržel." Zvedl obočí.

Paní Howardová nevychovala žádné hloupé děti. Howard tedy řekl: "To je ale trochu přitažené za vlasy, ne?"

"Zabil světově proslulého herce před očima svědka, který ho mohl přinejmenším zastřelit nebo možná obžalovat ze zrůdného zločinu. Kdyby se tomu svědkovi třeba něco přihodilo, tak by se mu velmi ulevilo."

Howard přikývl. "Rozumím, pane. Než vyjedu z garáže, přesvědčím se, jestli mi fungují brzdy."

"A dejte pozor, abyste neměl nic připevněno k zapalování, Johne. Hrozně nerad bych hledal nového velitele."

"Ano, pane, nerad bych vám přidělal potíže."

Oba se na sebe usmáli.

Ale když Howard odešel, přemýšlel o tom, co mu Michaels řekl. Lee působil trochu jako kulový blesk. Nechtěl by se dostat do jeho blízkosti, kdyby ho to zase někdy popadlo.

28 KAPITOLA

*****

Los Angeles, Kalifornie

Drayne nepatřil k lidem, kteří dělají tutéž chybu dvakrát, zejména v takovém případě, kdy by, teoreticky, mohl přijít o svobodu. Jakmile se dotkl země v L.A., zavolal ještě z vozu jedné zaměstnankyni realitní kanceláře, s níž se nikdy nesešel. Našel její jméno v telefonním seznamu a rozhodl se pro ni, protože se mu to jméno líbilo.

"Reality Silverman," řekla ta žena. "U telefonu Shawanda."

Shawanda Silvermanová. Jaké smíšené manželství asi mohlo přivést na svět tak kouzelné jméno? Hrozně se mu to líbilo.

"Dobrý den, paní, jmenuju se Laszlo Mead a budu žít v oblasti Los Angeles asi tak rok kvůli projektu, na kterém zrovna začínám pracovat."

"Ano, pane Meade?"

"A mám zájem o pronájem tří až čtyřpokojového domu nedaleko od důležitých míst, ale v příjemné oblasti, znáte to, možná malinko zapadlé, třeba v jednom z kaňonů?"

"S tím by se určitě dalo něco udělat. V... hm... v jakých cenových relacích byste si to představoval?"

"No, bude mi to proplácet společnost - dělám v údržbě a dodávkách pro letecký průmysl -, takže byste se třeba mohla podívat po něčem v rozmezí od osmi do deseti tisíc dolarů měsíčně, šlo by to?"

Slyšel, že za ni teď promluvila pokladna: "To není žádný problém," odpověděla až příliš rychle. "Mohla bych sestavit seznam několika míst, pak bychom se sešli a společně to probrali."

"No, víte, jde o tohle. Mám trošku naspěch, ale jsem až po uši v práci. Jeden člověk mi dal telefon na vás, že už jste kdysi něco takového dělala, takže byste třeba mohla, víte co, vybrat místo, které by mně a mojí ženě vyhovovalo, a pronajmout to pro nás. E-mailem vám pošlu údaje, hm, termín nástupu, přibližné datum odjezdu, poplatky za úklid a bezpečnost, co já vím - řekněme čtyřicet tisíc? - a elektronicky podepíšu všechny dokumenty, abychom se trochu hnuli z místa. Sejít se můžeme později. Čím dřív vypadnu z hotelu a začnu bydlet v normálním domě, tím budu radši."

"Tomu rozumím, pane Meade. Určitě se mi podaří najít něco, co vám bude vyhovovat. Máte nějaké zvláštní přání, pokud jde o nábytek, školy a tak podobně?"

"No, moje žena má ráda moderní vybavení, takže bychom se měli ubírat tímto směrem. Nic historického. Děti nemáme, takže na školách nezáleží."

"Uvidím, co se mi podaří sehnat. Jestli budete chtít, pošlu vám e-mailem obrázky."

"To by bylo fajn." Nadiktoval jí jednu z elektronických adres, které používal. Určitě si už prověřila, ze kterého čísla jí volá, ale měl čistý telefon, jaký používal výhradně pro tyhle transakce, byl vyroben na objednávku firmy Projects, Inc., což byla možnost, jež se dala rozšiřovat prakticky donekonečna. A co to znamenalo? Nic. Dal jí své číslo. Jakmile prý něco najde, okamžitě se ozve. Vzal si její e-mailovou adresu a slíbil jí, že jí pošle peníze hned druhý den ráno.

Když zavěsil, cítil se mnohem líp. Za pár dní bude mít útočiště, takže kdyby musel narychlo prchnout z domu v Malibu, existoval by kout, kam by se mohl uchýlit a všechno v klidu promyslet. Ve veřejné úschovně kousek od Ventura Boulevardu měl k zemi přišroubovaný čtvrttunový sejf; rozhodl se, že dnes večer tam ze svého bytu na pláži odveze většinu hotových peněz. Taky by mohl vzít pár lepších lahví šampaňského. Skříňka, která měřila dva a půl na tři metry, byla klimatizovaná, na to si dal velký pozor. Když bude mít peníze v bezpečí a v záloze ještě místo, kam se může schovat, bude v podstatě zpola připraven.

Laszlo Mead se dočkal svého faktického zrození. Drayne měl geniální ilegální software a zásobu karet na výrobu falešných průkazů. Pár hodin práce a kvalitní barevná laserová tiskárna, pár vodotisků a hologramu a tradá! Pan Laszlo Mead obdrží řidičský průkaz, hm, dejme tomu, státu Iowa; kartičku sociálního pojištění, pak třeba průkazku do knihovny, pár kreditek, které vypadaly dokonale, i když byly neplatné. Program rovněž dokázal vytisknout fotky smyšlených rodičů i manželky, kdyby chtěl.

Tím by měl z krku základní kroky. Až se Tad dostane domů, postará se o další část, o najaté svalovce. Pár ozbrojených bodyguardů by jim mohlo zajistit trochu času, aby mohli vzít do zaječích, kdyby sem někdo přišel a začal křičet, tím spíš, kdyby jim Drayne řekl skutečný příběh. Jak uslyšíte někoho křičet ‚Policie!', tak lže, "řekl by střelcům. "Jsou to lidi, co se nás snaží odprásknout." Tad znal lidi, kterým by bylo jedno, jestli si je najmou dealeři drog nebo obchodníci se zbraněmi, hlavně když dostanou zaplaceno. A kdyby byla odměna hodně tučná, tak by jim nevadilo, ani kdyby proti nim v přestřelce stáli policisté.

Třeba by si taky měl sehnat pistoli. Nikdy neměl pocit, že by něco takového potřeboval, ale když to Zee-ster koupil, tak ho to najednou napadlo. Neměl žádný výcvik, ale člověk nemusí být raketový odborník, že? Ohánět se pistolí umí každý pomatený gangster z východní části L.A., tak jak těžké to může být?

Namířit a stisknout spoušť, ozve se rána. Zamáváte pistolí, a je to jako mávnutí kouzelným proutkem, všichni kolem zmlknou a dávají pozor. Pořídí si něco, co vypadá stylově, jednu z těch nerezových pistolí, jaké nosí hoši v akčních filmech, na rukojeti perly nebo tak něco.

Tohle všechno se poměrně citelně zakousne do jeho konta, čtyřicet táců za dům, padesát šedesát i víc za pět bodyguardů, a to je jenom začátek. Tohle všechno ho přepadlo jako blesk z čistého nebe a on se nechtěl nechat nachytat na švestkách. Byla to hlavně fantastická hra, ale když se zákazníci hroutili pod kulkami z pistolí federálních agentů, tak se faktor vážnosti výrazně zvýšil. Nikdy si nepředstavoval, že by ho někdy mohli dopadnout, a představa, že stráví léta někde ve federálním vězení a bude jenom odhánět velkou nadrženou obludu, co se jmenuje Bubba, ho ani v nejmenším nelákala. Takže ho to bude něco stát. Peníze jsou to nejjednodušší. Kdyby si udělal trošku reklamu, tak by týdně

mohl na Kladivu vytřískat asi padesát až šedesát tisíc. Kdyby to po dva tři měsíce dělal každých pár týdnů, vydělal by si na mnohem větší výdaje. Takže co kdyby v příštích pár měsících vydělal půl milionu a pak si vzal chvíli volna?

Tenhle problém bude řešit, až na to bude vhodná chvíle. Ta aféra se Zee-sterem se ho velmi těsně dotkla. Takové propojení se zákazníky už nikdy v budoucnu nedopustí. Byl chytřejší než většina lidí, ale když člověk spěchá, musí dávat pozor na každý krok. Existuje spousta věcí, o něž můžete zakopnout.

Zazvonil jeho "firemní" telefon. Zamračil se na něj. Na displeji nesvítilo žádné číslo. Věděl, kdo to může být.

"Polymery, Drayne."

"Roberte, tady otec."

Ježíši. Copak si ten popleta myslí, že za celá léta nepozná jeho hlas? "Ahoj, tati. Co se děje?"

"Zítra odjíždím od tvé tety a vracím se do Arizony. Napadlo mě, že bychom se mohli před mým odjezdem sejít na snídani."

Drayne měl pocit, jako by mu někdo sáhl na záda studenou rukou. Jeho otec se s ním chce sejít? To bylo hodně zvláštní. "Jasně. Znám pár míst nedaleko Edwiny, kde to není špatné."

"Řekni mi jméno toho podniku a Edwina mi poradí, jak se tam dostanu."

Jasně."

"Sejdeme se v sedm ráno," řekl jeho otec. To nebyla otázka.

"V sedm přesně," řekl Drayne. Což, když hovořil s otcem, bylo zbytečné sdělení. Nadiktoval mu jméno vyhlášeného podniku těsně u pobřežní dálnice.

Drayne zavěsil a znovu se zamračil. No. Otec odjíždí z města a možná se zase pár let neuvidí. Snídaně není nic hrozného. Snad jen s tím rozdílem, že jeho otec ho na něco takového pozval naposledy před asi deseti lety.

Třeba jenom chce, abych pomáhal Edwine, pomyslel si Drayne. Nebo když sedil v tom kostele, ucítil na tváři chladný dech smrti a chce mi povědět o své závěti.

Drayne se té myšlence hlasitě zasmál. No, to by byl den.

*****

Washington, D.C.

Toni se po odpoledni, které takřka celé prospala, cítila lépe a poslouchala, co za celý den zažil Alex. Měla pocit, že její mozek funguje natolik dobře, aby ji Alex požádal o radu v pracovních záležitostech. Přece dlouho pracovala jako jeho asistentka, takže věděla, o co jde.

"Takže tohle víme o našich přátelích z DEA a NSA," dodal. "Co ty na to?"

Přemýšlela o tom, co jí řekl. "No, znáš klasické motivy vedoucí ke spáchání zločinu: vášeň, nervozita, odplata, psychóza, osobní zisk. Když to zvážíme, tak Lee asi neměl žádný zvláštní důvod Zeiglera zlikvidovat kvůli jakékoli osobní pomstě, pokud se mu ovšem bytostně nelíbily jeho filmy. Myslím, že tak

špatný herec ale nebyl. Podle toho, co jsi říkal, mi nepřipadá ani jako člověk, co vyhledává vzrušení, nebo nějaký psychopat. Takže co osobní zisk?"

"Takhle z hlavy mě nic nenapadá," přiznal se Alex. "Vraždou filmové hvězdy nezískáš nové kamarády ani peníze."

"A vzpomínáš si na ty telefonáty, jak ti farmaceutické společnosti nabízely práci?" zeptala se Toni.

Usmál se. Jo."

"A podle toho, co jsi říkal, je o tuhle drogu značný zájem. Jde o obrovské sumy peněz. Třeba někdo pana Leeho přesvědčil, že by si mohl přijít na slušnou odměnu, kdyby toho dealera sebral a přivedl ho - nebo přinesl jeho vzorec - té či oné protistraně. Nepřál by si, aby se k němu Net Force dostala jako první, takže by nechtěl, aby John znal jméno toho dealera, nemám pravdu?"

Udiveně na ni zíral. "No tohle."

"Přestaň se tvářit tak překvapeně, Alexi Michaelsi," řekla. "Mozek mi ještě občas funguje, když se mi zrovna hormony nesnaží roztrhnout hlavu vejpůl."

"Tos řekla ty, ne já." Usmál se.

Chtěla se zatvářit nasupeně, ale nedokázala to. Takže se na něj taky usmála.

"Každopádně je to dobrá teorie. Třeba se Jayovi podaří najít nějakou souvislost, třeba záznam o kontaktu nebo tak něco."

"Tihle lidi si ale dávají pořádně záležet, aby za sebou zametli stopy," řekla, "jestliže mají takovou praxi, jak se domnívá Jay."

"Ale i tak je to možnost, kterou můžeme prověřit. Nicméně je to všechno k ničemu, když nedokážeme dopadnout toho dealera."

"Ty ho najdeš," řekla. "Vkládám v tebe obrovskou důvěru."

"To jsi asi jediná."

"A kolik by sis tak představoval?"

Znovu se usmál. "Inu, paní, jsem přesvědčen, že jedna je zcela vyhovující počet."

29 KAPITOLA

*****

Quantico, Virginia

Howarda už unavovalo trénovat s pomocí různých scénářů, ještě víc ale to, že jenom seděl na zadku. Měl chuť do něčeho se pustit a přemýšlel, že se zapojí do nějakých cvičení v terénu jen proto, aby si vymetl pavučiny z mozku. Zlepší kondici svých lidí; i když teď zrovna neměli žádný důvod, aby byli ostražití, ale v budoucnu se může něco objevit. Doufal.

"To je radost, vidět pracujícího člověka."

Howard zvedl oči a zahlédl Julia, který stál ve dveřích jeho kanceláře. "Poručíku Fernandezi. Copak vás sem přivádí?"

"Počítám, že mé boty číslo jedenáct, pane."

"A co je smyslem vaší návštěvy?"

"No, přece dobré zprávy, pane generále Howarde."

"Tak tedy vstupte. Pár novinek snad snesu. Jakékoli zprávy, dobré či zlé, by aspoň přinesly nějakou změnu."

"Tohle se vám podle mě bude líbit."

Howard se podíval na tu tvrdou krabici, kterou Julio držel v ruce. Byla asi metr dlouhá a půl metru široká. "Poslouchám vás, poručíku."

"Pane. Možná si vybavíte závody ve střelbě na tisíc metrů pro speciální jednotky, které se pro ozbrojené síly Spojených států konají v Camp Perry každoročně v listopadu, že?"

"Och, vzpomínám si velmi dobře. Není to snad ten závod, kde ostrostřelci z

Net Force vždycky končí na posledním místě... za námořní pěchotou, pozemním vojskem a dokonce za námořníky?"

Jenže jenom proto, že nepřikážete Střelákovi, aby se do toho taky zapojil. Ten by je porazil. A jednou jsme námořníky porazili," pronesl Julio.

"Ale proto, že jejich střelec náhodou ztratil špunt do ucha a zničil si bubínek."

"Ale přesto jsme je porazili. Říkejte si, co chcete."

Howard se podíval na tu krabici. "Tohle je nějaká tajná zbraň?"

"No, zbraň ano, ale zase tak tajná není. Jenom nová. Podívejte se."

Julio postavil krabici na starý stolek naproti Howardovu stolu, uvolnil záklopky na víku a otevřel ji.

Howard přešel k němu a podíval se do krabice.

"Takže je to zbraň. Zdá se, že jde o závěrovou pušku BMG ráže pět--nula."

"Ano, pane, ale ne jen tak ledajaká ráže pět-nula. Tohle je prototyp, jeden z pouhých dvou kusů chystané pušky EMD Arms Model XM--109A Větrný běžec, designéra Billa Ritchieho. Třetí generace."

Julio sáhl do krabice a vytáhl pažbu a pouzdro závěru. "Tohle pouzdro je vyrobeno z nerezavějící oceli 17-4 PH a s vylepšeným tepelným opracováním, Rockwells víc než pětačtyřicet celých osm kilo, neuvěřitelná tolerance a při zataženém upravitelném zásobníku měří jen půl metru. Pažba má podložku proti zpětnému rázu z uhlíkových vláken a sympatickou lícní část s biogelem."

"Když se z toho vystřelí, nemusí člověk hledat, kam mu uletělo rameno?"

"Ne, pane, kope to asi jako silnější dvanáctka. Když vystřelíte vleže, tak vás to posune asi o třicet čísel dozadu a člověk by měl ležet na zemi za tou puškou, ne střílet z ruky."

"To si myslím."

"Hovořím z vlastní zkušenosti, pane. Všimněte si podnožky M-14 a přídavného dalekohledu, což je nastavitelný výrobek se zvětšením 3,8-22, velmi příjemná optická práce, předem připravená na tisíc metrů. A tady je šikovný knoflík na zapnutí červené tečky, automaticky nastavené na paralax, což vám dává možnost na střelby zblízka. To protentokrát

znamená tři až čtyři sta metrů. Kam na terči umístíte tečku, tam ta kulka taky dopadne, plus minus pár centimetrů.

Ovšem na takhle krátkou vzdálenost je jedno, jestli vystřelíte nebo to proti protivníkovi hodíte.

Nový model Syn větrného běžce používá jako starší modely zásobník na pět střel a má upravitelnou spoušť typu Remington nastavenou na jeden a půl kilogramu. Lze použít standardní nábojnici MK211 ráže .50, nicméně v Camp Perry jsou povinné závodní ruční nábojnice." Julio zvedl krabici s náboji. "Takové."

Rozložil dvounožku a položil závěr a pažbu na stůl. Znovu sáhl do krabice a vytáhl hlaveň.

"Hlaveň je soutěžní grafitová, sedmdesát centimetrů dlouhá a s rýhováním, má našroubovatelnou úsťovou brzdu, otvory jsou rozmístěny v úhlu třiceti stupňů. Hlaveň se na tělo pušky nasazuje takhle, má to závit jako uzi a tady je samozavírací západka."

Julio nasadil hlaveň na tělo pušky a upevnil ji. Byl hned hotov.

"Celková hmotnost sedmnáct kilo. Stačí připojit plný zásobník a hotovo, můžete vyrazit do víru tance."

"To je hezké," připustil Howard.

"Původní XM 107 byla navržena výlučně pro armádní využití, především pro jednotky zvláštních operací a pro skupiny pro likvidaci výbušnin předmětů. A teoreticky i pro pěchotu, i když pěšáci moc kusů neobdrželi. Jednotky zvláštních operací je používají na lehké nebo polotěžké cíle do vzdálenosti tisíc sedm set metrů a člověk zabývající se zneškodňováním výbušnin díky nim dokáže vyhodit do povětří nevybuchlou munici z více než bezpečné vzdálenosti."

,Jak jsem už řekl, hezká hračka. Kolik?"

"Takových věcí je jako šafránu, pane. Seznam čekatelů měří asi kilometr, a jak můžete ocenit něco tak kvalitního?" Jednou rukou přejel po hlavni. "Na světě jsou jen dva exempláře téhle zbraně."

"Ale tak to aspoň zkusíme, co říkáte? Kolik?"

"No, s naší slevou něco málo přes pět tisíc dolarů."

"To je v zásadě velmi rozumná cena." Ale protože už znal Julia už nějaký ten pátek, zeptal se: "Něco málo, říkal jste. Jak velké něco jste měl na mysli?"

"Tři tisíce a nějaké drobné," řekl Julio. Usmál se.

"Cože? Za osm tisíc dolarů by tahle potvora měla tancovat a pískat si do kroku, poručíku!"

"No, o tom nic nevím, pane. Ale EDM Arms zaručuje odchylku jednu minutu na vzdálenost tisíc metrů při okamžitém použití."

Howard zvedl obočí. Jednu minutu? Se zárukou?"

"Přesně tak. Myslel jsem si, že tohle vás zaujme. Ale je to jenom tak, aby právníci neměli strach. EDM Arms má ověřené množství dávek o pěti střelách na vzdálenost tisíc metrů v rozpětí poloviny minuty. Říkají, že stejně kvalitní skupiny zaznamenali i na sedmnáct set metrů a ještě o trochu víc."

Howard se znovu podíval na tu zbraň. "Panenko skákavá. To je úplné kladívko na špendlíky."

"Ano, pane. A Bowens, náš nový střelec, co k nám přišel z armády, nedělá od včerejška nic jiného. Ze vzdálenosti kilometr a půl se mu povedlo umístit střely do okruhu velikosti koláčku. Nechtěl mi dovolit, abych střílel tak daleko, že byste to viděl i vy tady."

Howard se zasmál.

"Takže příští měsíc naše skupina Národní gardy dá na zadek námořnictvu, námořní pěchotě i armádě."

"Pokud se někdo z nich nedostane k tomu druhému kusu," řekl Howard.

Juliovi se ve tváři objevil široký úsměv.

Howard se na něj podíval. "To jste přece nemohl udělat."

"Ale mohl, pane, a udělal. Kdyby se něco na té zbrani rozbilo - což je nepravděpodobné, to uznávám, uvážíme-li tu vynikající kvalitu, nicméně kdyby se něco opravdu porouchalo - měli bychom se postarat o řádnou rezervu, nemám pravdu?"

Howard zavrtěl hlavou. "To budu muset sáhnout hodně hluboko do rozpočtu."

"Podle mě to nebude nutné. Když si dáme záležet, tak tyhle výdaje pokryjeme ze zisků černých sázek. Bez potíží se dostaneme na kurz tři ku jedné proti nám. Ani by mě nepřekvapilo, kdybychom ještě něco vydělali."

Oba se usmáli.

"Nicméně si myslím, že byste ji asi rád vzal na otevřenou střelnici a vyzkoušel si ji. Tedy, samozřejmě pokud nejste v kanceláři příliš zaneprázdněn." Rozhlédl se kolem sebe.

"Vy jste se minul povoláním, poručíku. Měl jste se stát hercem."

"Ano, pane, myslím, že bych v tom oboru našel jisté uplatnění."

Howard se prohlédl zbraň. Proč ne? Nic lepšího na práci stejně neměl.

"Půjdete se mnou?"

"Ne, pane, já mám službu u plenek, nastupuju za..." podíval se na hodinky. .. "šestačtyřicet minut. A neměl bych přijít pozdě."

Howard se ušklíbl. "To asi ne, chápu. Od té doby, co jsem se sám zabýval touhle činností, už uplynulo hodně vody, ale sotva lze dostatečně vyzdvihnout její význam."

"Pokud máte za ženu poručíka Joannu Winthropovou Fernandezovou, tak to můžete vyzdvihovat jak chcete a pořád dokola," řekl Julio. "Mám vám ukázat, jak se to rozkládá? A kam přijdou nábojnice?"

"Myslím, že to zvládnu sám, děkuju."

"Tak si to užijte."

"Ano, vy taky."

"Jo, jasně."

Když Julio odešel, Howard si znovu prohlížel tu zbraň. Inu, proč vlastně ne? Byl velitelem ozbrojené složky Net Force, tak by snad měl vědět, jak jejich vybavení funguje, ne? Byl to výcvik. To si velmi snadno omluví.

Navíc střílet na kilometr vzdálený terč bylo rozhodně lepší než sedět tady a nic nedělat.

*****

Cíp Texasu, severně od Amarilla

Jay Gridley šel po cestě a hledal stopy. Jednalo se o to, jak někoho vystopovat, bylo to cvičení, jemuž ho Saji naučila, když se zotavoval z elektronicky vyvolaného záchvatu mrtvice. Velká větev tady, stéblo trávy položené opodál, stopy jste měli přímo před očima, když jste věděli, kam se dívat.

Ve skutečnosti stopoval elektronické podpisy, síťová, telefonní a satelitní spojení, jenže tady byl na stopě jednoho mizery, Hanse, dlouholetého prodejce drog.

Bylo horko a Jay se zastavil, aby se napil vlažné vody z lahve, jejíž materiál umožňoval jisté ochlazování způsobené odpařováním. Domníval se, že je to příjemný detail, ačkoli ten scénář měl jenom pro sebe. Tyhle

maličkosti byly nejpodstatnější. Zapojit do svého počítače běžně prodejné prohlížecí nebo jiné programy a procházet se po VR mohl kdokoli. Profesionálové ovšem mívají vyšší standardy.

Sundal si klobouk se širokou střechou, červeným šátkem si otřel zpocené čelo, opět si klobouk nasadil a šátek si schoval do kapsy. A pak před sebou něco uviděl. Či spíše neuviděl. Sklonil se a prohlížel si tu rozpálenou zem z pouhých několika centimetrů. Neviděl žádné skutečné stopy, ale ta suchá země byla příliš uhlazená. Kdosi tudy prošel s kobercem na botách a zatočil tímhle směrem.

Jay šel dál. Před ním rostlo v mírném svahu několik bavlníkových keřů a něco, co připomínalo vrbu. Voda, rybníček nebo podzemní pramen, který vyvěral na povrch, napadlo ho. Ta vlhkost byla skoro cítit. No vida, zahlédl menší potok, který byl přibližně stejně široký, jako byl Jay vysoký, na kamenitém dně zurčela čistá voda. Potok se vinul do strany, Jay vstoupil do vody a šel potůčkem. Člověk, který by se snažil zahladit své stopy, by takové útočiště jistě uvítal, možná by v něm zůstal tak dlouho, dokud by si nenašel dostatečně kamenité místo, aby tam mohl vystoupit a nemusel se obávat, že po sobě zanechá stopy.

Jayovi se líbil chlad studené vody kolem kotníků a pomalu postupoval kupředu. Asi po kilometru se zastavil. Vpravo zahlédl šest až osm velkých kamenů vedoucích ke štěrkovému plácku. Tam by on sám vylezl z vody a vrátil by se na původně plánovanou cestu.

Trvalo více než sto metrů, než si něčeho všiml. Další zaprášené místo, příliš uhlazené. Neviděl žádné stopy větru ani deště, žádné přirozené známky, které tam měly být. Jay se usmál. Zloduch Hans tudy prošel; o tom nepochyboval.

V dálce Jay zahlédl menší obec. Jelikož byla v německém stylu, do výběžku Texasu moc nezapadala, ale nebylo na škodu scénáře čas od času promíchat. Člověk se pak nepohyboval jen ve vyjetých kolejích.

Vsadil by diamanty proti psímu lejnu, že Hans se skrývá v téhle obci a nechává se kolébat pocitem, že ho nikdo nedokáže vystopovat.

Kdy ti blázni pochopí, že se Samotáři Jayi Gridleymu nemohou rovnat? Všichni zloduši jsou nejspíš postiženi jistou genetickou vadou.

Trochu zrychlil. Už se nepotřeboval starat o stopy, věděl, kde Hanse najde. Stačilo jen dojít tam a poznat ho. Jakmile bude mít v tomhle jasno, hra skončí.

30 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Toni se cítila fantasticky. Prožili s Alexem nádhernou noc, a když se ráno probudila, cítila se odpočatá a mnohem více svěží. A fakt, že mu mohla pomoci s případem, na kterém zrovna pracoval, pro ni taky znamenalo osvěžení. Alespoň chvíli si nepřipadala úplně zbytečná. Ještě nezapomněla všechno, co kdysi uměla. To by mohlo být dobré znamení.

Když Alex odešel do práce, měla chuť něco dělat. Rozhodla se strávit chvilku nad miniaturou.

U pracovního stolu rozsvítila lampu, připravila si všechny potřebné nástroje a chystala se pustit do díla, když zahlédla nachovou kapsli, jak leží tam, kam ji dala, a úplně na ni zapomněla.

Natáhla se pro ni, prohlédla si ji a napadlo ji, že co by ne, když už ji má v ruce...

Položila kapsli na stůl a posvítila na ni lampou. Pak na ni zaostřila steremikroskop...

Aha. Zaznamenala fantastický objev. Byla to nachová želatinová kapsle a uvnitř měla nějaký světlý prášek. No, páni. Jdeme na to, Sherlocku.

Třeba je uvnitř něco ještě zajímavějšího. Kdyby to opatrně otevřela...

"Krucifix!'' ulevila si, když se na stůl vysypal všechen narůžovělý prášek.

Odložila obě poloviny kapsle a vzala si malý štětec, kterým oprašovala slonovinu. Nametla prášek na hromádku a pak na papír. A bylo to.

Když zvedla větší a momentálně prakticky prázdné části kapsle, aby prášek nasypala znovu dovnitř, všimla si prapodivného barevného proužku na jednom konci, hned u okraje. Hm. Co to asi je?

Zvedla kapsli pod mikroskopem, ale nedokázala to rozeznat. Připadalo jí to jako nějaký vzorek. No, tak se na něj podíváme. Položila kapsli na stůl, odmontovala přídavné čočky a upravila zvětšení mikroskopu na desetinásobek. Tak se podíváme ještě jednou, ne?

Ježíši! Co to je? Otáčela lampou, otočila kapsli tam a zase zpátky, až měly stíny ten správný směr, takže to dokázala rozeznat.

Do materiálu, tvořícího obal kapsle, byla vyražena malá písmenka. "Nazdárek, federálové! Chcete mě najít? Zeptejte se vnoučat Frankieho s Annette, oni vědí, kde jsem! S úctou, Thor."

No nazdar!

Natáhla se po telefonu na okraji pracovní desky. Musí zavolat Alexovi. Její objev ho určitě bude zajímat.

*****

Newport Beach, Kalifornie

Restaurace gril baru U Claudie se nacházela půl bloku od dálnice v mírném kopci, takže z ní byl pěkný pohled na moře. Drayne zaparkoval se svým mercedesem na parkovišti, dal klíčky hlídači a dostal od něj kontrolní útržek, pak odešel dovnitř. Hodiny ukazovaly za tři minuty sedm a uvnitř bylo poměrně plno. Podávala se zde dobrá snídaně a i místo samo mělo jisté kouzlo.

Otec seděl sám v boxu a díval se z okna na Tichý oceán, jehož vody se barvily od šeda do modra, jak se slunci dařilo rozhánět ranní mlhu.

"Ahoj, tati."

"Ahoj, Roberte."

Drayne se posadil. "Co se děje?"

"Nejprve si objednáme."

Přišla k nim servírka. Drayne si objednal vajíčka, kuřecí klobásky a celozrnné lívance. Otec požádal o bílý toast, kukuřičné lupínky a kávu bez kofeinu.

Když odešla, otec si odkašlal. Pak řekl: "Jsem rád, že tvá matka se nedožila toho, co z tebe vyrostlo."

Drayne na něj zíral, jako by otci najednou vyrostly tesáky, zarostl kůží a začal výt jako vlkodlak. "Cože?"

"Myslíš si, že jsem úplný blbec, Roberte? Copak ti nedošlo, že třicet let služby pro FBI mi asi nejspíš něco dalo?"

"O čem to mluvíš?"

"O PolyChem Products," odpověděl otec.

Draynovi se sevřely vnitřnosti, jako by právě na horské dráze projel ostrou zatáčkou. "A co má být?"

Jeho otec se zatvářil znechuceně. Jen to, že neexistuje. Jde o vyloženě fiktivní podnik, přelud. Bankovní záznamy, minulost, nic z toho není větší než obyčejná poštovní známka. Napadlo tě, že bych se na to asi podíval, ale ne moc zblízka, co? PolyChem Products jsi jen ty sám."

Drayne nevěděl, co má na to říct. Bylo mu chladno, jako by ho najednou někdo strčil po hlavě do mrazáku. Něco takového nikdy nečekal.

Jeho otec se od něj odvrátil, díval se znovu na oceán. Řekl: "Mám kamarády, chlapče, lidi, kteří mi dluží jisté laskavosti. Vím, kde bydlíš a že si nežiješ špatně, ale taky vím, že nemáš žádný prokazatelný zdroj příjmů. Takže to znamená, že se zabýváš něčím nelegálním nebo nemorálním. Nejspíš obojím. Podle toho, jak jsi obdivně mluvil o tom zločinci, který přednedávnem zaútočil na agenty a zaměstnance centrály, se domnívám, že se nejspíš zabýváš něčím, co souvisí s drogami."

"Tati..."

Otec se k němu znovu otočil, zvedl ruku, aby ho umlčel, a v tu chvíli se z něj znovu stal zvláštní agent Rickover Drayne, ten starý nesmlouvavý muž s ocelovým pohledem, jeden z nejzarytějších ochránců republiky. "Nic neříkej. Nechci nic slyšet, nechci o tom nic vědět. Jsi dospělý, můžeš si dělat, co se ti zlíbí. Jenom ti chci říct, že jsem měl o tobě lepší mínění."

Drayne to nevydržel: "Počítal jsi totiž, že se ze mě stane robot postrádající jakékoli city a postupem doby budu úplně stejný jako ty." Nenadálá zloba v jeho hlase ho udivila. "Chtěl jsi, abych byl tvou přesnou kopií, se kterou by ses mohl chlubit, odrostlým skautem, který je důvěryhodný, loajální, přátelský, poslušný, zapojí se do systému a zůstane v něm s úsměvem na rtech do doby, než ho opustí síly, přesně jako ty. Ani jednou ses mě nezeptal, co bych chtěl dělat, až budu velký, nezajímalo tě, co si myslím o tom či onom."

Jeho otec na nej mrkl. "Chtěl jsem pro tebe jen to nejlepší..."

"Pro sebe jsi chtěl to nejlepší! To, co sis sám představoval, že by ze mě mělo být! Přiznej si, tati, vždycky ses víc staral o to, abys uchránil zemi před silami zla, než aby ses aspoň trošku zajímal o to, co dělám, hlavně když jsem měl dobré známky, v pokoji uklizeno a neotravoval jsem tě."

"Roberte..."

Ježíši Kriste, aspoň se poslouchej, hernajs! Všichni lidi na světě mi říkají Bobby, jenom ty ne! Prosil jsem tě o to nejmíň stokrát! Neposlouchal jsi mě. Nikdy jsi mě neposlouchal."

Nikdo z nich dlouho nic neříkal. Pak promluvil Drayne: "Tak co uděláš? Nahlásíš moje jméno svým přátelům, co ti dluží laskavosti? Řekneš jim, aby mě začali vyšetřovat?"

Otec zavrtěl hlavou. "Ne."

"Ne? A proč? Protože jsem tvůj syn a ty mě máš rád? Nebo proto, že nechceš, aby tvoji kamarádi z FBI věděli, že tvůj syn není vzorem ctnosti?"

Otec nemusel odpovídat, protože se k nim vrátila servírka se snídaní.

Drayne snad nikdy v životě neměl na jídlo menší chuť, ale oba se na servírku vlídně usmáli.

Když odešla, jeho otec řekl: "Mysli si, co chceš. Jsi... jsi vynikající člověk, chlapče. Chytřejší než já sám. Vždycky jsem to věděl. Mohl ses zapojit do normálního podnikání a vydělal bys jmění. Mohl se z tebe stát vlivný člověk."

"A proč myslíš, že to už teď nedokážu?"

"Ale samozřejmě že bys mohl. Ale myslím, že se ti nechce. Vždycky ti víc záleželo na tom, abys mě provokoval, než cokoli jiného. Nemám pravdu?"

Ještě mě to nepustilo, napadlo Drayne jen v duchu. Ale pořád si nepřál, aby otec odsud odešel s jakýmkoli pocitem vítězství, takže řekl: "Ne. Odjakživa jsem se snažil jenom získat tvou pozornost. Jakákoli pozornost, kladná i záporná, je lepší než lhostejnost. A tou jsi mě zahrnoval nejvíc, tati. Lhostejností. Takže teď sis mě všiml dostatečně, můžeš mě pořádně zmáčknout. Mockrát ti děkuju. Jestli mě chceš udat jako zločince, poslouž si. Mně je to fuk." A jestli mě udáš, stejně vyhraju, pomyslel si.

Pak vstal, hodil na stůl padesátidolarovku a řekl: "Nemám hlad, ale ty si nech chutnat. Do Arizony je to daleko. Pozdravuj ode mě psa."

Drayne se otočil a kráčel pryč. Bylo to dramatické, ale zažil už i horší odchody. Jen ať si to ten starý prevít chvilku přebere.

Jakmile seděl v autě, uvědomil si, jak moc ho to zasáhlo. I po mnoha letech, kdy ty rány zarůstaly a hojily se, mu pořád nebylo jedno, co si o něm jeho táta myslí. Takový pocit byl k neuvěření.

*****

Tad nemohl usnout. Měl v sobě tolik léků, že by to dokázalo uspat stadion rozvášněných fotbalových fanoušků, ale jeho mozek ne a ne ustoupit.

Osprchoval se horkou vodou. Pokusil se vymazat všechno z hlavy. Vstal a vzal si další fenolbarbiturát, a i když byl tak nadopovaný, že se sotva pohyboval, nedařilo se mu usnout, ačkoli to potřeboval jako sůl.

Bobby mu řekl o tom novém operačním plánu, o bezpečném domě, převodu peněz a potřebě najmout nějaké bodyguardy, kteří by je ochránili. Tad jen krčil rameny. Všechno, co Bobby potřeboval, mu vyhovovalo. Tad zavolal na pár míst. Později mělo za Bobbym přijít pár lidí, střelců, jimž bylo putna, koho odprásknou, hlavně když dostanou dobře zaplaceno. V bytě přeplněno mít nebudou, měli tu pět pokojů, spoustu místa. Bobbyho napadlo, že by mohl postavit jednoho z nich na hlídku, aby sledoval silnici, poslouchal policejní vysílačky a podobně. Kdyby někdo zavolal, odjeli by na pláž dřív, než by návštěva stihla zaklepat na dveře, seběhli by dolů na parkoviště, kde už stálo jeho auto připravené k odjezdu. Třeba by mohli vyslat ještě jedno auto opačným směrem k tomu hotýlku a vrazit majiteli pár dolarů za parkování. Třeba by si mohli půjčit i vodní skútr nebo něco podobného a vyplout s ním na oceán. Na vstupní bránu by mohli taky připevnit bombu.

Bobby přemýšlel o podrobnostech takových věcí, a jakmile se do něčeho takového pustil, vždycky to promyslel do detailů.

Tad si nemyslel, že by k tomu mohlo dojít, ale ta poslední akce Bobbyho hrozně vyděsila, takže se dalo pochopit cokoli.

Tad vyšel na balkon, rozvalil se do čalouněného lehátka, zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř k oceánu. Vítr mu ho zavál zpět do obličeje, což ho rozesmálo. Pod domem běhaly dívky v bikinách, chlapi opálení jako černoši, všichni žili svým nudným životem. Tad na ně zamával, někteří mávání opětovali. Ježíši.

Přibližně sto metrů nad zemí přeletěla helikoptéra, asi pátrala po lidech, které příboj odnesl na širé moře. Vítejte v zemi zaslíbené, lidi.

Slunce, voda, krásní lidé, dokonce i záchranáři, kteří se ze vzduchu starají, abyste se nešťastnou náhodou neocitli příliš daleko od ráje.

Tad dokouřil, uhasil cigaretu o podničku a pak ji odcvrnkl k vodě. Takhle daleko došel jeho život: na jedné straně Kladivo a na druhé chvíle, kdy čekal, až si bude moci vzít další Kladivo; víc nic.

Až na to čekání si nestěžoval.

Opřel se a sledoval, jak se rackové vrtí v těch zrádných vzdušných vírech nad pláží, klesají a obracejí se, někteří z nich se dokonce drželi úplně bez hnutí proti větru. Někteří ve vzduchu předváděli pořádně složité obraty.

Vzdušné tance racků ho nakonec ukolébaly a Tad usnul.

31 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force, Quantico, Virginia

Michaels řekl: "Říká ti to něco?"

Jay zavrtěl hlavou. "Ne, takhle z voleje ne, ale spustil jsem nejrůznější prohledávače. Každou chvíli bych měl dostat první seznam nálezů."

Do zasedací místnosti vstoupil Howard. "Omlouvám se, že jdu pozdě. Musel jsem zaparkovat na hlídaném parkovišti. Mám v kufru ještě pořád jistou, hm, část vybavení, kterou jsem zkoušel a ještě jsem ji nestihl vrátit. Nerad bych o to přišel."

"Nic se neděje. Říkají vám něco jména Frankie a Annette?"

"Ne, pane."

Michaels Podal Howardovi přes stůl výtisk z počítače. Generál list zvedl a prohlédl si to.

Zavrtěl hlavou. "A tohle je odkud?"

Michaels mu vysvětlil, že Toni objevila utajenou zprávu uvnitř té kapsle. Když jim to říkal, pociťoval jistý druh pýchy.

Jay řekl: "Vyřiď Toni, že odvedla kus práce. V hlášeních DEA o tom nepadlo ani slovo. Mohl by na těch informacích někdo seděť?"

"Taky mě to napadlo," řekl Michaels. "Požádal jsem ředitelku, aby se to pokusila zjistit, a ona mi poslala originální zprávu DEA z laboratoře.

Prozkoumali ty kapsle, které získali, silnou lupou. Ale ani na jedné nenašli zmínku o těch vnoučatech."

"Panuje domněnka, že DEA před námi něco tají?" zeptal se Howard.

Michaels přikývl a v rychlosti mu vysvětlil, co objevil Jay.

"A ještě to není všechno," dodal Jay, když Michaels skončil. "Mám záznam o telefonickém rozhovoru mezi Hansem Brockenem a naším panem Brettem Leem z DEA, došlo k němu před čtvrt rokem. Herr Brocken je šéfem ostrahy ve firmě Brocken Pharmaceuticals v Berlíně."

"Jak neopatrné," řekl Michaels.

"Musel jsem to chvilku hledat. Nebylo to něco, na co by člověk narazil náhodou. Dali si poměrně dost záležet, aby to utajili."

Howard řekl: "Vážně si myslíte, že je Lee napojen na výrobce léků? Že by se chystal prodat vzorec téhle látky?"

Jistý smysl by to dávalo," řekl Michaels. "Hovořili jsme o tom, jaké mohl mít důvody, aby zastřelil tu filmovou hvězdu, vzpomínáte si?"

"A vy si myslíte, že se Lee kamarádí s NSA?"

Jen s jednou osobou. Nemá smysl očerňovat celou organizaci," odpověděl Michaels. "Zdá se, že pánové Lee a George mají minulost, o níž velice neradi mluví, ačkoli pořád se jedná o neprokázanou skutečnost."

"Časem najdu i lepší důkazy," řekl Jay. "Aha, když už o tom mluvíme..." Stiskl pár kláves na svém laptopu. "Nuže, tak tohle mi na mou otázku odpovídá Sherlock..."

Jay se zamračil na monitor.

"Mohl bys nás s tím seznámit, Jayi?"

"Cože? Jo, pardon." Jay stiskl nějakou klávesu.

Hlasový program začal zastřeným sexy ženským hlasem předčítat výsledky:

"Frankie Avalon a Annette Funicellová, dospívající televizní a pěvecké idoly z přelomu padesátých a šedesátých let, poprvé se spolu objevili v nízkorozpočtovém filmu Večírek na pláži od American Internationl Pictures z roku 1963, spolu s nimi tam hráli Robert Cummings, Dorothy Maloneová a Harvey Lembeck a s hudebními čísly vystoupili Dick Dale a Del-Tones, Brian Wilson a Beach Boys. Film byl prvním z řady snímků o surfařích, které byly populární ještě další dva roky.

Avalon s Funicellovou se objevili i v několika dalších filmech s podobnou tematikou včetně volného pokračování nazvaného Zpátky na

pláž, z roku 1987 od Paramount Pictures, kde se objevili Lori Loughlinová, Tommy Hinkley a Connie Stevensová."

Počítač ztichl a trojice mužů se na sebe podívala.

Michaels řekl: "Hvězdy padesát let starých filmů pro mládež? Fajn. Kdo jsou jejich vnoučata?"

Jay zavrtěl hlavou. "Porovnávám to tady, ale nezdá se, že by se ti dva mimo obrazovku sblížili natolik, aby spolu měli děti. Oba byli oddáni, ale ne spolu."

"Když člověk nemá děti, pak je celkem problematické opatřit si vnoučata, že? Co takhle vnoučata ve filmu?"

Jay znovu ťukal do klávesnice. Chvilku se nic nedělo. "Ne, nic, co by pasovalo. Nikdo už nenatočil žádný film, kde by se objevili herci, kteří hráli v tom jejich filmu z osmasedmdesátého."

"Co když je ta zpráva jenom metaforou?" zeptal se Howard.

Jay se na něj otočil.

Howard vysvětloval: "Nenatočil někdo v poslední době film podobného ražení? Taková celuloidová vnoučata, abych tak řekl?"

Jay se usmál. "No, filmy se na celuloid už netočí, ale stejně je to dobrý nápad, generále. Podívám se... No, a je to tady, mezi plážovými filmy je jich několik... hm... aha. Myslím, že to mám!"

Uběhlo pár vteřin, kdy si Jay četl pro sebe.

Jayi?"

"Promiň, šéfe."

Hlas počítače znovu hlásil: "Plážové opojení, pocta surfařským filmům ze začátku šedesátých let, 2004, Fox Pictures, hráli Larry Wright, Mae Jean Kentová a George Harris Zeigler. Odehrává se v Malibu v roce 1965, ve filmu se zobrazuje dobrodružství..."

"Stop," řekl Michaels.

Jay zastavil tu recitaci. "Co je?"

Howard odpověděl: "George Harris Zeigler."

Jay přikývl. "No jasně, Zee-ster."

"Nedávno zesnulý Zee-ster," dodal Michaels.

"To bylo před, hm, sedmi lety," řekl Jay. "Než se do filmování obul naplno. Tehdy mu bylo kolik? Čtyřiadvacet nebo pětadvacet. Jde o to, že tam, kde je teď, nám toho moc platného nepoví."

Je to až moc náhod najednou. Ten dealer si z nás utahuje. Musíme si promluvit s ostatními herci."

"Přenecháš to lidem z FBI?"

Michaels se zhluboka nadechl a vydechl. "Ne. Myslím, že bychom si to měli prověřit sami."

Je to ale mimo naši pravomoc," řekl Howard.

"Vody v našem rybníku jsou velmi zkalené," řekl Michaels. "Uvážíme-li možnosti DEA a NSA, nejsem si zcela jist, komu můžeme důvěřovat. FBI jsou sice naši lidi a mají nás rádi - aspoň teoreticky - ale nemůžeme dopustit, aby něco od nich proniklo ven. Nechceme, aby nám to někdo pokazil, že?"

"Mě přesvědčovat nemusíte, veliteli," řekl Howard s úsměvem. "Pomalu začínám senilnět, jak se v kanceláři nudím. Ten protidrogový zátah byl tím nejzajímavějším, co se za poslední tři měsíce událo. Jdu do toho."

Já taky," řekl Jay.

"Myslel jsem si, že po tom posledním dobrodružství v terénu se tomu budeš chtít vyhnout," řekl Michaels.

"Tehdy jsem byl sám," namítl Jay, "a stál proti mně násilnický obchodník se zbraněmi. S generálem a s tebou se teď budu cítit bezpečně, když půjdu vyslechnout pohlednou filmovou hvězdu. Viděli jste Mae Jane v Křič, lásko, křič?"

"To mi muselo uniknout," řekl Michaels.

"I mně," dodal Howard.

"Říkám vám, pánové, že má plíce, že by to vzbudilo i mrtvýho, a to jak hlasem, tak na pohled. Řvala ve filmu úplně fantasticky, vyrovná se i Jamie Lee. A říkal jsem, že je úplně úchvatná?"

Já myslel, že právě prožíváš poměrně intenzivní vztah, Jayi?"

"To je fakt, šéfe, ale to neznamená, že nemůžu nic dělat. Podívat se přece můžu, ne?"

*****

Howard s Michaelsem se na sebe usmáli.

Howard se vrátil, vzal si služební auto a odjel domů. Nechtěl ztrácet čas tím, že hned vrátí tu pušku, u něj doma bude dostatečně v bezpečí; vlastně víc, než na veřejně přístupném parkovišti v Quantiku. Jelikož ještě chvíli potrvá, než vyrazí do La-La Landu převrátit tam všechno vzhůru nohama, bude mít čas zastavit se doma, sbalit si věci a rozloučit se

s Nadine. Poletí normálním letadlem - velitel Michaels nechtěl poutat zbytečnou pozornost tím, že by si vypůjčil jedno z letadel Net Force -a poletí inkognito na otevřené služební letenky, takže budou moci nahlásit jména na seznam cestujících až těsně před nastoupením, a tehdy použijí krycí jména.

S ohledem na to, že na západním pobřeží byl vlastně nedávno, to pro něj asi nebude taková událost jako pro Jaye Gridleyho; ale i tak se aspoň dostane ven a bude něco dělat, v tomto okamžiku bylo cokoli lepší než další den strávený předstíráním práce.

Zamířil na dálnici a jel zpět k městu.

Obvykle by pokračoval po I-95 a pak do Districtu, projel by po obchvatu až na severní okraj města, kde bydlel.

Ale po pár mílích si všiml, že ho nejspíš někdo sleduje.

Po tomhle úseku dálnice jezdily spousty lidí, desítky aut a nákladních vozů mířily stejným směrem, takže si nemohl být jist, ale toho auta si všiml poprvé, když přejížděl do vedlejšího pruhu, když chtěl předjíždět. O něco dál, když se zařadil zpět do pravého pruhu, udělalo to vozidlo totéž.

To je věc. Sotva mohlo jít o nezvratný důkaz. Ale když nastupoval do téhle složky Net Force, absolvoval standardní sledovací kurz a v paměti mu zůstalo pár pouček lidí z FBI, kteří pracovali na tajných operacích a působili v tom kurzu jako instruktoři: Jestli máte pocit, ze vás někdo sleduje, dá se to snadno a lacino poznat. Když se to nepotvrdí, budete mít trošku trapný pocit. Ale když zjistíte, že máte pravdu, možná se vyhnete okamžiku, kdy byste se ocitli v pořádném průseru."

Možná se choval až příliš opatrně, ale jako profesionální voják se Howard už před mnoha lety naučil, že připravenost není totéž co paranoidní chování. A jak říkal ten instruktor, prověření téhle eventuality nic nestojí.

Nedaleko před ním odbočovala malá státní silnice na severovýchod do Manassasu a Howard se zařadil do pruhu pro odbočení. Kdyby vůz za ním - vypadalo to na bílý neon -jel rovně, on by najel zpět na dalším nájezdu a odjížděl by domů.

Neon se dostal na úroveň odbočovacího pruhu šest vozů za Howardem a sjel z dálnice chvilku po něm.

Ale, ale.

To však ještě nic nedokazovalo. Po dvou až třech zatáčkách, říkali lidé z FBI, může jít pořád ještě o náhodu. "Přemýšlejte o tom. Co by se stalo, kdyby jeden z vašich sousedů cestou domů náhodou najel na dálnici za vámi? Taky by pokaždé zatočil stejně jako vy, ne? Nemusí jít vůbec o nic. Nedělejte žádné závěry, dokud si nebudete stoprocentně jistí."

A Howard si vybavoval několik jednoduchých způsobů, jak takovou jistotu získat.

Pokračoval po státní silnici, která byla rovná a příjemná, vedla z předměstských čtvrtí na venkov. Před nimi byla křižovatka a odbočka doleva jistě vedla k nádrži Occoquan. Fajn, tak to zkusíme doleva.

Ujel asi půl kilometru a bílý neon za sebou neviděl.

No tak fajn, byl paranoidní. Najde si místo, kde se otočí, a pojede domů. Ulevilo se mu.

Asi kilometr před ním stál menší obchod a benzinová pumpa. Howard tam zajel, zastavil a vešel dovnitř. Zašel si na záchod, koupil si sáček popcornu a plechovku ovocného nápoje a vrátil se k autu. Jestli ho někdo sledoval, tak svým nákupem ospravedlnil fakt, že k té pumpě zajel. Důležité bylo, jak jim vysvětlil instruktor, nedat pronásledovatelům najevo, že víte, že vás sledují. Je lepší mít za zadkem někoho, o kom víte, než někoho neznámého.

Pokračoval stejným směrem jako dosud a plánoval, že se časem napojí na hlavní silnici nebo na dálnici.

Po asi pěti stech metrech za čerpadlem zahlédl ve zpětném zrcátku ten bílý neon. Auto se drželo daleko vzadu, asi kilometr, ale Howard si byl poměrně jist, že jde o stejné auto.

Hm. Začínal si být značně jist, ale po několika pokusech by se všechno mělo vyjasnit úplně.

Když dorazil na menší vedlejší silnice, párkrát zatočil, doprava, doleva, doprava, doprava, ujel několik mil, dokud se neocitl na malé venkovské silnici - a úplně se ztratil. Aby se odsud dostal, bude muset využít služeb GPS. Neměl sebemenší tušení, kde může být.

Nakonec zjistil, že jede po silnici, která, jak se psalo na ceduli, vede na bojiště z občanské války nedaleko Manassasu. Dvě velké bitvy zde původně dostaly jméno podle říčky, která oblastí protékala, Bull Run, vzpomínal si Howard.

Neon mu párkrát zmizel z dohledu, někdy i na dvě až tři minuty, a Howardovi se zdálo, že člověk, který ho sleduje, má výjimečnou schopnost přesně odhadnout, kudy se dát.

Pak mu došlo, že mu na auto možná připevnili nějakou vysílačku a tomu člověku stačí, aby jel podle signálu.

Hergot, taky ho to mohlo napadnout dřív.

Ale asi po pěti náhodných zatočeních už neměl nejmenší pochybnosti o tom, že ho ten neon pronásleduje. Otazník se teď vznášel jen nad tím, kdo to je a proč?

Mohl by zavolat na dálniční policii, požádat několik státních policistů, aby neon zastavili a získali odpovědi na jeho otázky. Kdyby se ukázalo, že tím pronásledovatelem je Lee, bylo by lepší nechat úřady státu Virginie stranou; nejlepší bude udržet to v tajnosti. Nebo by mohl povolat ozbrojený oddíl Net Force a nechat toho řidiče zmáčknout, ale pravdou bylo, že se o své věci uměl postarat sám. Měl u sebe zbraň a zatím se neobjevil žádný důvod, aby svou jednotku přivolával, zejména pokud by se ukázalo, že jde o obrovskou shodu náhod. Někdo se ztratil a rozhodl se, že se odsud dostane nejlíp tak, že pojede za ním.

To tak.

Uvědomoval si, co mu Michaels říkal o agentovi DEA Brettu Leeovi. Po

přestřelce v L.A. mohl Howard připravit agenta o práci, možná proti němu dokonce zahájit trestní stíhám. A jelikož se zdálo, že ten člověk je zapleten do nějakých nezákonných záležitostí, sotva by litoval, kdyby Howard někde sjel z cesty, narazil do stromu a nehodu nepřežil.

Od obyčejného sledování k promyšlené vraždě bylo pochopitelně poměrně daleko a možná o to v tomhle případě vůbec nešlo. Třeba šlo o něco docela jiného. O člověka, kterému Howard zkřížil cestu a už na něj zapomněl, anebo ho někdo mohl sledovat i z úplně jiných důvodů.

Rozhodující tedy bylo, že potřeboval zastavit toho, kdo ho tady sledoval, dojít k němu, prohodit s ním pár slov a následně to zjistit.

Tady na venkově mezi těmi stromy, poli a pastvinami by měl najít místo, kde by se to dalo provést.

Začal se po něm rozhlížet.

32 KAPITOLA

*****

Malibu Kalifornie

Drayna nepřekvapilo, že Shawanda Silvermanová se mu za pár hodin znovu ozvala. Našla pro něj nádherný domek, a kdyby prý se chtěl zastavit a prohlédnout si ho, jistě by si udělala čas.

Pomyslel si, že obor realit asi není zrovna v kurzu.

Vzal si od ní adresu a další informace a řekl, že se brzy zastaví pro klíče. Všechny právní náležitosti vyřídili přes internet, elektronické podpisy a převody peněz šly z jedné z jeho falešných adres. Všechno vyřídili.

Sám tam pochopitelně nepojede, nechtěl, aby si zapamatovala jeho obličej. Obvykle by za ní poslal Tada, jenže Tad se ještě pořád válel na terase. Když se setmělo a ochladilo, Drayne přes něj přehodil deku, a když vyšlo slunce, postavil vedle něj plážový slunečník, aby měl trochu stínu. Stařík Tad se ještě pár dní nebude schopen hýbat, jestli se ještě vůbec někdy pohne.

Bodyguardi se naštěstí objevili, a ačkoli dva z té najaté čtveřice nepatřili jistě k nejbystřejším stvořením pod sluncem, tak zbývající dva byli poměrně schopní. Všichni měli ruční zbraně, ve velkém kufru si ještě nesli několik brokovnic a všichni tvrdili, že mají jisté zkušenosti s nějakým orientálním bojovým uměním. Nejvyšší z té bandy měřil sto deva-

desát centimetrů a vážil sto třicet kilo, a jeho obličej už očividně utržil pár ran pěstí. Jeden z těch bystřejších se jmenoval Adam, vysoký svalnatý blonďák kolem třicítky, který vypadal, že se kdysi věnoval surfování.

Drayne se rozhodl, že za slečnou Silvermanovou pro klíče od nového bytu pošle právě Adama.

Jmenujete se Laszlo Mead a pracujete ve společnosti Projects, Inc.," řekl Adamovi. "Kdyby se jí zdálo, že váš hlas zní trochu jinak než v telefonu, tak jí řeknete, že jste byl tehdy nachlazen."

"To bude hračka," řekl Adam. Nadechl se, zpola vydechl a pak řekl: "Dobrý den, slečno Silvermanová. Jsem Laszlo Mead."

Drayne slyšel svůj hlas z nahrávek tak často, že okamžitě pochopil, že Adamův výkon je dokonalý. "Ježíši, to je dobrý."

"Občas se věnuju herectví," řekl Adam. "Bohužel se za to moc dobře neplatí. Aspoň zatím."

Když Adam odešel, Drayne chvilku přemýšlel o těch bodyguardech. Neplánoval, že komukoli z nich prozradí, kde se ten bezpečný dům nachází, leda v případě, že by došlo k nejhoršímu a oni by zůstali trčet na místě, až on vypadne. Adam měl dost rozumu, aby to pochopil, a kdyby se o to chtěl zajímat, mohl by to ze Silvermanové dostat bez větších potíží. Koneckonců, Laszlo bude on, ne? To by

taky mohl být problém, takže kdyby se to všechno nějak nepříjemně zvrtlo, musel by se ubezpečit, že Adam bude stát na jeho straně nebo nebude ve stavu, kdy by o tom jeho úkrytu mohl komukoli vyprávět.

Drayne si říkal, že je asi načase sehnat si tu pistoli.

No, hlavně že se věci pohnuly kupředu; pojistku měl připravenou a cítil se mnohem líp.

Informoval své zákazníky, že Kladivo s časovačem bude k dispozici přibližně do osmačtyřiceti hodin. Za několik minut měl dvacet objednávek, o hodinu později ještě o pětadvacet víc. To bylo pětačtyřicet dávek té drogy plus jednu pro Tada, jestli se do té doby probere. A jelikož Tad vůbec nevěděl o světě, Drayne bude muset vzít starost o distribuci na sebe, ale to nebude problém, využije internetu a služeb FedExu, nebude se muset obávat žádných potíží plynoucích z toho, že by se s kýmkoli setkal osobně. Teď tedy potřeboval už jen pár chemikálií.

Vzhledem k ostraze nechtěl začínat moc nápadně, takže se rozhodl, že odjede vařit do karavanu, až nastane pravá chvíle. Nebude nutné, aby

jezdili s ním, měli hlídat hlavně jeho dveře a usnadnit mu odchod, kdyby potřeboval utéct. V poušti, kde na něj čeká karavan, ho od nějakého Adama nikdo nerozezná.

Usmál se. Jo. Všechno bylo zase jako dřív. Až na ty trable s tátou. No co. Tohle všechno promyslí později. Vymyslí si nějakou historku, po které se jeho táta bude cítit zle, že je třeba špion nebo tajný policista nebo tak něco. Jo. To by byla poetická spravedlnost, že? Kdyby si jeho otec myslel, že slouží státu, zatímco ho obvinil z nelegální a nemorální činnosti. To by byla psina.

A teď možná nadešel čas otevřít láhev a dát si trochu bublinek. A pak by mu jeden z těch bodyguardů mohl ukázat, jak se zachází s pistolemi.

*****

Washington, D.C.

"Ty mě tady necháš a jedeš pryč?" zeptala se Toni.

"Toni, tys odhalila stopu," řekl Alex. "My ji teď musíme prověřit."

"A vážně to musíme udělat my} Net Force nemá práci v terénu v popisu práce, tohle je pro lidi z FBI."

Jo, ale pochop to, já nevím, jak jisté by to momentálně bylo. Pokud se Jayovo podezření potvrdí, máme tady dva chlápky, co jsou schopní sehnat informace, které nejsou běžně k dostání. NSA má uši všude."

"Ale no tak, copak bys nedokázal najít nějakou jinou cestu? To bys tuhle informaci nemohl osobně donést někomu z Net Force a nařídit mu, aby to prošetřil, aniž by se o tom zmínil před někým zvenčí?"

Alex si dál balil věci s sebou, do kufru pak vecpal i hygienické potřeby na cestu. "Kdybych věděl, na koho se můžu spolehnout, tak jistě. Ředitelka se o ten případ hodně zajímá. Kdyby se to nějak zvrtlo, umíš si představit, koho by asi obvinili, i kdyby to nebyla naše vina. Je mnohem jednodušší hodit to na Net Force než přiznat vlastní vnitřní problémy. Nebo dokonce vznést obvinění vůči sesterskému úřadu bez nezvratného důkazu. Víš o tom dost, takže si umíš představit, odkud vítr fouká."

"Podle mě je to spíš výmluva," řekla. "Výmluva, abyste mohli vypadnout z kanceláře. A odsud."

Přestal balit a podíval se na ni.

Jsem tlustá, bledá, cloumají mnou hormony a jsem těhotná," řekla. "A přivádím tě k šílenství."

Přišel k ní a chytil ji za ramena. "Ne. Nosíš naše dítě a já tě miluju. Jsi nejkrásnější žena na světě, teď víc než kdy jindy."

"To říkáš jenom proto, abys mi zvedl náladu."

"No, to je pravda," řekl. Ale usmál se přitom.

Toni se na něj taky usmála. "Ty jsi parchant."

"To si vyřiď s mojí mámou. Nikdy se přede mnou o ničem takovým nezmínila, a tátu by to určitě taky překvapilo."

"Mazanej parchant."

Ale i ona se usmála.

"Asi za tři hodiny se mám na letišti sejít s Johnem Howardem a s Jayem. Takže máme trochu času na sprchu a pořádné rozloučení, ne?"

"Mazanej parchant, co nikdy nemá dost."

Zasmál se a Toni taky.

*****

Okolí Manassasu vypadalo jako většina severní Virginie, spousta kopečků, předměstí a supermarketů, silnice, které se během špičky neprodyšně ucpou. Ale i tak existovaly oblasti, kde se borovice a duby ještě nevzdaly, za kamennými zídkami odolávalo rozmarům počasí několik starých domů.

Howard jel asi půl hodiny, dokud nenašel prázdnou venkovskou cestu lemovanou stromy, která se pro jeho záměr hodila. Jel po ní asi kilometr před neonem, pak zatočil doprava na úzkou polní cestu vedoucí k ohradě pro dobytek.

Plánoval, že vystoupí, zamíří přes pastvinu k malému lesíku naproti, pak se zezadu vrátí k neonu, který, jak předpokládal, zastaví a bude se rozhodovat, co přijde teď. Jakmile se ocitne za tím pronásledovatelem, postaví se za něj s revolverem v ruce a zjistí, kdo to je a co chce. Jednoduchý plán, ale měl by vyjít.

Neon sjel ze silnice asi čtyři sta metrů za ním, otočil se k němu stranou spolujezdce a zastavil.

Howard pár vteřin počkal a pak vystoupil.

Ještě ani nezavřel dveře, když se ozvalo cink! cink! ze strany spolujezdce a boční okna jeho vozu se rozlétla, vzápětí se ozval výstřel z pušky. Kulka, která letěla rychleji než zvuk, ho minula asi o pět centimetrů.

Hernajs!

Howard udělal dva kroky k přední pneumatice a přikrčil se za ní. Vytáhl revolver. Motor poskytoval nejlepší ochranu a tlusté ocelové kolo by jistě odrazilo i ostřelovačskou kulku.

Další výstřel, další kulka prorazila dveře vozu, a kdyby tam zůstal, bylo by po něm.

Tohle bylo zlé.

Poblíž neviděl žádný úkryt. K lesíku to bylo asi padesát metrů přes nechráněnou pastvinu, snaha přeběhnout silnici na druhou stranu by byla úplně stejně hloupá, běžel by zcela nechráněn. Solidní střelec by ho sundal. A jeho zbraň, třebaže šlo o kvalitní kus, mu na vzdálenost čtyř set metrů mohla být k ničemu, pokud by se za něj nepřimluvil sám pánbůh.

Zariskoval a rychle se rozhlédl.

Pastvinou se rozlehl další výstřel a kulka pronikla bokem vozu nad pneumatikou, ale zastavila se někde v motoru. Ozvalo se hrozivé cinknutí.

Kdyby se ten střelec rozhodl přiblížit, pořád by měl asi tři sta až tři sta padesát metrů k dobru. Kdyby to ovšem vzal oklikou, byl by Howard v pořádné bryndě.

Mohl by si přivolat pomoc, ale ta by se sem určitě nedostala včas. Co bude proboha dělat?

Paměť umí člověka pořádně vypéct. Až teď si vlastně vybavil, co veze v kufru auta. Když si na to vzpomněl, projela jeho tělem zvláštní naděje a začaly ho napadat různé možnosti.

Howard se přikrčil a přešel k zadní části vozu.

Další kulka zasáhla jeho vůz asi uprostřed a nejspíš se zaryla do rámu nebo do nějaké pevné části ve dveřích, protože k němu na druhou stranu neproletěla.

Dospěl až k zadní pneumatice. Měl klíče a otvírání kufru a dveří bylo na elektrickém alarmu. Zhluboka se nadechl, zvedl revolver nad kufr auta, namířil

na neon a co nejrychleji vypálil asi tři výstřely.

V ten samý okamžik stiskl ovládač kufru, vrhl se pod zvedající se víko a vzal tu tvrdou krabici zevnitř. Zvedl ji a rychle se přikrčil zpátky za pneumatiku.

Další ostřelovačův výstřel byl fantastický; zasáhl levou pneumatiku, kulka pronikla ocelovou výztuží, zasáhla pneumatiku na straně u řidiče,

pronikla jí a pak do rohu krabice s náboji vyvrtala díru a div ji Howardovi nevyrvala z ruky.

Auto kleslo na ráfky a Howard tušil, že v dohledné době ho nejspíš nikam neodveze.

Howard uvolnil záklopky a vyndal na zem jednotlivé části pušky BMG ráže .50. Kulka nic zásadního nezasáhla. Odložil revolver a v rychlosti ještě umocňované adrenalinem, složil pušku nejspíš v rekordním čase. Do zásobníku zasunul pět nábojnic, nabil a na dalekohledu zapnul mířidla s červenou tečkou. Vybavoval si, že puška je zamířena na tři sta metrů, takže to možná bude muset trošku upravit. Nebo třeba ne. Ta puška střílela poměrně přesně i na velkou vzdálenost.

Nejvyšší čas učinit nějaký závěr. Střelec zřejmě používá ostřelovačskou nebo loveckou pušku s dalekohledem ráže 30-6 nebo .308, a pokud tomu tak je, jde nejspíš o závěrovou zbraň. Takže musí po každém výstřelu ručně nabíjet, což znamená, že Howard bude mít mezi výstřely půl až tři čtvrtě vteřiny času.

Což není na přesné zamíření mnoho. A kdyby se jednalo o poloautomat, tak by to bylo hodně zlé. Ale tak to prostě bylo.

Howard pevně uchopil tu těžkou pušku. Vystrčil hlavu, příšerně dlouho ji nechal zvednutou, pak se asi po půl vteřině znovu sklonil.

Výstřel na sebe nenechal dlouho čekat, zasáhl kufr, proletěl jím, ale minul Howarda o dobrých patnáct centimetrů.

Pak Howard vyskočil, postavil dvounožku pušky na víko kufru, které tím zavřel a červenou tečku namířil do střední části neonu. Až příliš rychle stiskl spoušť a zpětný náraz ho zasáhl a div ho nepovalil na zem. Ozval se ohlušující výstřel, málem přišel o uši. Zatímco se zoufale snažil znovu získat rovnováhu a zároveň dobít, prázdná nábojnice odlétla v oblaku kouře napravo od něj.

Teď bude mít ten hajzl o čem přemýšlet! Není to taková legrace, když se oběť zmůže na odpověď, co?

Howard se podíval do dalekohledu. Díky zvětšení viděl na boku vozu v místě, kde se zkrabatil plech neonu, díru. Kolem průstřelu velkého jako pěst byl ohořelý lak, ale střelce nebylo nikde vidět. Jestli má ten člověk trochu rozumu, tak se teď sám schovává za přední pneumatikou, kde ho ochrání blok motoru. Když Howardova puška vystřelila, ozval se zvuk připomínající boží hněv a Howardův protivník jistě usoudil, že výhoda je teď na Howardově straně.

Howardovi po té explozi ještě pořád zvonilo v uších a nic neslyšel. Podíval se dolů, všiml si špuntů do uší, které se dodávaly ke zbrani, a zariskoval o vteřinu déle, než se pro né natáhl a nasadil si je do uší.

Střelec pořád nikde.

Fajn. Tak se podíváme, jak se ti líbí, když se ocitneš pod palbou, ty mizero.

Zamířil červenou tečku na horní okraj přední pneumatiky a stiskl spoušť, tentokrát si dal víc záležet.

Kulka zasáhla vůz o pár centimetrů výš a nepochybně rozdrtila a zničila motor vozu. Zpod kapoty se vyvalil kouř, možná z chladiče nebo z klimatizace. Tipoval, že ani to druhé auto nikam neodjede.

Teď byla příležitost přivolat posily. Vytáhl virces a stiskl kontrolku pro pohotovostní volání.

"Pane?" ozval se hlas.

Howard se usmál A mám tě, ty hajzle.

"Vydržte chvilku." Howard znovu vystřelil na neon. Tentokrát zasáhl přední

pneumatiku. Vůz poklesl.

"Chci helikoptéru s četou vojáků připravených ke střelbě. Musí přistát dvacet metrů východně od místa, které udává GPS mého vircesu, a to nejdéle do patnácti minut. Nejde o žádné cvičení."

"Ano, pane!"

"Situace vypadá následovně..."

Když však helikoptéra z Quantika přistála na místě a na zem vyskákala desítka nejlepších lidí z Net Force, rozprchli se a obklíčili ten znehybněný neon, střelec nebyl k nalezení. Auto stálo mnohem blíž u lesíka než Howard a střelci se nějakým zázrakem podařilo proklouznout, aniž by ho Howard zahlédl.

Hergot!

33 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Jay vzhlédl od notebooku a podíval se na šéfa a generála. "Auto toho střelce bylo kradené," řekl.

Nacházeli se na letišti v jednom ze salonků pro VIP, do nichž měl jeho šéf přístup, a čekali na let do L.A. Jestli Johna Howarda nějak rozrušila skutečnost, že se ho někdo pokusil zastřelit nedaleko od míst, kde si Stonewall Jackson vysloužil svou válečnickou přezdívku, nebylo to na něm na první pohled vůbec znát.

Jako federální agent si ovšem Howard mohl vzít na palubu letadla zbraň, tentokrát po šéfově intervenci. Michaels s Jayem s sebou taky měli tasery, ale Jay z toho svého střílel jen při povinných pololetních kvalifikačních cvičeních, z nichž poslední se konalo před čtyřmi měsíci. Nechtěl si nalhávat, že by byl nějaký machr na přestřelky, a to ani při práci s tasery, jaké dostávala většina zaměstnanců Net Force kromě ozbrojené složky.

"Kradené auto. To není zas takové překvapení," řekl Howard. "Přece jsme nemohli doufat, že by použil vlastní auto. Nepočítám, že se lidem z laborky podařilo sejmout nějaké otisky nebo odebrat vzorky DNA, co?"

"Zatím ne, pane," odpověděl Jay.

"Ani to mě nepřekvapuje," řekl Michaels. "Tedy pokud v tom voze byl ten, kdo si myslím, že tam byl. Kde se asi tak pohybuje pan Lee?"

"To je trošku složitější," řekl Jay. "Nemohli jsme prostě říct agentům FBI, aby ho našli a zabásli, pokud jsme nechtěli, aby nás odhalili. Podle tajného kontaktu, který jsme získali v rámci DEA, měl dnes pan Lee osobní volno. Odjel do Marylandu navštívit babičku, která žije v pečovatelském domě nedaleko Baltimoru. Přístupné on-linové záznamy v domě Sester Panny Marie pro seniory naznačují, že pan Lee se tam zapsal jako návštěva asi hodinu před útokem na generála Howarda a odešel deset minut po útoku. Nikdo se tam nicméně zatím osobně nevydal, aby provedl osobní zjištění u zaměstnanců."

Jak snadné by bylo zfalšovat příchody a odchody a osobní záznamy?" zeptal se Howard.

"Já bych to dokázal s rukama za zády a takovou rýmou, že by hlasová linka zachytila jenom každé třinácté slovo," odpověděl Jay. "Navíc se zavázanýma očima a ve spánku."

"Taková dřina, jo?"

"Kruci, šéfe, to bys dokázal i ty."

"Fajn, tak tam pošleme vyšetřovatele, abychom zjistili, jestli Lee svou starou babičku skutečně navštívil."

"Jestli tam byl, tak těžko je tím střelcem on," řekl Jay.

"Než tu možnost vyloučíme, zkusme to nejprve zjistit."

"Dost by mě překvapilo, kdybychom našli sestřičku nebo zřízence, který si vybaví, že Leeho dnes zahlédl," řekl Howard.

"Máme nějaké zprávy o dalším šetření na místě činu?" zeptal se Michaels.

"Ne, nic, co by stálo za řeč," řekl Jay. "Žádné prázdné nábojnice na zemi, žádné stopy krve, žádné vlasy, pohozená krabička zápalek, doklady nebo mapy s návodem, jak se dostat k útočníkovi domů. Otisky bot ukazují na běžnou značku levných mokasín. Vlákna z míst, kde střelec klečel, dávají tušit, že šlo o lehkou šedou bavlnu, možná o tepláky."

"A ty oděvy, boty a nepochybně i rukavice už touhle dobou leží v nějaké popelnici nebo jsou spálené na prach," řekl Michaels.

"Tohle byl profík," řekl Howard. "Kdybych neměl ten přenosný kanon, tak si myslím, že by mě dokázal zastřelit."

"Řekl jste o tom ženě?" zeptal se ho Michaels.

Howard se na něj podíval. "Vy byste to té své řekl?"

Šéf se zatvářil nejistě. "Možná. Toni pracovala v Net Force, ví, jak se situace může občas zvrtnout. Je ale pravda, že je těhotná a nechtěl bych ji děsit, když už je po všem."

"Nikdo nezavolal na místní policii, a ani média o tom nemají ponětí, udrželi jsme to pod pokličkou," řekl Howard. "Nechtěl jsem ženě přidělávat starosti. Zmíním se o tom později. Až toho parchanta, co to udělal, chytíme."

Jay nic neříkal. On by to Saji řekl, jenže ona byla buddhistka, a ti se vznášejí někde jinde. Rozhlédl se kolem sebe. Čistě teoreticky by takové věci dělat neměli, protože se nejednalo o nic, co by měli v popisu práce. Navíc nikdy neměli letět stejným letadlem. Kdyby totiž spadlo, přišel by o život velitel, hlava ozbrojené složky a vedoucí počítačových operací, což by bylo pro Net Force velmi zlé. Ředitelka by byla vzteky bez sebe; jenže na druhou stranu by to Jaye zase tolik z míry nevyvedlo, kdyby byl pod drnem a tak. K čertu s tím.

Jayovi létání nevadilo, nikdy z něj neměl strach. Čas od času nějaké letadlo spadlo, ale pravděpodobnost byla stejná jako zásah bleskem. Jestli se to má stát, tak se to stane. Co má člověk jinak dělat, zůstat celý život doma?

Těšil se na návštěvu Hollywoodu. Kromě virtuálních návštěv tam byl ve skutečnosti jenom jednou, na výletě na střední škole, v rámci počítačového družstva, které se mělo zúčastnit národní soutěže. Skončili na druhém místě, ale měli vyhrát, jenže jeden z pitomců v jejich týmu zbabral program, s nímž by si poradilo i dítě v jeslích. Jay se věnoval vytváření virtuálních scénářů tak strašně dlouho, že měl pocit, že je mezi filmovými tvůrci jako doma. Až se tam dostanou, bude hluboká noc a pojedou rovnou do hotelu, ale zítřek bude jistě zalitý sluncem a plný nádherných zážitků.

Zapnul laptop, stiskl knoflík bezdrátového připojení na internet a přihlásil se znovu přes šifrovaný přístup do hlavního okruhu Net Force. V tašce měl vybavení na VR, ale nechtěl se do toho pouštět na veřejnosti, bylo tu moc lidí, kdokoli mohl přijít a tašku mu ukrást, zatímco on bude napojen všemi smysly do nějakého scénáře. Tady v salonku pro VIP by to nejspíš bylo v pohodě, ale nemělo smysl vytvářet si špatné návyky. Prostě to provede staromódním a nudným způsobem, přes hlasovou linku a rukama, což je sice otrava, ale co se dá dělat.

*****

Banning, Kalifornie

Drayne měl v karavanu klimatizaci puštěnou na maximum a taťka s mamkou odjeli tím svým malým autem do města, asi do baru nebo bůhvíkam. Drayne zatím vařil novou dávku Kladiva. S posledním katalyzátorem počká, až se vrátí zpátky do města. Teď nastala ta pravá chvíle zkontrolovat nový bezpečný dům, tam se mu nebude nikdo dívat přes rameno při dokončování té směsi. Jakmile natáhne budík, pošle jednoho z bodyguardů se spoustou balíčků do FedExu, a hotovo,

dalších pětačtyřicet tisíc na bezpečném elektronickém kontě, no, není život nádherný? Usmál se. Co teď asi dělají obyčejní lidé?

*****

Beverly Hills, Kalifornie

Mae Jean Kentová byla úchvatná žena, pomyslel si Michaels, měla jiskru a sex-appeal a její silné hlasivky ještě doplňovala dvojice nemenších, ba dokonce obřích, ňader. Toni mu vysvětlila, že nejsou pravá, ale i tak...

Byla pohledná, plavovlasá, opálená, štíhlá a na sobě měla sportovní podprsenku, přiléhavé kalhoty a sandály. A na nose velké sluneční brýle. Svolila, že se s nimi sejde v nějaké místní restauraci, jež nejspíš patřila k místům, kde se člověk musí čas od času ukázat, a neustále mávala na nějaké lidi, kteří chodili kolem stolku, u něhož Michaels, Jay, John a ona seděli.

"Ahoj, Muffy! Nazdar, Brade! Omlouvám se, Alexi, co jste to říkal?"

"Slečno Kentová..."

"Ne, prosím vás, říkejte mi MJ, všichni mi tak říkají!"

Michaels odhadoval její věk tak na třicet, soudě dle kůže na rukou, ale chovala se spíš, jako by jí bylo osmnáct. Tvořila součást zdejšího kultu mládí, kdy je člověk v pětadvaceti už považován za starce.

"MJ. Povězte mi něco o tom plážovém filmu."

"Och, to bylo hrozné natáčení! Už na začátku Todd - tedy Todd Atchinson, ten režisér - měl hrozný záchvat a došly mu prášky a během natáčení byl k nesnesení. V jednom kuse na někoho řval. A pak se

Larry - Larry Wright - hrozně porafal se svým přítelem, on je gay, je to hrozná škoda, má úplně nádherný tělo, víte? No nic, Larry byl v takové depresi, že jenom chodil dokolečka jako lev v kleci. A George - tolik mě zasáhlo, když jsem se dozvěděla, že umřel, tolik moc, ale jel hodně v drogách, úplně příšerně - když jsme něco točili spolu, měl v jednom kuse erekci, víte, takže ho museli zabírat tak, aby to nebylo vidět, protože se mu pořád nadouvaly plavky!" Uchichtla se a zhluboka se nadechla, takže dala vyniknout výdobytkům očividně velmi nákladné plastické operace.

Michaels litoval, že tu není Toni, aby viděla, jak prázdná a nepřitažlivá ta žena je navzdory svému vzhledu a snaze o to, co považovala za inteligentní a živý projev.

Michaels mrkl na Howarda, který se tvářil neutrálně a nic neříkal. Jay se zdál zcela pohlcen pohledem na Maeina ňadra dmoucí se v podprsence, která měla co dělat, aby jejich vzdouvání vydržela.

"Napadá vás něco, co by mohlo nějak souviset s něčím, čemu se říká Thorovo kladivo?"

Otočila se a mávla na někoho, kdo procházel kolem stolků. "Ahoj, Tome, zlatíčko! Jak se máš!" Velmi svůdně se zadívala na zlatíčko Toma.

Michaels zachytil v Howardově tváři náznak úsměvu, ale když se na něj podíval, úšklebek byl ten tam.

"MJ?"

"Cože? Aha, ne, nepamatuju se na žádnýho Thora s kladivem."

"Kde se ten film natáčel?" zeptal se Jay. Jeho zaujetí nejspíš nebylo tak hluboké, jak si Michaels myslel.

"Kde?"

"Ano. Na jakém místě."

Zvedla oči vzhůru, jako by čekala, že odpověď je napsána na spodní straně velkého slunečníku nad jejich stolem. Pak se podívala na Jaye a sladce se na něj usmála: "V Malibu," odpověděla. "Na pláži."

Michaels vytušil, kam Jay tou otázkou mířil, a pokračoval: "Bylo na tom místě něco zvláštního?"

"Zvláštního? Ne, ani bych neřekla. Byla to taková soukromá pláž, Todd znal pár majitelů, co měli domy přímo na ní, takže to kvůli natáčení přehradili.

Každý den tam chodily spousty turistů a žádaly mě o autogram. Mám děsně moc fanoušků."

"Nějaký kritik se prý vyjádřil, že váš výkon v Křič, lásko, křič byl prvotřídní," pronesl Howard a usmál se.

Michaels se Šokovaně podíval na Howarda.

"Fakt? Snažila jsem se do toho vnést nějaký podtext, ale scénář byl, víte, prostě plný zásadních problémů. Scenáristi nechápou, jak by měl vypadat pořádný materiál pro herce. Všichni tady jsou hlupáci."

Asi používají moc dlouhá slova, napadlo Michaelse. Taková víceslabičná slova musí být vážně fuška.

Ale to není fér, Alexi. Tohle je Hollywood, nezapomeň, jde tu hlavně o to, aby všechno vypadalo hezky. Ona nemůže za to, jak to funguje.

"No, děkujeme vám za váš čas, MJ," řekl. "Moc jste nám pomohla."

"Vůbec není zač. Ráda Spolupracuju s vládou, jak můžu. A když budete mít příležitost a budete mluvit s lidmi z berňáku, řekněte jim, ať mě přestanou kontrolovat, jo?" Zářivě se usmála, zhluboka se nadechla a pak se znovu otočila a zamávala. "Barry! Jak se máš?"

Když čekali, až jim z parkoviště přistaví auto, Howard řekl: "No, to byla pomoc jako barák, co?"

Michaels řekl: "A kdy jste viděl Křič, lásko, křič, Johne? Pustil jste si to včera v hotelu na kabelovce?"

"To jenom aby řeč nestála," odpověděl John. "Ostatně jsem neřekl, že jsem to viděl, ale že se tak vyjádřil nějaký kritik. A myslel jsem našeho zdejšího kritika. Jenom jsem použil Gridleyho slova."

"No, myslím, že bychom měli zkusit Larryho," řekl Michaels. "A doufat, že se s přítelem po Plážovém opojení už udobřili."

"Nebo Todda," nadhodil Howard. "Třeba už si koupil další krabičku prášků."

"Anebo to ani nebude třeba," řekl Jay.

Michaels s Howardem se na něj otočili.

"Na tom nápisu v kapsli stálo, že vnoučata budou vědět, kde ho najít. Myslím, že MJ nám to už řekla."

"Pláž v Malibu," řekli Michaels s Howardem zároveň.

"Drogový dealer by si bydlení tam mohl dovolit."

Je to dlouhý kus pobřeží," řekl Howard. "Stovky domů."

Jay řekl: "Ale natáčení filmů ve městech vyžaduje spoustu povolení. Můžu se podívat do záznamů ohledně toho surfařského filmu a najít,

kde přesně se to točilo. Pak by nám vypadlo jenom pár domů. Mohli bychom přezkoumat, komu patří, a pár z nich vyřadit."

Michaels řekl: "Dobrá práce, Jayi."

"Nezdálo se mi, že byste před chvílí přemýšlel výhradně o práci," poznamenal Howard.

"Silikon mě nebere," řekl Jay. "Kromě toho ve filmu vypadá mnohem inteligentnější, a ani to není žádná sláva."

"Fajn, tak se připoj a zjisti všechno, co se dá."

"A další věc," dodal Jay. "Během toho rozhovoru jsem dostal zprávu." Ukázal na laptop a podíval se na Howarda. "Několik svědků, z nichž je pár jeptišek, dosvědčilo, že Brett Lee byl včera v pečovatelském domě v době, kdy jste byl napaden. Takže on to být nemohl."

"Hergot," utrousil Howard. "Kdo teda?"

"Třeba se váš pes vydělal na něčí trávník," podotkl Jay.

"To těžko," opáčil Howard. "Žádného psa totiž nemáme."

"Tak to byste si ho měli pořídit. A měl by mít pořádně ostrý zuby."

Mladík z parkoviště jim přistavil auto a zabrzdil před nimi. Michaels vytáhl z peněženky pětidolarovou bankovku a podal mu ji; mladík se zatvářil, jako by šlo o kus použitého toaletního papíru. Prokrista, na jaké spropitné je asi zvyklý?

Když se posadili, Michaels řekl: "Najdi nám místo, kam bychom měli vyrazit,

Jayi."
"Už se na tom pracuje, šéfe."

34 KAPITOLA

*****
Malibu, Kalifornie

Když se Tad probral, všiml si několika věcí: zaprvé, že leží na terase, kde se plážový slunečník ze všech sil snaží uchránit ho před sluncem, ale pomalinku začíná ten souboj prohrávat.
Zadruhé, že po domě se pohybuje několik mužů s puškami.
Naštěstí jednoho z pistolníků poznal, takže si uvědomil, že se u nich objevili bodyguardi a že je nejspíš najal Bobby.
Když jste se uložili k zimnímu spánku, nic se neměnilo. I na to se dalo zvyknout.
Podíval se na hodinky a podle data zjistil, že byl mimo několik dní. Ušlo to.
Měl pocit, jako by mu někdo rozsekl hlavu tupou lopatou a nalil mu do ní půlku pláže. I vidění měl děsně rozmazané. Zbytek těla už ho jenom bolel. A dost.
Vysoukal se na nohy za vydatného opírání se o slunečník a zamířil ke koupelně. Jednou, když takhle prospal několik dní, močil déle než minutu, ne a ne přestat, musel vyčurat snad pět litrů. Když Tad spal, jeho měchýř z nějakého důvodu nikdy nic nepustil, což chápal jako dar z nebes.
Chlápek s pistolí, kterého Tad poznal, na něj kývl. "Nazdar, Tade."
Tad jeho pozdrav opětoval. Pomalinku si vzpomněl i na jeho jméno. "Čau, Adame. Jak se vede?"
"Dobrý. Bobby šel ven. Měl by se vrátit každou chvíli."
"Fajn."
Vpotácel se do koupelny, pustil sprchu a svlékl se. Počkal pár vteřin, až se ohřeje voda, a pak vstoupil dovnitř. Páchl a močit se přece dá i ve sprše.
Potřeboval se dostat ke svým věcem. Ještě pár dní bude fungovat jako zpomalený film, to věděl, přinejlepším bude hodně omezený.
Otevřel pusu, nechal prudký pramen vody, aby mu z úst vypláchl pachuť dehtu a plísně, třikrát čtyřikrát vyplivl, pak spolkl pár doušků teplé vody. Věděl, že je dehydratován a že kdyby se to zhoršilo, tak by se jeho vnitřnosti pocuchaly natolik, až by se mu zastavilo srdce. Znal lidi, co byli na speedu a pár dní nic nejedli ani nepili, a umřeli z toho. Prostě se jim zastavilo srdce.
Asi deset minut zůstal ve sprše, nechal do sebe bušit proud vody. Když vystoupil na chladnou podlahu a začal se otírat tlustým plážovým ručníkem, cítil se o něco lépe. Jenže ani tenhle posun nebyl žádná sláva.
Své věci měl v kufru auta, které stálo na parkovišti dva domy od nich. Když měl Bobby tu svou paranoidní náladu, což bylo prakticky pořád, nedovolil Tadovi nechávat v domě cokoli, za co by je mohli dostat. Ani v autě, pokud ho Tad chtěl nechat stát u domu, v garáži nebo někde za branou. Nechci tady nic, co se nedá spolknout, řekl mu Bobby, ale zase to neměj tak daleko, abys to nestihl dřív, než se k tomu dostane člověk, co nám vylomí dveře.
Tad se většinou snažil to dodržovat. Nějakou dobu měl drogy zakopané na pláži. Schovával je ve sklenici s plastikovým víkem, aby ji žádný lovec pokladů nebo feťák nenašel kovovým detektorem. V noci se vytratil z domu a zakopal sklenici do písku. Jenže o jednu takhle přišel, neměl sebemenší ponětí, kam ji asi mohl schovat. A jindy zase takovou sklenici vyhrabal něčí pes, takže s tím přestal. Cesta k vozu nebyla tak dlouhá, jenom půl bloku,

jenže po setkání s Kladivem to vypadalo na tisíc mil.

No, nedalo se nic dělat. Rozhodně nechtěl posílat Adama ani někoho z jeho udělaných kamarádů, aby mu jeho fet donesli. Natolik nedůvěřoval nikomu kromě Bobbyho, ale ten by to stejně neudělal.

Tad si oblékl roztrhané tepláky, černé tričko a černé sandály. Snad aby vyrazil. Bude mu to chvilku trvat.

Jdu si pro něco do auta," řekl Adamovi. "Ne, abyste mě zastřelili, až se budu vracet."

"To by byla škoda náboje," opáčil Adam. "Vypadáš, že by tě šlo složit ostřejším pohledem. Houby, vždyť ty vypadáš, že už je po tobě."

"Měl bys víc trénovat, Adame. Tuhle větu už jsem slyšel."

"Počítám, že nejednou."

Tad chvilku přemýšlel, kudy půjde. Přední branou a po silnici to bylo dál. Jenže chůze po pláži a v písku bude obtížnější. Na silnici bude větší hluk, všechen ten provoz. Na pláži bude horko. Bude muset obcházet auta zaparkovaná u chodníku. Další překážky nemohl potřebovat. Dokud si nenamíchá medicínu a ta nezačne účinkovat, dá mu zabrat i dýchání.

Fajn, tak pláž. Zamířil ke schůdkům na terase.

*****

Michaels řekl: Jeden z těchhle tří čtyř domů?"

Howard řídil, Michaels seděl vedle něj a Jay vzadu. Pomalu popojížděli po silnici, dívali se k pláži a Jay řekl: "Asi jo. V povolení se píše o tomhle kusu pláže. Ten bufet bylo ve filmu vidět. Vytáhl jsem si to a podíval se na fotky míst z filmu. Dům vlevo byl postaven před dvěma lety, takže tehdy tady ještě nestál."

"Víme, komu ty domy patří?"

"Ano. Ten nařůžovělý patří herečce Lorrie DeViviové. Připadl jí po rozvodu s jejím pátým manželem Jesselem Tammensem, který je producentem."

"DeViviová... to je ta bohatá šedesátnice? Těžko si lze představit, že by vyráběla a prodávala fet," řekl Howard.

"A vy znáte staré filmové hvězdy, generále?"

"Dostala Oscara," řekl Howard. "A ne za to, jak vypadá."

"A co další domy?"

"Druhý patří předsedovi představenstva banky Yokohama-USA. Je mu taky přes šedesát a taky má víc peněz jak pámbu.

Třetí, ten světlemodrý a bílý, je v majetku společnosti Projects, Inc. Asi něco jako firemní letní byt. Právě se snažím prověřit údaje o té firmě. Jsou z Delaware.

Číslo čtyři patří jistému Saulu Horowitzovi. Netuším, o koho jde, a ani prohledávače zatím moc úspěchu nepřinesly."

"To zní slibně. Zaparkujeme tamhle, u té restaurace, a rozmyslíme se," řekl Michaels.

Kolem všech čtyř domů byly bezpečnostní brány a ploty, aspoň ze strany od silnice. Když Howard parkoval, přijel ke třetímu domu kabriolet mercedes a zastavil u brány. Vůz měl sklopenou střechu a plavovlasý opálený muž v havajské košili, který vypadal jako surfař, namířil elektronické dálkové ovládání na těžkou ocelovou bránu, jež se pomalu otevřela. Muž pomalu vjel dovnitř a brána se za ním pomalu začala zavírat.

"Ho, ho, Kahuna!" řekl Jay pubertálním hlasem. "Dneska to pude!" Jay zvedl ruku, prostřední prsty měl skloněné, palec a malíček roztažené. Mával rukou dopředu a dozadu. "Mahalo!"

"Děkujeme, Briane Wilsone. Stihl sis zapsat značku toho auta?" zeptal se Michaels.

"Krucinál! Promiň, šéfe..."

Je to zbytečné," řekl Howard. "P-R-O-J-E-C-T-S."

"Prověř to," rozkázal Michaels.

Jay zkroušený svým nezdarem při odečítání čísla, vyťukal číslo kalifornského registru motorových vozidel a přihlásil se přístupovým kódem Net Force.

O pár vteřin později prohlásil: "Vozidlo patří firmě Projects, Inc. To je šok, co? Zdá se, že k domu člověku přidělí i autíčko. Sympatická firma."

"Tak co myslíte?" zeptal se Michaels.

"Buď ten, nebo u Horowitze," řekl Howard. "Bohatí bankéři a filmové hvězdy možná drogy berou, ale nemají potřebu je prodávat."

Jen tak pro vaši informaci, generále, na vašem autě našli štěnici. Takže proto jste toho střelce nemohl setřást." Jay ukázal na monitor. "A dále, pan Lee, který, jak všichni víme, nemohl být tím střelcem, dnes nepřišel do práce, prý je nemocný."

"Doufám, že něco smrtelného," řekl Howard.

"A aby to nebyla taková nuda, pan Zachary George je tenhle a příští týden na dovolené," řekl Jay.

Michaels se zeptal: "A něco o zdejším panu Horowitzovi?"

"Ne," řekl Jay. "Ale myslím, že to ani není potřeba."

"A co tě k tomu vede?"

"Podívej se na toho vyzáblýho človíčka v černým, co jde tamhle po silnici směrem od bufetu a vypadá, že dlouho nevydrží," řekl Jay.

"No a?"

"Prohlídni si ho ještě jednou, šéfe."

Michaels ho poslechl. Zamračil se.

Jo," přikývl Jay. "Těžko si ho dokážeš představit, že zmlátí na jednu hromadu plnou posilovnu kulturistů a tu místnost ještě úplně zničí, co?"

Michaels přikývl. "Ale je to on."

"Nikdy bych nevěřil, že uvidím dokonalou kopii policejního identikitu," řekl Jay. "Stačí, abychom ho jenom pozorovali a počkali si, jestli vejde do dveří domu A nebo B. Za těmi, které otevře, bydlí náš dealer, na to dám krk."

Všichni tři sledovali toho muže, který vypadal, že se každou vteřinou skácí k zemi, ale zatím se šoural kupředu. Chvíli mu trvalo, než dospěl k cíli, ale nakonec se mu to podařilo.

"A máme vítěze," prohlásil Jay. "Je to domek toho surfaře. Net Force přebírá velení!" Otočil se na Michaelse. "A co teď, šéfe? Vyrazíme dveře a všechny uvnitř zabásnem?" zvedl svůj taser a zamával jím.

Howard i Michaels se zasmáli.

Michaels řekl: "Vidím, že tvé zkušenosti v terénu tě ničemu nenaučily. Nikam nejdeme. Zavoláme FBI. Oni se o to postarají."

*****

Drayne zaparkoval a vystoupil. Všiml si, že jeden z bodyguardů se krčí za banánovníkem a palmou a kývá na něj. Těšilo ho pomyšlení, že ti muži hlídají jeho dům tak, jak by měli.

Když vešel dovnitř, zamířil na terasu. Tam stál Adam a díval se na oceán. "Kde je Tad?"

"Šel ven, říkal, že si jde pro něco do auta," řekl Adam. "Vrátí se snad za pár minut."

Drayne přikývl. Tad si bude sám dávkovat léky, jakmile bude schopen postavit se na nohy, a svou lékárničku má nejspíš v autě zaparkovaném daleko od domu. Taky dobře.

Vstupní dveře se otevřely a kdo v nich nestojí.

"Ahoj, Bobby."

"Nazdar. Jsi v pořádku?"

"Asi za půl hodiny budu." Zamířil do kuchyně.

Drayne ho následoval do kuchyně a díval se, jak Tad odpočítal deset

dvanáct prášků, kapsli, pilulek a tabletek, natočil si sklenici vody a jediným mohutným douškem všechny léky zapil.

"Když jsi spal, připravil jsem pár věcí," řekl mu Bobby. "Chtěl jsem s tím poslat jednoho z bodyguardů, ale když už jsi vzhůru, můžeš na FedEx zajít ty."

"Fajn."

"Rozvezeme pětačtyřicet ran Kladivem."

Tad zvedl obočí.

"Železo se musí kout, dokud je žhavé," řekl Drayne.

"Už jsi to navařil?"

"Jo. Poslední příměsi jsem doděl v novém domě, takže je to staré necelou hodinu."

"A pro mě máš taky?"

Je moc brzy, Tade, měl by ses ještě vzpamatovat z té poslední dávky. Příští týden uvařím další."

Tad nic neříkal a Drayne zavrtěl hlavou. ‚Je to tvoje tělo."

"To máš úplnou pravdu," řekl Tad. "Dej mi půl hodiny, než mi začnou účinkovat prášky, co jsem si vzal, a pak vyrazím."

Drayne zavrtěl hlavou. "Přivede tě to do hrobu."

*****

Ježíši, šéfe, fakt si myslíš, že bychom my tři nedokázali sundat jednoho surfaře a člověka, co se plouží jako mrtvola?"

Michaels už zavolal ředitelce, která obratem informovala místní kancelář FBI, a věci se daly do pohybu. Řekl: "Není to ta mrtvola, co vytřela podlahu posilovny trojicí lidí, co měli dost sil, aby uzvedli naložený traktor? Copak jsi to sám před chvílí neříkal?"

"To jo, ale..."

"A už jsi zapomněl na záběry bělovlasého muže, co mu slzný plyn a tasery vadily asi jen jako otravný hmyz a pohazoval si s ostrahou kasina a s policisty, jako by to byli cínoví vojáčci? Nebo na tu ženu, co vyrvala holýma rukama ze zdi bankomat?"

"Nezapomněl, ale on se teď sotva vleče. Určitě není pod vlivem té drogy."

Howard řekl: Je moc věcí, které nevíme, Jayi. Přemýšlejte o tom. Jak je ten dům členěn uvnitř? Můžou se vytratit zadním vchodem, zatímco my vejdeme předním? Jsou ozbrojeni? Kdo se kromě nich nachází v domě?

Já jsem z vás jediný, kdo má zbraň, takže vy s velitelem oběhnete dům a s tasery dohlédnete na to, aby neutekli zadem, zatímco já vykopnu dveře, které jsou možná pancéřované? Nechci znevažovat vaše střelecké dovednosti, ale i když něco zasáhnete, před dalším výstřelem musíte znovu dobít, přičemž nejrychlejší dobití taseru, jaké jsem kdy viděl, trvalo těsně pod dvě vteřiny. Odhadoval bych, že to nesvedete dříve než za pět nebo šest. Za dvě vteřiny uběhne člověk šest až sedm metrů, srazí vás k zemi a uteče. Za šest vteřin stihne ještě pivo v baru na ulici, obrazně řečeno. A to, pokud není ozbrojen. Pokud ta mrtvola nebo surfař mají zbraně, co myslíte, že s nimi udělají, když je netrefíte? Nebo když zakřičíte ‚Stát!' a oni vystřelí první? Můžou tam mít poloautomatickou pušku, se kterou není problém sundat i dvacet civilistů na pláži. Samozřejmě poté, co se zbaví vás."

"Hm," řekl Jay. "To by na veřejnosti vypadalo zle, nemluvě o mém vlastním milostném životě. Takže proč nezavolat oddíly Net Force? Těm můžeme důvěřovat."

"To bych volil já," přikývl Howard, "ale velitel má pravdu. My jsme je našli, ale není to naše operace, vůbec tady nemáme co dělat, překročili jsme rámec svých povinností. Kdybychom poslali deset příslušníků ozbrojené složky Net Force vykopnout dveře jednoho domu na pláži v Malibu, všichni bychom si museli hledat nová místa. Pokud bychom sem stihli za pár hodin naše lidi dostat, což bychom stejně nesvedli."

Michaels dodal: "Podle zákona to spadá pod DEA. I když se ředitelka rozhodne, že agenti FBI můžou provést to zatčení, i tak je to hodně horký politický brambor. Ředitelka riskuje, že naštve sesterský úřad, ale ona si to dovolit může, my ne. My nemůžeme ani zažádat o zatykače, takže i kdyby nám nevadilo, že nás vykopnou z práce, to zatčení by bylo nezákonné. Z toho by je vysekal i začínající právník s dutou hlavou. Byli by zatčeni zcela protiprávně."

Jo, fajn, už tomu rozumím," řekl Jay neochotně.

Michaels se podíval na hodinky. "Pokud budeme mít štěstí, agenti by se tady měli objevit za třicet až čtyřicet minut. Když budeme postupovat podle pravidel, zasloužíme si část uznání a hlavně se dočkáme, že ten dealer zavře krám. Konečný výsledek je stejný, nezáleží na tom, kdo je odsud dostane."

"Na jak dlouho toho ale nechá?" zeptal se Jay.

"Co prosím?"

"Ten chlápek nosí v hlavě tajemství, které má cenu milionů, možná dokonce desítek milionů, sám jsi to říkal. Myslíš, že farmaceutické společnosti se nepřetrhnou, aby ho najaly a vytvořily nejlepší tým právníků na světě? Na jak vysokou kauci by ho asi pustili?"

Michaels přikývl. Věděl, že Jay má pravdu. "Nejspíš. To nás ale nemusí zajímat. My jsme ho měli najít. To jsme splnili. Co s ním bude, až ho zatknou, už není náš problém, nemáme nad tím žádnou kontrolu. Jsme jenom kolečko v obrovském soukolí, Jayi. Odvedeme svou práci a musíme doufat, že stejně se zachová i zbytek systému. Všechno dělat nemůžeme."

"To je na hovno," utrousil Jay.

"Vítejte v reálném světe, synku," řekl Howard.

35 KAPITOLA

Drayne dal Tadovi malé balíčky s kapslemi Kladiva, seznam adres a doprovodil ho ke dveřím. Touhle dobou už na bezpečné účty jistě dorazila většina plateb. Než Tad předá balík do rukou úředníka FedExu, znovu se ujistí, že platby byly provedeny.

Když za Tadem zapadly dveře, zazvonil telefon. Šlo o pracovní linku.

"Polymery, Drayne..."

Jestli máš právníka, zavolej mu," ozval se ve sluchátku hlas jeho otce. "Brzy se ti bude hodit."

Jeho otec zavěsil, aniž by se představil, a Drayne měl pocit, že se kolem něj nadouvá mrak chladný jako tekutý dusík.

"Ty!" řekl a ukázal na nejbližšího bodyguarda. "Zavolej Tada! Nepouštějte ho za bránu!"

Bodyguard odběhl.

Draynův strach, zprvu ledový, se teď změnil v nepříjemný žár, který mu spaloval celé tělo.

Táta ho udal!

Ne. Kdyby to otec skutečně udělal, už by se tím nijak nezabýval. Nikdy se neomlouval za něco, o čem se rozhodl, že je to správné. A ačkoli

neřekl nic konkrétního, člověk nemusel být nositel Nobelovy ceny, aby si mezi řádky nedokázal přečíst kupu informací.

Nad Draynem se stahují mračna. Jeho otec se dozvěděl o chystaném zátahu a zavolal mu, aby ho varoval.

Krucifix.

Skoro ještě důležitější než samotné zatčení byla skutečnost, že otec pošlapal třicet let ve službě pro to, aby svého syna informoval o tom, že mu hrozí potíže. Samozřejmě se nedokázal přinutit, aby mu to prozradil všechno,

ale i to málo, co mu řekl a o čem byl přesvědčen, že to Drayne při své inteligenci snadno pochopí, se rovnalo neuvěřitelnému zázraku.

Krucifix.

Drayne zamířil k bezpečnostnímu stanovišti v kuchyni a podíval se na kameru namířenou na přední bránu. Nic. Stiskl ovladače. Kamera stála na kloubu, takže se mohla otáčet prakticky do všech stran. Drayne se tedy rozhodl pro pomalé sledování v okruhu tří set šedesáti stupňů.

Na protější straně ulice stálo na parkovišti u Modrého racka nějaké auto, na místě spolujezdce seděl nějaký muž, měl stažené okno a díval se k Draynovu domu.

Drayne přestal s průzkumem a zamířil kameru na vůz.

Fajn, to by mohl být někdo, kdo třeba čeká na ženu, až se vrátí z toalety nebo tak něco.

Stiskl ovladač zoomu. Kvůli odleskům na předním skle by neviděl dovnitř, ale výrobci kamery o tomhle problému věděli, takže otočením ovladače mohl čočky polarizovat. Obraz se vyjasnil a Drayne viděl dalšího muže za volantem a vzadu třetího.

Do prčic! Už jsou připraveni!

Tad vstoupil do kuchyně. "Co je?"

"Máme společnost," řekl Bobby. "Hele."

Tad se podíval na monitor. "No a? Pár chlápků v autě. To nic neznamená."

Jo, ale právě mi volal táta a řekl mi, že bych měl zavolat svýmu právníkovi."

"Tvůj táta? A kurva."

"Přesně tak." Drayne se zhluboka nadechl. Pak se otočil k Adamovi: Jdi se podívat, jestli někdo není vzadu."

Adam se vrátil za půl minuty. "Ne. U sousedů na dece leží na břiše pár holek bez podprsenek, jinak nic."

"Fajn, takže zatím ještě nepokryli zadní stranu domu. Tade, Adame, půjdeme se projít. Vy ostatní tady zůstaňte. Jestli se tady do pěti minut někdo objeví, nepouštějte ho dovnitř. Pak už je to jedno. Nic nevíte. Nemáte ponětí, kdo jsem ani kam jsem šel. Rozumíte?"

Ostatní strážci si něco šeptali. Vytáhli pistole.

Drayne se otočil na Adama. "Máš ještě jednu náhradní?" Ukázal na zbraň v Adamově pouzdře.

Jasně."

"Dej mi ji."

Adam poslechl. Zbraň byla hranatá, černá a vyrobená z nějakého polymeru. Drayne řekl: "Jak se s tím zachází?"

"Je to Glock ráže .40," řekl Adam. "Namíříš tak, jako bys ukazoval ukazováčkem, a stiskneš spoušť. Je to připravený. Máš jedenáct střel."

Drayne potěžkal tu černou plastovou zbraň, pak si ji zasunul za pásek kalhot pod okraj havajské košile.

"Tak jdeme," řekl.

*****

"A tady máme vojsko," řekl Howard.

Po silnici od jihu přijížděly tři neoznačené sedany. Zatočily na parkoviště a zastavily.

"A další jsou za námi," řekl Jay.

Howard se rozhlédl a uviděl další trojici aut a dodávku, jak přijíždějí na parkoviště.

Z prvního vozidla vystoupil vysoký muž v šedé teplákové soupravě a přišel k okýnku u spolujezdce jejich vozu. "Velitel Michaels? Jsem zvláštní agent Delorme."

Michaels ukázal na Howarda s Gridleym. "Pane Delorme, tohle je generál John

Howard a Jay Gridley."
"Neurazte se, pane, ale nemá Net Force v popisu práce boj s počítačovou kriminalitou?"
"Má."
"Při vší úctě, pane, v okamžiku, kdy jste objevili podezřelého, jste měli okamžitě zavolat příslušné agentuře, a ne se vydat na tak dalekou cestu až sem."
Gridley se předklonil a řekl: "Jo, víte, když jsme naposledy našli podezřelého, tak příslušná agentura vrazila do jeho domu a zastřelila ho. Doufali jsme, že tomu třeba teď zabráníme."
Howard se pousmál. Jay měl prořízlou pusu, ale čas od času dokázal pojmenovat a vyřešit palčivý problém.
"Děkuju, Jayi," řekl Michaels. Pak se otočil na Delorma a řekl: "Nebojte se. Zůstaneme tady a nebudeme se vám motat pod nohy."
"Dobrá," přikývl Delorme. Narovnal se a vztyčeným ukazováčkem udělal ve vzduchu kruh. Tři z vozů vyjely z parkoviště, přejely silnici a zastavily vedle určeného domu. Dveře se otevřely a agenti v neprůstřelných vestách se zářivými nápisy FBI na zádech a s útočnými puškami, v brýlích a helmách s vysílačkami vystoupili z aut. Delorme si vzal sluchátka s mikrofonem, chytil vestu, kterou mu kdosi hodil, a zamířil k silnici.
Z aut na parkovišti vystoupili další agenti a běželi přes silnici.
K místům, kudy se na pláž dalo dojet autem, vyrazila další dvě auta, vyskočili z nich další agenti a zamířili k oceánu, chtěli dům obejít zezadu.
"Solidní výsadek," řekl Howard, když se díval, jak se rozestavují před branou. "Trochu pomalejší, nekoordinované, ale na civilisty to ujde." Měli všechno možné technické vybavení, ale když přišlo na věc, stejně musela přijít pěchota a území zabrat.
"Můžeme tady jen tak sedět a sledovat představení," řekl Michaels. Pak ovšem dodal: "Hergot!"
"Co je?" zeptali se Howard s Jayem zároveň.
Michaels ukázal. Z parkoviště před restaurací vyjel velký dodge a uháněl pryč směrem na sever.
"Pane?" zeptal se Howard.
"To auto řídí ta troska!"
Howard nezaváhal. Nastartoval motor a vyjeli na silnici.

*****

Jay řekl: "Proč se k nim nepřiblížíte, generále? Takhle je ztratíme!"
Howard řekl: "Jestli si nás všimnou, tak je ztratíme, to je jisté. Pojedeme tudy do kopce. Tohle půjčené vozítko bez života se nemůže ani zdaleka rovnat tomu žihadlu, co mají oni. Zatím dodržují rychlostní omezení, ale jestli nás uvidí a rozhodnou se na to šlápnout, tak se s nimi nemůžeme měřit."
Michaels měl v ruce virces a snažil se dovolat agentovi, který zásahu velel.
Muž nebral telefon.
"Zvedni to, no tak dělej!"
"Nejspíš vypnul telefon, má zapnuté jenom okruhy ve vysílačce," řekl Howard. "Člověk se většinou snaží zabránit tomu, aby nemusel zvedat telefon uprostřed přestřelky."
Šéf zaklel.
"Zkus velitelství FBI," navrhl Jay.
Michaels zavrtěl hlavou. "Na tomhle případu už nejspíš pracuje půlka jejich chlapů a těm ostatním bude určitě trvat stejně dlouho dostat se sem, jako jim trvalo dostat se na pláž. A možná i déle."
"A co místní policie?" zeptal se Howard.
"Ale která je místní policie? Kde jsme? Do čí pravomoci to spadá?"

"Tak zavolejte na CHP," řekl Howard. "Ti by se sem mohli dostat nejrychleji. Nebo postaví zátarasy. Lepší něco než nic."

Michaels přikývl. Stiskl tlačítko vircesu, počkal pár vteřin a pak začal mluvit. Hlas ženy vycházející z vircesu byl poměrně klidný, ale zpráva, kterou jim oznamoval, je nepotěšila:

‚Je mi líto, pane, ale na Ventuře došlo k vážné dopravní nehodě, hoří deset aut a dodávka plná nebezpečných chemikálií, všichni příslušníci už jsou na cestě tam. Můžu vás spojit s hlídkou šerifa."

"Krucinál!" pronesl Michaels. Vypnul virces.

Jsme v pohodě," řekl mu Howard. "Nespustíme je z očí, dřív nebo později musejí zastavit. A až k tomu dojde, spojíme se s tím či oním policejním úřadem, pod který spadá oblast, kde se budeme nacházet."

"Jestli je neztratíme," řekl Michaels.

"Jestli je neztratíme," přikývl Howard.

*****

"To bylo o chlup," řekl Adam. "Útočný tým FBI, podle všeho. Co jste udělali, hoši?"

"O to se nestarej," řekl Bobby ze zadního sedadla. "Minout o chlup má smysl jen u šipek a ručních granátů. Nikdo nás nesledoval, ne, Tade?"

Tad se podíval do zpětného zrcátka, ale všechno kromě předmětů pár metrů od nich viděl rozmazaně. Nenamíchal si správnou směs; měl co dělat, aby zaostřil pohled. Celý blok od nich však nebylo nikoho vidět,

a kdyby tam byli federálové, už by si na ně počíhali a pokusili by se je dostat ze silnice, ne? Tady na cestě přes kopec, kde není široko daleko ani noha, je na takovou akci ideální místo. Asi kilometr před nimi byla zatáčka, a když Tad pořádně přimhouřil oči, všiml si, že cesta před nimi je volná.

"Ne. Nikdo nás nesledoval," řekl.

Adam se na předním sedadle otočil a ohlédl se. "Vypadá to v pohodě." Stáhl okýnko a vystrčil hlavu, pak ji znovu zasunul dovnitř. "Žádný helikoptéry. Kam jedeme? Do bezpečnýho domu?"

"Jo. Aspoň prozatím. A pak asi bude nezbytné vyrazit na dlouhý výlet někam za hranice."

"Pojedeme všichni?"

"Vy nikam jezdit nemusíte," řekl Bobby. "Nikdo vás nezná. Dáme vám solidní bonus a můžete se vrátit k tomu, jak jste žili dosud."

Tad měl sice značně zastřenou mysl, ale neměl pocit, že by to byl nějak moc dobrý nápad, nic ovšem neříkal. Bobby odjakživa věděl, co dělá.

"U mě je to v pohodě," řekl Adam. Otočil se a opět sledoval cestu před nimi.

Bobby řekl: "Bacha na hluk, Tade."

Tad neměl čas si to promyslet, když se ozvaly dvě exploze - bum! bum! - hrozně rychle za sebou a čelní sklo se na místě spolujezdce pokrylo pavučinami prasklinek.

"Kurva!" vykřikl Tad. Vozidlo sklouzlo do odstavného pruhu, přejelo přes pár kamenů a divoce poskakovalo. Zápasil s volantem a snažil se vrátit auto zpátky na asfalt.

Tad se podíval do zrcátka, zahlédl, že Bobby si sedá na sedadlo a v ruce drží tu černou pistoli. Podíval se na Adama. V jeho hrudi zela krvavá rána a krev se mu řinula z průstřelu nad srdcem. Chybělo mu levé oko a část nosu a krev mu stékala po obličeji. Byl ochablý, jen díky bezpečnostnímu pásu se držel vzpřímený.

Tadovi chvilku trvalo, než to pochopil.

Bobby právě zastřelil Adama. Dvakrát. Do zad a do týla. Jedna z kulek proletěla jeho tělem a provrtala čelní sklo, které teď kvůli větru procházejícím dovnitř vozu pískalo - pokud dobře slyšel, jak mu po výstřelech

hučelo v uších.
"Ty ses snad posral, Bobby!"
"Mohl by nás podrazit," řekl Bobby. "Věděl, kde je ten bezpečný dům. Znal tě. Od teď musíme odstranit všechno, co by nás mohlo ohrozit."
Tad přikývl. Jo, jasně. Jak chceš."

*****

"Co to bylo?" zeptal se Jay. "Znělo to jako nějaká petarda - koukněte na to auto!"
Howard ubral plyn a jejich vůz prudce zpomalil. Ten malý čtyřválcový motor se záložní alkalickou baterií se jen s velkou námahou drápal na kopec.
Dodge sjel ze silnice, na něco narazil a nadskočil, pak se smykem vrátil zpátky na asfalt.
"Výstřely," odpověděl Howard. "Dva. Nejspíš z pistole."
"Střílejí po nás?"
Michaels řekl: "Ne, po nás ne. Po někom v autě."
"A proč?"
Michaels se otočil na Jaye přes opěradlo sedadla. "Mám snad víc informací než ty? Vidím něco, co ty ne? Já to prostě nevím."
Všichni tři se dívali na auto, které po té klikaté silnici dojelo k další zatáčce a zmizelo.
Howard prudce sešlápl plynový pedál. Auto zabručelo, ale to bylo tak všechno. Jen nepatrně zrychlovali. Udeřil do volantu. "Šmejde jeden japonská! Hni se!"
Michaels se natáhl k zabudovanému přístroji GPS, pak si to rozmyslel a vytáhl virces. Jednotka GPS zabudovaná v něm bude asi přesnější. Je lepší zjistit, kde zrovna jsou. Třeba by se jim povedlo někde sehnat helikoptéru.
Losangeleská pobočka DEA je má, ne? Při všech těch zátazích proti drogovým dealerům přece musejí mít krytí i ze vzduchu.
Může zariskovat a povolat do akce DEA?
A proč vlastně ne? Lee na Howarda nestřílel, měl svědky, kteří potvrdili, že byl tou dobou někde jinde. A nemusel přece volat Leeovi do Washingtonu, ale na místní centrálu.
Nechtělo se mu. Ale co bylo v jejich situaci důležitější? Přenechat DEA trochu slávy? Nebo ztratit toho dealera úplně?
Krucinál...
Z myšlenek ho vytrhlo zvonění jeho vircesu. Michaels ho vytáhl od opasku. Na displeji zahlédl, že volá ředitelka. Stiskl knoflík pro příjem hovorů a pro spouštění obrazu a zvedl přístroj tak, aby kamera zabírala jeho obličej.
"Dobrý den, paní ředitelko."
Jeden z agentů mi právě sdělil, že ten dealer nebyl v domě, kam vpadli, a ten druhý muž taky ne. O co přesně se tady jedná, veliteli?"
"Třem mužům se podařilo uprchnout autem právě v okamžiku, kdy začal zásah. Agenti si jich nevšimli. Generál Howard, Jay Gridley a já ty uprchlíky sledujeme. Právě míříme na východ přes hory. Bohužel se nám nepodařilo spojit se se skupinou agenta Delorma."
"Řeknu jim, aby se navedli na váš signál GPS," řekla.
"Napadlo mě, že bychom přivolali DEA," řekl Michaels. "Nejspíš budou mít leteckou podporu."
"Už se stalo, veliteli. Touhle dobou by už měli vyslat do vzduchu helikoptéru, i oni sledují signál GPS vašeho vircesu, je tomu tak od začátku."
Howard přikývl. "Aha."
"Musíme je do toho zařadit, veliteli. Neexistuje jiná možnost, rozumíte?"
No jakpak by nerozuměl. "Ano, paní ředitelko."
"Snažte se je neztratit z dohledu. Tuším, že zanedlouho uvidíte jednotky DEA. Zavolejte mi, až budete vědět něco nového."

"Ano, paní ředitelko."

Michaels zavěsil. Howard se na něj podíval.

"Slyšel jste ředitelku. Snažte se je neztratit z dohledu. DEA už je ve vzduchu."

Jenže o pár vteřin později si Michaels uvědomil, že to není tak docela pravda. DEA měla helikoptéru, to jistě, viděl ji pár stovek metrů před sebou, když projeli další zatáčku.

Jenže ta helikoptéra stála přes silnici.

36 KAPITOLA

Drayne uviděl helikoptéru o dobré dvě vteřiny dříve, než dávka drog dovolila Tadovi učinit nějaké rozhodnutí, takže šlápl na brzdy. Kola velkého dodge se zablokovala a vůz klouzal po asfaltu a nechával za sebou pach odřené gumy z pneumatik.

Adamovo tělo se vymanilo ze sevření bezpečnostního pásu, takže narazilo na palubní desku a pak sklouzlo na stranu ke dveřím, na spodní straně okna a na dveřích zůstávala rozmazaná krvavá stopa.

"Hergot!" zaklel Tad.

"Otoč se, otoč se!"

Jenže jakmile to pronesl, Drayne se podíval přes rameno právě včas, aby si všiml, že třicet metrů za nimi zastavuje nějaké auto a otáčí se tak, aby blokovalo silnici.

Tad si toho také všiml. Znovu šlápl na brzdy.

Po levé ruce měli kamenitý svah, skalní stěnu. Po pravé zase poměrně příkrý sráz do údolí plného kamení, suchých keřů a eukalyptů.

Kolem helikoptéry se krčilo asi pět mužů s puškami namířenými na jejich auto. Drayne se ohlédl a viděl, že z odvrácené strany vozu za nimi vystupují tři muži. Rozmístili se za kapotou a kufrem a rovněž namířili zbraně.

No, hergot.

"Kurva! Co budeme dělat?"

Drayne usilovně přemýšlel. Na předním sedadle jejich vozu leželo mrtvé tělo. Tad měl u sebe dost drog, že by skolil celou vojenskou přehlídku, nemluvě o desítkách kapsli Kladiva. To nebylo dobře.

Drayne se předklonil a podal Tadovi svou pistoli. "Na, vezmi si to."

"Nemáme žádnou šanci," řekl Tad.

Drayne se natáhl a vzal si z Adamova pouzdra jeho zbraň. "Třeba jo, něco mě napadlo. Vystrč pistoli z okna a vystřel do vzduchu."

"Proč?"

"Prostě to udělej."

Tad poslechl a klidným odpolednem se rozlehly hlasité výstřely.

Muži za helikoptérou se přikrčili, ale palbu neopětovali.

Drayne se málem usmál. Fajn. To bylo dobře. Chtějí ho živého. Živý pro ně má cenu. Mrtvý je k ničemu.

A teď Tad, bůh mu pomáhej, má na ruce stopy střelného prachu, jež dokazují, že vystřelil z pistole.

"No, a teď si to promyslíme. Získali jsme jejich pozornost, ale jsme v obklíčení, takže to budeme muset zvládnout s pomocí právníků. Máme peníze a sílu. Farmaceutické společnosti chtějí to, co vím. Takže vylezeme ven s rukama nad hlavou a vzdáme se."

"To myslíš vážně?"

"Věř mi, vím, co dělám. Stačí jeden telefonát a celá armáda hodně významných lidí nám přispěchá na pomoc."

"Tak jo, vole."

Tad bude samozřejmě muset pykat za vraždu Adama. A jelikož Tad bude

zastřelen při zatýkání nebo při pokusu o útěk, nebude se bránit. Drayne tedy mohl tuhle věc pominout. Kdyby v pravou chvilku zakřičel "Tak krucinál nestřílej, Tade! Dej tu pistoli dolů!", federálové by Tada sundali. Pravidla nasazení DEA se nejspíš moc neliší od pravidel platných v FBI pro souboj s ozbrojeným útočníkem. Věčná škoda, ale Tad už byl stejně jednou nohou v hrobě. Měl ho rád, ale jeho smrt by mohla taky přinést užitek. Nemělo smysl, aby Tad zemřel a Drayne skončil ve vězení, ne?

Drayne přelezl sedadlo.

"Co děláš?"

"Až vylezeme ven, chci být hned za tebou, neměli by si totiž myslet, že se pro něco natahuješ, až se otočíš a budeš sklápět sedadlo, abych mohl vylézt."

Jo, jasně."

"Až vylezeš ven, zastrč pistoli za opasek a nech ruce nad hlavou."

"Jo."

"Tak do toho. Hlavně klid. Můžeme z toho normálně vybruslit, věř mi. Až nás pustí na kauci, tak se vypaříme a už se sem nevrátíme." Ovšem s mrtvolou na předním sedadle je na kauci propustí jen velmi těžko. Soudci to nemají moc v lásce.

Tad přikývl. "Tak jo."

*****

Howard zabrzdil a otočil vůz tak, aby blokoval silnici, a všichni tři vyskočili z dveří na straně u řidiče, dál od stojícího dodge.

"Vytáhněte tasery, třeba nejsou úplně k ničemu," řekl Howard. Vytáhl zpod bundy pistoli, přikrčil se za přední kolo a zamířil přes kapotu. "Zkuste se nouzovým kanálem vircesu spojit s DEA a poproste je, aby nás nezastřelili."

Michaels přikývl. Byl sice velitelem Net Force, ale v takové situaci se neváhal podřídit generálovi. Nechtěl dopustit, aby je jeho pýcha připravila o život.

Stiskl knoflík tísňového volání, spojil se s operátorem Net Force a řekl mu, aby ho propojil na tým DEA. Ředitelka FBI prý má jejich číslo.

Jay se krčil za kufrem, taser svíral oběma rukama a mířil na dodge a pak nervózně pronesl: "Asi... asi budu zvracet. A potřebuju čurat, a to dost."

"To je v pořádku," řekl Howard. "Všichni cítíme to samé."

Michaels ale kdovíproč ne. Cítil se poměrně klidný, skoro jako by se jen díval a přímo se toho neúčastnil. I když v ústech měl příšerně sucho.

Zezadu se k nim blížilo auto. Howard se otočil a zuřivě na něj mával. "Zastav!"

Vůz, tmavá dodávka, konečně zastavil. Dveře u spolujezdce se otevřely, ven vyskočil nějaký muž a utíkal k nim.

V ruce držel pistoli.

Howard prudce obrátil svou zbraň a málem muže zastřelil - pak ho ale všichni poznali.

Brett Lee, zaměstnanec DEA.

Lee posledních pár kroků běžel přikrčený. Jak to vypadá?" zeptal se.

"Co tady proboha děláte?" odpověděl mu Michaels otázkou.

"Sledoval jsem vás," řekl Lee.

Všichni na něj užasle zírali.

Lee řekl: "Hele, já vím, v domě toho herce jsem to podělal, jo? Když to půjde hodně dobře, tak jenom přijdu o práci. Musím se zúčastnit dopadení toho chlapa, abych neskončil jako úplný vyvrhel. Potřebuju menší vítězství."

To dávalo smysl. Než však kdokoli stihl něco říct, Michaelsovi začal vyzvánět virces. Žádná identifikace volajícího. Ta zatracená věc byla prakticky k ničemu. Stiskl knoflík pro příjem hovorů. Kameru měl stále zapnutou, ale displej jeho přístroje byl prázdný, žádný obrazový přenos.

"Velitel Michaels? Riley Clark, DEA. Ty osoby za autem podezřelých jste

vy?"
"Ano. A je tu se mnou i Brett Lee."
"Udržujte své pozice a hlavně prosím nestřílejte, pokud někdo nevystřelí na vás..."
Jako by to jeho slova přivolala, ozval se výstřel. Michaels se instinktivně přikrčil.
Clark vzrušeně volal do vircesu: "Nestřílejte, nestřílejte, ta zbraň mířila do vzduchu, opakuji, nestřílejte!"
Michaels se zvedl z podřepu a podíval se. Otevřely se dveře na straně u řidiče a z dodge vystoupili dva muži s rukama nad hlavou. Ta mrtvolka a surfař. To byl ale zvláštní páreček.
"Kdo z nich je ten chemik?" zeptal se Lee.
"Tutově ten surfař," řekl Jay.

*****

Drayne byl nervózní, uvědomoval si, že na něj míří všechny pušky, ale zároveň věděl, že je velmi cenným zbožím, a třebaže agenti DEA by mu třeba chtěli rozcupovat zadnici na maděru, tak jejich nadřízení nejspíš moc dobře vědí, odkud vane politický vítr. Jistě, mohl by si odsedět nějakou dobu v nějaké zapadlé věznici, kde by se opaloval a zdokonaloval v ping-pongu, ale nakonec by se to nějak vyřešilo, takže by se pak ocitl s balíkem peněz na svobodě. Hoši, co mají hodnotu desítek milionů dolarů, nechodí do basy moc často, prakticky nikdy, on se navíc chystal
maximálně spolupracovat. Federálové se s ním určitě dohodnou, protože má v rukávu to, co chtějí všichni. Mohl z lidí udělat nadlidi. První ve frontě bude stát armáda, pokud ji nepředběhnou námořníci a mariňáci.
Byl mazanější než lidé, které proti němu poslali, vždycky tomu tak bylo a tak to taky zůstane navždy. Dokázal je přelstít. Tohle byl jen momentální zádrhel, nic víc. Byl génius a chtěl jim ukázat, jak mazaný doopravdy je.
Usmál se. "Nestřílejte!" křikl Drayne. "Vzdáváme se!"

*****

Howard cítil, že tu něco nehraje, ale nedokázal to blíže určit. Lee byl těsně vedle něj; Howard mu nevěřil, a kdyby Lee zvedl pistoli, chystal se mu ji stlačit dolů, ale o to nešlo, nezdálo se mu něco jiného.
Pak mu to došlo. Ta myšlenka ho zasáhla jako blesk.
Lee vystoupil ze dveří na straně spolujezdce!
Otočil se, podíval se na dodávku a řekl jen: "Kruci!"
Dveře u řidiče byly otevřené, za nimi stál muž a o stažené okýnko si opíral pušku. Nemířil však na Howarda, Michaelse, Jaye ani Leeho.
Howard se otočil s revolverem v ruce.
Puška vystřelila.

*****

Tad se díval přímo na Bobbyho, když jeho příteli explodovala hlava. Lebka vpředu změnila tvar, jako by byla z plastu, a Bobbyho čelo se rozprsklo do vzduchu; úlomky kostí, krev a mozek spojené do mastného oblaku se rozlétly na všechny strany.
Kurva. Odpráskli Bobbyho.
Tad se ani nerozmýšlel, odrazil se a vrhl se jediným směrem, kde netrčelo tolik namířených hlavní, přímo přes okraj srázu. Dopadl asi o pět až šest metrů níž, podlomila se mu kolena a snažil se stočit co nejvíc do klubíčka, odíral se a odrážel od uschlých křovisek, kamenů a špíny, dokud nenarazil na něco tak tvrdého, že ztratil vědomí.

*****

Michaels se díval jako ve zpomaleném filmu, jak John Howard obrátil svou zbraň a začal mačkat spoušť. Z hlavně šlehaly oranžové plameny a další vycházely z bubínku, ale ten zvuk zněl podivně potichu.

Brett Lee vykřikl - Michaels viděl jeho otevřenou pusu - a pokusil se namířit pistolí na Howarda.

On chce zastřelit Johna, uvědomil si Michaels.

Michaels vyskočil a vrazil do Leeho. Oba se rozplácli na silnici. Lee odhodil svou zbraň, aby ztlumil pád, dopadl na zem, překulil se a vyrazil nohou proti Michaelsovi.

Michaels bez přemýšlení či otálení máchl pravou rukou obloukem zdola nahoru, chytil Leeho za kotník a v tutéž chvíli klesl k zemi a levou rukou vyrazil směrem k Leeho hrudníku.

Lee padl naznak, zády narazil do silnice a hlava mu bouchla o asfalt a nadskočila. Byl natolik omráčen, že se nehýbal.

Michaels zamrkal a uvědomil si, že právě provedl angkat, výpad proti nezatížené noze. Hm.

Jay, který patrně neměl o moc větší tušení, co se děje, než Alex, vstal a střelil Leeho svým taserem. Lee se otřásl a jeho tělo poskakovalo v křečích od elektrických výbojů po prašné silnici.

Michaels se otočil na Howarda, který byl na nohou a mířil k dodávce, před sebou stále držel namířenou zbraň. Michaels neviděl svůj taser, nejspíš ho někam odhodil, ale spěchal za Howardem.

Za stále ještě otevřenými dveřmi, v nichž zelo několik děr, ležel na zemi muž, krvácel a vedle sebe měl pušku. Hrudník měl jako cedník zalitý tmavou krví z tepen a Michaels pochopil, že muž dostal ránu do srdce. Brzy bude po smrti, pokud ještě žije.

Neviděl muži do obličeje až do té chvíle, dokud Howard kopnutím dveře nezavřel, a když viděl, kdo to je, moc ho to nepřekvapilo:

Tím mužem s prostřeleným srdcem byl Zachary George z NSA.

37 KAPITOLA

Když se Tad probral, neměl ponětí, kde je. Někde venku a mezi křovisky, která sladce voněla. Na těle měl rány a odřeniny, nepamatoval si, kde k nim přišel, a cítil se pod psa, ale to nebylo nic nového, to už zažil i dřív. A ne jednou.

Pokusil se posadit, nepovedlo se mu to, pak spadl na záda a lapal po dechu.

Tak to bude možná ono, Tade, kamaráde. Konečná.

Hergot. Jak se sem vůbec dostal? A kam se to dostal?

Jeho mysl zaplnila vzpomínka na to, jak se Bobbymu rozprskla hlava.

A kruci! Kruci, kruci, kruci!

Všechno se mu vybavilo v podivné směsici bolesti a citových hnutí. Zabití Adama, helikoptéra na silnici, skok, k němuž se odhodlal, aby utekl...

Bobbyho prostřelená hlava. Zpomaleně a v barvách.

Ježíšů

Podíval se na hodinky, aby zjistil, jak dlouho byl mimo, ale sklíčko bylo roztříštěné, minutová ručička ohnutá a nehybná a hodinová ručička chyběla úplně. Federálové se za ním vydají, možná už mu jsou v patách,

takže by se měl zvednout a vyrazit, jinak ho dostanou. Nikdo z nich se nejspíš nevrhne z toho zatraceného srázu, jak to udělal on, ale nejspíš si najdou nějakou cestu, aby ho dostali. Nevěděl, před jak dlouhou dobou k tomu došlo. Připadalo mu, že odpoledne teď přechází ve večer, takže mohl být v

bezvědomí jenom pár minut.

Bylo mu jasné, že v tomhle stavu se daleko nedostane.

Sáhl do kapsy a vytáhl jeden z balíčků s Kladivem. Pár jich leželo na zemi, ale bylo zbytečné snažit se je sbírat. No, v dohledné době určitě žádné dodávky nedoručí a téhle dávce měla pomalu vypršet lhůta účinnosti. Zbýval čas jen do zítřejšího poledne, pak to všechno bude k ničemu. Ber nebo nech ležet, všechny si je vzít stejně nemohl.

Roztrhl balíček a nasucho spolkl kapsli Kladiva. Na chvilku se zamyslel, pak roztrhl další balíček a vzal si ještě další kapsli. Chvilku potrvá, než to začne účinkovat, a on tady nemohl jen tak sedět a čekat, ačkoli ho bolelo celé tělo.

Zbraň, kterou měl zastrčenou za opaskem, byla ta tam. Auto stálo bůhvíjak daleko na kopci a bylo obklíčené federály. Všechno na prd.

A Bobby byl pod drnem. Ještě mu to úplně nedošlo, připadalo mu to neskutečné. Zabili ho, sprostě ho popravili, měl ruce nad hlavou, a oni mu ustřelili palici!

Tad pocítil nával zlosti, jež ho naplňovala vražedným vztekem. Měl tisíc chutí rozběhnout se do kopce a roztrhat je na kousky holýma rukama, utrhat jim ruce a nohy a pak rozdupat jejich krvavá těla.

Vztek byl fajn, ale sotva ho mohl zvednout ze země a uvést do pohybu. Kdyby se mu povedlo zůstat ukrytý, než začne účinkovat Kladivo, byl by v pohodě. Jakmile se rozjede ta droga, vydá se na cestu.

A kam pojede?

Do bezpečného domu. O něm nevěděli. Bobby to místo tajil, měl tam trochu peněz na útěk, další měl v sejfu v úschovně.

Bobby je po smrti.

Tad tomu nemohl uvěřit. Bobby byl inteligentní, pohledný, bohatý, všechno mu hrálo do karet. A oni ho oddělali, prásk! Jakoby nic.

Tad se zapotácel, upadl, ale podařilo se mu vyškrábat se znovu na nohy. Vsak oni za vraždu Bobbyho zaplatí.

Postará se, aby za to pořádně pykali.

• • •

*****

"Toho vychrtlíka nikdo neviděl?" zeptal se Jay.

"Lidi z DEA ho zatím nenašli. Místní policisté se brzy zapojí do hledání," řekl Michaels. "Generál Howard šel s nimi dolů a našel tohle." Zvedl nachovou kapsli. "Pod jedním keřem tam dole jich leželo několik. Ostatní si vzala DEA, ale nezdá se, že by se už zkazily. Takže je to ještě účinná kapsle."

"Žádná škoda. Máme toho chemika."

"Máme jeho tělo," opravil ho Howard.

Jay přikývl a vzdychl. Takový průser.

"Vsadím se, že zkouška prokáže, že puška, kterou měl George u sebe, je stejná jako ta, z níž byly vystřeleny kulky na moje služební auto u Manassasu," řekl Howard. "Tam střílel George. Proto měl Lee tak dokonalé alibi."

"Takže v tom od začátku jeli spolu. Ale proč chtěli zastřelit toho Drayna?"

"Nemám ponětí," řekl Michaels.

Lee se už zotavil po pádu a ze šoku po zásahu taserem, nasadili mu pouta a seděl na zadním sedadle jednoho z vozidel DEA, která sem konečně dorazila. Když uviděl, že Georgeovo tělo je zakryté dekou a čeká na příjezd koronera, byl víc než nepatrně rozrušen.

Oči se mu zalily slzami a Lee propukl v pláč. To nebyla obvyklá reakce, jakou agent jedné agentury obvykle pociťoval vůči agentovi jiného úřadu, a už vůbec ne agentovi stejného pohlaví. Ale výjimky existují.

"Hajzle," řekl Lee Howardovi. "Vy jste ho zabil!"

"Přesně tak," přikývl Howard. "A lituju jenom toho, že jsem ho nezabil o dvě vteřiny dřív."

"Vy jeden hajzle. Budete za to pykat."

"No už se třesu strachy, příteli. Jste spolupachatelem vraždy a pokusu o vraždu, možná i sedmi dalších případů zločinného spolčování a bůhvíčeho ještě. Budete sedět hodně, hodně dlouho."

"A třeba ne. Třeba mám v ruce něco, co mi to zkrátí."

"Tak to by muselo být opravdu dost kvalitní, ať už je to cokoli," řekl Howard. "Ale jen tak mezi námi a mými kolegy vám říkám, že když vás uvidím na ulici někde blízko u sebe nebo svého domu, tak vás nejdřív sundám a teprve pak se budu zajímat, co mi za to hrozí."

"Chcete mi snad vyhrožovat, generále Howarde?"

Michaels řekl: "To jste se asi přeslechl, pane Lee. Já jsem žádné výhrůžky neslyšel. A ty, Jayi?" "Ne, vůbec nic jsem neslyšel." Howard kývl na Michaelse a Jaye. Jay se usmál. No co, proboha, jsou přece tým, ne?

*****

Když jeli autem z kopce, Michaels zavolal Toni.

"Ahoj," řekla. "Tak jak je v tom opěvovaném městě na západě?"

"Skvěle, jestli máš ráda honičky a přestřelky."

"Cože?"

"Vystopovali jsme toho dealera. Akorát už bohužel není mezi námi."

"Co se stalo?"

Michaels jí pověděl o průběhu operace.

Když domluvil, řekla: "Odvedli jste dobrou práci, Alexi. Zraněn nebyl nikdo kromě podezřelých a Net Force si připíše hlavní zásluhy. Jak to chtějí zahrát na média?"

"Doufám, že pravdivě," odpověděl Alex. "I když bych na to moc nespoléhal. Lidi s kamerami byli u nás deset minut poté, co se to stalo, helikoptéry zpravodajských stanic nad námi kroužily jako supi s motorem. Za nás mluvil Jay a zvládl to poměrně dobře, ale nevím, co jim napovídali chlapci z DEA a FBI. Impulzivní agenti nejsou dobrou vizitkou žádné agentury. Můžeš třeba říct: Jo, měli jsme menší problém, ale vyřešili jsme ho', ale první otázka, kterou ti novináři položí, bude: ‚A jak je možné, že se ten problém vůbec objevil?' Žádné nejlepší řešení neexistuje."

"Což však v případě Net Force neplatí."

Usmál se na její obraz na malém displeji. "No, to je vlastně pravda. My teď vypadáme jako hvězdy."

"A kdy dorazíte domů?"

"Asi zítra ráno. Musíme v místních kancelářích FBI a DEA sepsat hlášení, promluvit s vedoucími a tak."

"A nešlo by sepsat ta hlášení odsud přes net?"

"Víš, jak to chodí, chtějí nás mít na očích, až jim to budeme vykládat. Snad to nepotrvá dlouho, ale až s tím skončíme, bude už pozdě, a vracíme se o tři časová pásma zpět. Takže klidně můžeme počkat do rána."

"Aspoň je to všechno vyřešeno."

"Ještě ne úplně. Ten vyhublý člověk -jmenuje se Thaddeus Bershaw, což jsme se dozvěděli podle registrace auta - nám uprchl."

"To není nic vážného, ne?"

"Těžko říct. Nevíme jistě, nakolik byl do těch věcí zapleten, ale v celé hře rozhodně nepatřil k nejbystřejším. Jay vyhrabal jeho životopis, je to nevzdělaný chlapec z ulice. Nejspíš je nanejvýš nějaký poslíček. Dealerem byl Robert Drayne; vystudoval chemii. A taky měl otce, který pracoval třicet let u FBI, teď tráví penzi v Arizoně."

"Zajímavé."

"DEA a FBI pátrají po Bershawovi na síti i v ulicích. Jednou ho musejí

najít. Stejně už to není náš problém."
"Stýská se mi po tobě," řekla.
"No, mně taky. Uvidíme se zítra. Myslím, že bych si vzal pár dní volno a mohli bychom něco podniknout."
"To beru."
Michaels zavěsil a uvelebil se na sedadle. Měl za sebou náročný den a na dlouhé výslechy se vůbec netěšil. Bylo by fajn, kdyby to zvládli najednou, kdyby je poslouchali jak agenti FBI, tak i DEA, ale tak jednoduše to samozřejmě jít nemohlo. To by bylo totiž až příliš logické.

*****

Sestupovali z kopce moc pomalu, aby ho našli. Když je Tad zaslechl, jak na sebe volají, měl už náskok šest set metrů a ta dvojitá dávka kouzelného nachu se ozývala s obrovskou silou. Deset minut poté se cítil natolik dobře, že se dal do běhu, a po dalších deseti minutách už běžel jako vítr, přeskakoval přes kameny a keře na cestě, utíkal mnohem rychleji, než by dokázal normální člověk za snášejícího se soumraku. Běžel rychleji, viděl lépe a rychleji se rozhodoval, neměli žádnou šanci dostat se k němu zezadu, pokud vůbec měli tušení, kudy se vydal. Nejspíš ještě pořád hledali jeho tělo pod keři.
Po asi pěti kilometrech zamířil vzhůru k silnici a pak běžel osm set metrů podél ní, dokud nedospěl k menšímu obchodnímu centru. Stál tam motocykl připoutaný k lampě a za necelou půlminutu Tad našel tak velký kámen, jímž mohl zámek rozbít. Vlastník stroje důvěřoval zámku a řetězu natolik, že nechal ukrytý náhradní klíček k zapalování pod sedadlem v pérování, na stejném místě, kde vždycky nechával klíčky
Tad a dalších deset lidí, které znal, a ten stroj, středně silná honda, hned naskočil.
Po obou stranách kopce už asi jsou všude zátarasy, ale mohl by jimi projet nebo sjet ze silnice a vzít to okolo. Teď už byla hustá tma, takže měl výhodu: nepotřeboval rozsvěcovat reflektory, pouliční lampy vydávaly tolik světla, že viděl na cestu i bez nich. Až ho uvidí, že se k nim blíží, bude už pozdě.
Dvojitá dávka Kladiva měla pořádnou sílu. Nikdy se necítil tak silný, rychlý ani bystrý. Neměli prostě šanci. A kdyby ho zastavili? No, tak by je prostě všechny pozabíjel.
Tad ujížděl z kopce na východ, řítil se rychlostí kolem sto třiceti kilometrů v hodině bez rozsvícených světel, uháněl kolem užaslých řidičů, kteří ho slyšeli, ale neviděli, dokud se neobjevil ve světle jejich reflektorů. Určitě jim všem nahnal pořádný strach.
Kdyby federálové postavili zátarasy, tak by byly blíž k místu, kde stála ta helikoptéra, což by mělo své opodstatnění. Nečekali, že narazí na člověka, co uběhne potmě pět kilometrů, a až pak se vrátí na silnici. Oni Kladivo neměli, on ano.
Jakmile byl dole v nížině mezi Woodland Hills, zapnul světla. Teď už to nebylo daleko.
Do bezpečného domu dorazil bez problémů. Uvnitř zapnul televizi a naladil si CNN Headline News. Neměl chuť k jídlu, ale potřeboval do sebe něco dostat, takže si vzal velkou konzervu šunky a balení šesti lahví vody Evian. Plátky šunky hltal po dvou a zapíjel je vodou, zatímco se díval na televizi. Potřeboval informace stejně jako jídlo.
Zprávy na sebe nenechaly dlouho čekat. Místní zpravodajský štáb se s kamerou dopravil na místo, kde došlo k přestřelce, a ačkoli většina toho, co reportér hlásil, byly pitomosti, pár věcí se použít dalo: dealera, který byl zabit, se podařilo vystopovat díky úsilí počítačového oddělení FBI, Net Force; velitel téhle organizace, Alexander Michaels, přijel až z Washingtonu, D.C., aby se zúčastnil zátahu. Zpravodajská kamera zachytila Michaelse přímo na silnici, jak se dívá na tělo nějakého agenta, kterého při zásahu zabili

dealeři.

Jo, to zrovna, jestli jeden z nich umřel, tak si to federálové zavinili sami. Bobby to určitě nebyl, a kromě toho výstřelu, kdy Tad mířil do vzduchu, sám taky nevystřelil. Hajzlové prolhaní.

Následovaly rozhovory s místními agenty DEA a FBI a nějakým počítačovým pošukem z Net Force. Jak se zdálo, šlo o koordinovanou operaci všech tří agentur, ale Net Force si připsala velkou zásluhu tím, že přinesla informaci, která je pak zavedla k podezřelému dealerovi. Jeden z domnělých dealerů uprchl, dosud se ho nepodařilo dopadnout a dalo se předpokládat, že je ozbrojený a nebezpečný. Pak zveřejnili Tadovu fotku i jméno. Fotka z řidičáku. Takže ho identifikovali, ale co z toho.

Ve zprávách se pak mluvilo o jiných událostech, takže televizi vypnul.

Když se podíval na konzervu, byla prázdná. Snědl kilo šunky a vypil šest lahví vody, a přitom se vůbec necítil najedený. Nejspíš je to jeho poslední jídlo.

Tad se chvilku zamyslel. Velitel Alexander Michaels. Net Force. Washington, D.C. Pro člověka v jeho situaci poměrně daleká cesta. A ať udělá cokoli, Bobbymu stejně život nevrátí, jednou je po něm a hotovo. Tak co z toho?

No, ale k čertu s tím. Stejně už asi dospěl na konec cesty.

Zamířil do koupelny. Bobby zaplnil dům kupou hloupostí, které by se jim mohly hodit, kdyby potřebovali vzít nohy na ramena. Našel nůžky a elektrický zastřihovač vlasů a upravil si své už tak krátké vlasy na ještě kratší. Díky Kladivu měl chuť běhat a skákat, ale silou vůle se přinutil zůstat v klidu, aby ten účes neměl moc zubatý. Pak si nový sestřih odbarvil polovinou lahve barvy na vlasy. Oholil si bradku. Z uší si vytáhl náušnice a zahodil je.

Když měl vlasy odbarvené, vybělené do ošklivé žluté barvy, osprchoval se. Vylezl ven, namazal se samoopalovacím krémem, který nanášel malou houbičkou.

No, sotva si ho někdo splete se surfařem, ale už aspoň nepřipomínal vyzáblého a pobledlého beatnika jako dřív, měl plavé vlasy a snědou pleť. Našel nějaké kalhoty, košili, ponožky a tenisky, všechno v světle šedé nebo bílé, tedy rozhodně nic pro něho. Našel i brýle s drátěnými obroučkami a skly bez dioptrií a nasadil si je. Vypadal skoro jako normální člověk.

V balíčcích se zmrazenými potravinami v mrazáku bylo asi padesát tisíc dolarů. Vzal si asi deset. Nepočítal, že by to všechno utratil, ale kdyby se sem ještě někdy vrátil - to sotva -, vzal by si zbytek potom.

V šuplíku psacího stolku leželo pár falešných průkazů s fotografiemi,

tři čtyři sady pro něj a pro Bobbyho. Tad si jednu vzal, zjistil, že jde o řidičák z Texasu na jméno Raymond Selling. Bobbyho nejapný žertík: Selling byl loňský vítěz losangeleského maratonu. Pak vyrobil i jeden průkaz na jméno Richarda Kimballa ze starého televizního seriálu Uprchlík. Poslední byl na jméno Meia Rasgada, což v portugalštině znamenalo "roztržená punčocha", což byl nějaký další běžec.

Bobby byl vtipálek.

Už není.

Musel sebou hodit, opravdu si potřeboval pospíšit, ale ještě měl vyřídit jednu věc. Zvedl jeden z digitálních telefonů v kuchyni a vyvolal z paměti jedno číslo. Jeho mozek byl nyní absolutně čistý; kdyby na to přišlo, dokázal by popsat všechno, co kdy viděl, cítil, ochutnal, zaslechl, vnímal nebo udělal, a on se mohl spolehnout, že ho paměť nezklame.

"Jo," ozval se hluboký hlas.

"Nazdar, tady Tad. Něco potřebuju."

,Jo, to já taky. Tvoje prachy v mojí kapse. Mluv."

"Chci znát adresu velitele Alexandera Michaelse. Je šéfem Net Force."

"To ti seženu levou zadní, vole. Net Force sídlí v Quantiku, ve Virginii, je součástí novýho komplexu FBI těsně vedle sídla námořní pěchoty."

"Ne, já chci adresu k němu domů."

"Aha. Tak to bude složitější. Ty mají schovaný o něco líp."

"Jak dlouho?"
"Tak čtyřicet minut až tři čtvrtě hodiny."
"Až to budeš mít, zavolej mi zase na tohle číslo."
"Bude tě to stát asi pětikilo."
"V pohodě."
"Jdu na to, vole."
Tad se šel podívat ven. V garáži viděl dvě auta. Rok stará dodávka s nápisem Dítě ve voze na zadním skle a tři nebo čtyři roky starý Dodge Dakota. U obou byly klíčky v zapalování. Držel se v klidu tak dlouho, že teď chytil zadní nárazník dodge, párkrát zvedl kola z podlahy, aby se zbavil přebytečné energie. Pak nasedl a nastartoval.
Sjel z dálnice a zamířil k letišti. Cestou zvedl telefon a objednal si místo v první třídě příštím přímým letadlem do Washingtonu, D.C. Letadlo mělo odstartovat až za tři hodiny. Pět hodin letu tam, plus další dvě, než najde tu adresu. To znamená dohromady asi deset hodin,
takže nejpozději kolem osmé až deváté ráno. Celou dobu bude mávat Kladivem, a až začne jeho účinek slábnout, zbývala mu ještě kupa kapsli, aby vydržel až do poledne, plus dalších dvanáct hodin. Zítra do půlnoci, v pohodě.
To by mělo být víc než dost času na pořádný pokec s velitelem Net Force Alexanderem Michaelsem a na to, aby si ten debil uvědomil, jak obrovskou chybu udělal, když se podílel na zabití Bobbyho Drayna.
Fůra času.

38 KAPITOLA

*****
Los Angeles, Kalifornie

Michaels se právě oholil a začínal se oblékat, když se ozvalo zaklepání na dveře jeho hotelového pokoje.
Byl to Jay. "FBI se podařilo vystopovat Bershawa," řekl.
Michaels mávl na Jaye, ať jde dál, a zapínal si košili. "Opravdu?"
Jay zvedl displej laptopu, aby Michaels viděl snímek na něm. Byl tam plavovlasý muž s brýlemi oblečený do sportovního oblečení.
"Vědí jistě, že to je on?"
"Podívej se na srovnání."
Zvětšený snímek muže se objevil vedle stejně velké fotografie Tada Bershawa. Objevily se souřadnice, čísla naskakovala a nad obrysy pulzovaly žluté obvodové čáry.
"Srovnávací software FBI se moc nestará o vlasy, oči a barvu pleti, spíš porovnává velikost uší a tvar lebky, délku nosu a umístění nozder a očí a zakřivení obočí. K tomu ještě celkový vzhled, i když to se dá upravit vyššíma botama a vycpávkama. Tohle je on."
"Kde ho vyfotili?"
"Na letišti v L.A., včera v noci. Kamera poslal signál na ústředí FBI, ale označení naléhavosti zprávy zjevně nefungovalo; takže místo ozna-
čení, že jde o zprávu nejvyšší důležitosti, odešel ten soubor s kupou fotek obyčejných lidí, jež představují potenciální zájem. Takže to měli vidět už včera v noci, ale k prohlížení té složky se nikdo nedostal dřív než před pár minutami."
"Ať žije nezničitelná technika," poznamenal Michaels. Posadil se na postel a oblékal si ponožky. "A kam měl namířeno?"
"Podle kamery na letišti letěl přímým nočním letem do Washingtonu, D.C. Letadlo přistálo asi ve dvě ráno východního času. Kamery na Dullesově letišti potvrdily, že tam vystoupil, ale to je jediný jeho snímek, který sehnali. FBI

prověřila půjčovny aut, tam se neobjevil, a teď mluví s řidiči autobusů, limuzín a taxíků. Zatím nic nezjistili. Podle seznamu cestujících víme, že používá jméno Raymond Selling."

"Jako ten maratonec?"

"Kdo?"

"Selling je nejrychlejší běžec dlouhých tratí v celé zemi, možná na světě."

Já se o sport nezajímám. Když si jenom představím, že bych měl uběhnout dvaačtyřicet kilometrů, tak mě bolí celý tělo."

"A proč do Washingtonu?"

Jay pokrčil rameny. "Proč ne? Třeba tam má nějakou holku nebo někoho, s kým se kdysi kamarádil. Ve větším městě se ztratí líp než v malým."

"No, třeba na něj narazíme, až se dostaneme domů."

"To doufám, že ne," řekl Jay. Jestli mu zbylo trošku toho fetu, tak bych se s ním nechtěl utkat tváří v tvář."

Michaels si zavázal boty, postavil se a natáhl se pro kabát, který visel na dveřích od koupelny. "V kolik nám to letí?"

"Za pár hodin. Ve Washingtonu budeme kolem sedmé večer. Let trvá pět hodin plus tři kvůli časovému posunu."

"No, tak se nasnídáme a užijeme si zdejšího sluníčka. Až přistaneme na východním pobřeží, nejspíš tam bude pršet."

Jay zaklapl laptop a vyrazili ke dveřím. Pořád se tvářil poměrně ustaraně.

Ještě něco?" zeptal se Michaels.

Jo, zásadní problém. Podle vnitřní bezpečnosti se včera večer někomu podařilo dostat přes zátarasy Net Force do hlavního počítače."

Já myslel, že to nejde."

"To platí pro většinu lidí. Já to ale dokážu. A když to umím já, pár dalších lidí taky. Ale ne moc."

"A něco je poškozeno nebo ukradeno?"

"Naštěstí ne. Programy na ochranu souborů neumožňují něco takového bez příslušných dešifrovacích hesel. I já bych měl co dělat, abych zvenčí poškodil nějakou větší část systému. Podle ostrahy se ten průnik podařil přes linku státního návladního a povedlo se mu proniknout do souborů o zaměstnancích. Zůstaly bez poškození, auditor kanceláře vrchního návladního, kterého k nim musíme podle zákona pustit, je může jenom číst, ne pozměňovat. Někdo o tom nejspíš věděl a využil toho."

"Kdo to mohl vědět?"

"Někdejší programátor, možná bývalý agent, někdo z FBI nebo od návladního. Možná i někdo z Net Force."

"Pár lidí muselo odejít. Pár jsme jich vyhodili. Programátoři si vždycky nechávají zadní vrátka, když tvoří bezpečné systémy. My jsme ty naše proklepli a pořád nutím lidi, aby to kontrolovali, ale člověk, co to vyrobí, tam může ukrýt pár věcí, když mluvíme o milionech řádků kódu."

"Tak co teď?"

"Prověříme všechny bývalé zaměstnance, kteří mají pro něco takového dostatečné schopnosti. Doufám, že se ukáže, že to je nějaký pubertální hacker, co se pokouší o parádní kousek. Ale počítám, že kdybych na to vsadil, tak prohraju."

"Hm. Držme se toho, Jayi. Teď ale nenechme generála Howarda příliš dlouho čekat."

Když kráčeli k výtahu, Alexe pořád trápilo něco z toho, co se od Jaye dozvěděl. Nastoupili do výtahu a on pořád nevěděl, o co přesně jde. Jay stiskl knoflík do přízemí; jejich pokoje se nacházely v šestnáctém patře.

Když výtah sjížděl dolů, v každém patře se ozvalo zapípání a Michaels řekl: "Ten včerejší útok. Víme, odkud ve skutečnosti přišel?"

"Ne tak docela," řekl Jay. "Signál se odrazil od několika satelitů. Podařilo se nám to vystopovat až po západní pobřeží, dál ne."

Michaels nad tím chvilku přemýšlel. "Proč by někdo, kdo dokáže proniknout

do tak bezpečného systému, jako je hlavní počítač Net Force, potřeboval zkoumat záznamy o našich zaměstnancích?"

"Pokud to je ovšem to, čeho chtěl dosáhnout, šéfe, a nejedná se jen o náhodný průnik."

"Ale zkusme jen tak pro zajímavost předpokládat, že to ten člověk provedl úmyslně."

Jay pokrčil rameny. "Kdo, kde, co, kdy, proč," řekl. "Zjistit, jestli tam někdo pracuje, co přesně dělá, jak dlouho. Možná taky kolik bere."

"Něco jsi přeskočil," řekl Michaels. "Zjistit, kde někdo bydlí."

"Jo, to by se dalo."

Michaelsovi najednou přeběhl mráz po zádech.

Jay řekl: "Chápu, kam tím míříš, ale pravděpodobně je to jenom shoda náhod."

"A co když ne? Co když je to Bershaw? Co když se snaží pomstít smrt svého přítele?"

"To je postavené na hlavu, šéfe. Člověk, co zastřelil Drayna, je po smrti."

"To ale Bershaw nemusí vědět. Když se začalo střílet, vrhl se ze srázu."

Výtah dorazil do přízemí a dveře se otevřely. Oba vystoupili a zamířili k hotelové kavárně.

"Mohl o tom slyšet ve zprávách," nadhodil Jay.

"Na CNN jsi byl vidět ty. FBI a DEA toho moc neřekly. Nikdo neobjasnil, kdo zastřelil Drayna, oznámili jenom to, že je po smrti. A kdo byl nejvíc vynášen do nebes za odhalení těch dealerů?"

"Hm, no, nejspíš my," řekl Jay.

"Ano. A byli jsme tam jenom my tři: ty, já a generál Howard."

"Pořád je to nejistý," namítal Jay. "Nemusí to přece být zrovna takhle."

"Bershaw uprchne. Pár hodin poté někdo ze západního pobřeží pronikne do souborů o zaměstnancích Net Force. Bershaw zmizí, pak se objeví na palubě letadla do Washingtonu. Nelíbí se mi to. Kdybys byl na jeho místě a měl bys vztek, že ti někdo zabil kamaráda, sundal ho, když se vzdával a měl ruce nad hlavou, a kdybys proti tomu chtěl něco udělat, po kom bys asi tak šel?"

Jay nic neříkal.

Jo. To jsem si taky myslel. Po člověku, co tomu velel, co byl přímo na místě. Mohl by sis na něj počkat, až dorazí domů. Jediný problém je, že tam je Toni."

Vytáhl virces, stiskl knoflík na hlasové ovládání a řekl: "Volat domů."

Virces ho spojil.

Po pěti zazvoněních se zapojil záznamník. "Dobrý den, dovolali jste se na číslo dva-nula-dva, tři-pět-sedm..."

"Toni, jestli jsi tam, zvedni to nebo mi co nejdřív zavolej."

Michaels měl pocit, že začíná zmatkovat, a zavěsil. Stiskl tlačítko na opakované volání a nastavil pětiminutové intervaly, dokud se nedočká spojení nebo to nezruší.

"Nebere to."

"Třeba spí. Nebo zalévá kytky. Existuje spousta možností," řekl Jay.

John Howard stál v krátké frontě lidí čekajících na vstup do kavárny. Zahlédl Jaye s Michaelsem, kteří se k němu blížili, a usmál se na ně. Michaelsovi zrovna do smíchu nebylo.

Howard to vycítil. "Stalo se něco, veliteli?"

Michaels mu to vysvětlil a byl čím dál nervóznější.

Howard řekl: "Jay má nejspíš pravdu, asi o nic nejde. Ale co kdybych tam jen tak pro jistotu poslal pár lidí, aby to prověřili?"

"To bych vám byl moc vděčný." Fakt, že se nacházel na druhém konci země, mu svazoval ruce. Jakmile bude vědět, že je Toni v pořádku, velmi se mu uleví.

Howard se na chvilku zadíval na Michaelse. Ještě jedna věc, veliteli," řekl. "Jay byl v televizi vidět nejvíc z nás. Třeba by nebylo marné, kdyby se spojil se Saji a řekl jí, aby se uklidila někam do bezpečí."

Michaels přikývl, ale Jay už měl vytažený virces. O pár vteřin později to Saji zvedla a všichni si hlasitě oddechli.

Howard vytáhl virces a mluvil do něj velmi potichu, ztlumil hlasitost natolik, že si přístroj přidržoval u ucha jako mobilní telefon, aby slyšel odpověď. Když zavěsil, otočil se k Michaelsovi a řekl: "Někdo se tam do dvaceti minut podívá. Zavolají vám nebo řeknou Toni, aby vám zavolala sama."

Michaels přikývl. "Děkuji. Teď zavolejte domů vy, Johne, jenom pro jistotu, pak si všichni můžeme dát něco k snídani." Jenže dokud neuslyší Toni, nebude mít na jídlo ani pomyšlení.

*****

Washington, D.C.

Bylo skoro poledne a Toni byla v kuchyni, chystala si něco k obědu, když se ozvala příšerná rána, jako by do domu narazil nákladní vůz.

Zjistila, kdo je ten vetřelec, jakmile vstoupil bočním vchodem - dveře si otevřel tak, že je vykopl, rozbil zámek a dveře prakticky vyrval z pantů. Třísky se rozletěly na všechny strany a dveře narazily do protější stěny tak prudce, že se ulomila klika a zůstala po ní jen díra ve stěně.

Nepoznala ho, ale musel to být ten zfetovaný člověk, co se mu podařilo uprchnout. Měl odbarvené vlasy a obočí a tmavší pleť, ale určitě to byl on.

Když tam tak stála v noční košili a prodřeném županu, uvědomila si, že proti němu může využít jedinou výhodu: on totiž před sebou vidí malou těhotnou ženu, která ho v zásadě nemůže nijak ohrozit.

A po pravdě řečeno, moc mu nehrozilo. Sebemenší aktivita by měla za následek ztrátu dítěte. Otevřený souboj by to nepochybně zavinil. I kdyby se jí pomocí chvatů silatu podařilo překonat jeho drogami vyvolanou sílu, něco takového nemohla riskovat. Musela se uchýlit k jedné z prvních zásad bojového umění: ke lsti.

Takže se chovala tak, jak asi očekával: "Kdo jste? Co chcete?"

"Alexandera Michaelse," řekl.

"Není doma."

"To jsem si myslel. Ještě pořád je v Los Angeles, co?"

Nic neříkala. Přece mu to nemohla takhle zjednodušit.

Muž se usmál a ve tváři měl výraz pomatence. U dveří stál dřevěný věšák. Vzal ho, otočil ho do strany, zvedl koleno a trhl věšákem dolů, takže si ho přelomil přes koleno jako párátko. Obě poloviny pak hodil na zem. "Neserte mě, paninko, nemám na to náladu, jasný?"

Předstírat ustrašenost nebylo nic náročného. Nikdy neviděla, že by někdo provedl něco takového. Ten člověk vypadal jako strašák do zelí, kterému chybí polovina vycpávek, takže by za normálních okolností rozhodně nemohl takovou věc provést.

"Vrátí... vrátí se až dneska večer. Přiletí asi v s-s-sedm hodin."

Bershaw - tak se jmenoval, to jí prozradil Alex - se znovu usmál tím svým šíleným úsměvem.

"Aha, dobře. Takže budeme mít spoustu času se seznámit. Jak se jmenujete?"

"Toni," odpověděla.

"Manželka, nebo přítelkyně?"

"M-m-manželka."

"No, tak se ničeho neboj, Toni, já ti neublížím." Prohlédl si ji. "Koukám, že máš zaděláno. Jak dlouho jsi v tom?"

"Pět měsíců."

"Gratuluju. Když uděláš, co ti řeknu, tak s tím dítětem zažiješ kupu hezkejch chvilek. Já jsem Tad. Co kdybys mi to tady ukázala, když máme trochu času?"

"Tak dobře."

Zazvonil jí telefon.

"Nezvedej to," řekl Tad.

Toni usilovně přemýšlela, myšlenky se jí honily jedna přes druhou, jak se je snažila utřídit. Musela to nějak sdělit Alexovi. Ten člověk ho sem přišel zabít, o tom nepochybovala, a mohl by zabít i ji a jejich dítě. Musela ho poslouchat ve všem, co jí přikázal, dokud se jí nepodaří vymyslet nějaký způsob, jak ho zastavit.

*****

Tad chodil za Michaelsovou ženou, která ho prováděla domem, všude se ujišťoval, že na něj nečekají žádná překvapení. Byl to celkem příjemný byteček, nic extra, sem tam visely fotky jí a jejího manžela a další rodinné snímky, v nichž byla jasně patrná podobnost členů rodiny.

Přibližně každých pět minut zvonil telefon a Tad jen vrtěl hlavou. Nechtěl, aby s nikým mluvila, a už vůbec ne s manželem, třeba by mu mohla nějak mazaně sdělit, co se děje.

V garáži stál starý kabriolet chevrolet, kapota byla zvednutá a části motoru ležely na ponku.

"Pěkný," řekl. Udělal pár kroků a jednou rukou přejel po nárazníku. "Tvůj starej je na auta."

"Ano. Opravuje je. Je to jeho koníček."

Tad potřeboval upustit trochu páry a nezvladatelné energie, a i když byl znovu nadržený, těhotná žena ho ani trošku nelákala. Rozhlížel se po páčidle nebo kladivu. Menší bubnování do chevroletu by stačilo. Dá si pozor, aby panu Michaelsovi, než si zabubnuje i do něj, ukázal, že jeho autíčko bude potřebovat mnohem větší snahu, než bude opět v tom výborném stavu.

Všiml si kladiva zavěšeného nad ponkem a zamířil k němu. Kladivo a kladivo, to spojení se mu líbilo.

Ale když se dostal k ponku, zahlédl i jiné věci. Kousíčky slonoviny, jehly, mikroskop. Miniatury.

"Tvůj manžel má kupu času na záliby," řekl a kývl k ponku. "Auta a umění. A jinak nechává zabíjet lidi."

"Můj manžel nikoho nenechává zabít," ohradila se a vrhla na něj bojovný pohled.

Usmál se. Ta ženská měla kuráž, to se jí muselo nechat. Viděla, co dokáže, a věděla, že by ji mohl zabít mávnutím ruky, ale teď tady stála a bránila svého manžílka. Tad nikdy v životě neslyšel, že by jeho matka pronesla na adresu otce nějaké vlídné slovo. "Prevít jeden zasranej" bylo asi nejlepší označení. Takže tady Toni si zaslouží bod za oddanost.

"To vykládej mýmu kamarádovi Bobbymu," řekl. "Stál uprostřed ulice, ruce měl nad hlavou a federálové si prohlídli jeho lebku zevnitř. Prásk! Rozstřelili mu makovici."

"Můj manžel nic takového nenařídil. Net Force se zabývá počítačovou kriminalitou, nejsou to agenti pro práci v terénu na protidrogových zátazích. A už vůbec nestřílejí vězně."

Jo, no, on tam jen tak stál, já ho viděl ve zprávách. Holt by udělal líp, kdyby zůstal v kanclu."

Otáčel kladivem v prstech, chystal se polaskat to auto, když si všiml kapsle. Podíval se na ni, všiml si, že leží otevřená pod mikroskopem a prášek je vysypán. Pustil kladivo na zem a šel se podívat.

Zavrtěl hlavou. "Ten pitomec Bobby. Občas byl až moc chytrej." Otočil se na ni. "Víš o tomhle? Mluví s tebou tvůj starej o svý práci?"

"Ano. Občas."

"Bobby byl génius, víš. Fakticky, vysoký IQ moh by do Mensy, byl chytřejší než ostatní lidi. I když si vemu Kladivo a pálí mi to, Bobby stejně dokáže vymyslet něco, aby mě dostal. Federálové ho dožírali, kvůli jeho fotrovi.

Nejspíš to nevíš, ale jeho táta dělal pro FBI asi sto let. Moc si s Bobbym nerozuměli. Takže Bobby nechával v každý pátý kapsli menší nápovědu: hádanky, každou jinou." Ukázal na kapsli. "Tak ho dostali, co? Nějakej pošuk v počítačovým království tvýho starýho obrátil počítač vzhůru nohama a došlo mu to, co?"

Nic neříkala.

"No tak, tohle mi můžeš říct. Zabiju ho přece jenom jednou, ne?"

"Nezabíjejte ho, prosím."

"Bobby to posral a dostali ho jenom proto, že podcenil svý protivníky- toho se lidi dopouštěj, když jsou chytřejší než protivník -, ale měl by zůstat naživu. Někdo za to musí zaplatit."

Už se chystal pořádně praštit do toho auta, a natáhl se po kladivu, aby se do toho dal, když vtom zazvonil zvonek.

*****

"Neotvírej," řekl Bershaw. "Půjdou zase pryč." Na chvilku se zamyslel. "Ne, možná bysme se měli podívat, kdo sem jde."

Na kameře, kterou Alex nechal k domu nainstalovat, byli vidět dva muži v uniformě s pistolemi za pasem. Příslušníci ozbrojené složky Net Force.

"Policajti?"

"Ostraha Net Force."

"Já myslel, že tvůj starej je úředník."

"To je, ale Net Force má zvláštní tým pro jisté situace."

"Aha, například na popravy dealerů."

Dvojice za dveřmi znovu zazvonila. A ještě jednou. Rozhodli se, že neodejdou, a Toni přemýšlela, proč sem vůbec přišli. Možná kvůli těm telefonům, co nezvedala.

Toni pocítila záblesk naděje, ale rychle ten pocit zaplašila. Ti dva muži za dveřmi byli v bezprostředním nebezpečí. Bershaw byl vrah a mohl využít vztek poháněný drogou, který nešlo jen tak zastavit. Stačí nevhodné slovo, a vybuchne jako bomba.

"Zbav se jich, vymysli si něco, aby odešli, a ne abys jim cokoli naznačila," řekl Bershaw. "Když to uděláš, chcípnou oni, ty i to děcko, a i když by to asi byla hrozná nuda, čekat tady o samotě, než přijde tvůj starej, klidně bych to udělal."

"Rozumím."

Bershaw se postavil za ni, z výhledu, a Toni otevřela dveře. Neviděla, že by měl nějakou zbraň, ale ve skutečnosti ani žádnou nepotřeboval.

"Ano?"

"Paní Michaelsová. Omlouváme se, že vás obtěžujeme, ale velitel Michaels se vám snažil dovolat."

"Aha. Aha, no, to je mi líto. Cvičila jsem, věnovala jsem se aerobiku a pak jsem si dala na uklidněnou horkou koupel." Měla na sobě župan. "Vypnula jsem zvonek a přepojila jsem telefon na počítač."

"Dobře, paní. Kdybyste mohla zavolat veliteli Michaelsovi, až se vám to bude hodit, moc byste nám pomohla."

"Zavolám. Půjdu si zdřímnout a zavolám mu, až se probudím. Omlouvám se, že jsem vám způsobila nějaké potíže."

"Nic se nestalo, paní. Přejeme hezký den."

Když odešli, Bershaw řekl: "V pořádku, až na to, že zavoláš svýmu manželovi. Teď to budeš muset udělat. Ale já ti napíšu, co mu máš říct. Zavoláš mu, řekneš přesně to, co ti napíšu, ani o slovo víc nebo míň, rozumíš?"

"Rozumím."

"Dobrá. Máme trochu času, než si půjdeš zdřímnout a tak. Povídej mi o svý rodině, o sourozencích a tak. Viděl jsem pár fotek, takže mi nelži. Když budu

mít pocit, že lžeš, tak tě zabiju, jasný?"
Toni cítila, že jí srdce buší rychleji než obyčejně. Bershaw si dával moc velký pozor, takže už další šanci varovat Alexe třeba nedostane. Musela jen doufat, že tomu vzkazu, co se mu pokusila poslat, porozumí.

*****
Los Angeles, Kalifornie

Téměř dojedli, když Michaelsovi zazvonil virces. Neuplynuly dvě vteřiny a už ho měl u ucha a přijal hovor. "Ano?"
"Tady Chris Carol, pane, vojenské operace. Právě jsme hovořili s vaší ženou u vás doma. Vypadá v pořádku, pane."
Michaels zhluboka vydechl. Díky bohu!
"Řekla vám, proč nezvedala telefon?"
"Ano, pane. Byla ve vaně a vypnula zvonění."
Zavrtěl hlavou. No samozřejmě. Určitě to byla nějaká taková prkotina.
"Zůstaneme v okolí na hlídce, pane, podle rozkazu generála Howarda."
"Děkuji," řekl Alex. "Požádejte prosím Toni, aby mi co nejdřív zavolala, ano?"
"Říkala, že vám zavolá, pane, až si zdřímne. Musela být po tom cvičení unavená."
"Cože? Co jste to říkal?"
"Prosím?"
"Jak jste to myslel, že je unavená?"
"Pane, to jsem si domyslel. Říkala totiž, že před koupelí cvičila aerobik, pane."
Michaels měl pocit, jako by se mu do břicha zaryla ledová ocelová tyč. Podíval se na Johna Howarda. Je tam," řekl. "Má Toni."

39 KAPITOLA

*****
Washington, D.C.

Generál rychle zavolal na pár míst a sehnal jim rychlejší dopravu. Stíhačky Národní gardy urazily většinu cesty mezi Los Angeles a Východním pobřežím rychlostí takřka dvojnásobnou oproti rychlosti zvuku. Než se znovu ocitli na zemi, trvalo to jen něco přes dvě hodiny. Když vozidlo vyzvedlo Michaelse, Howarda a Jaye na letecké základně a odvezlo je s rozsvícenými světly a zapnutými houkačkami, bylo skoro půl třetí odpoledne. Než však dorazili do čtvrti, kde Alex bydlel, všechnu signalizaci vypnuli. Howard zřídil velitelské stanoviště tři čtvrtě kilometru od domu a na scéně se objevili další lidé z Net Force, drželi se však dost daleko, aby je nebylo vidět, ale dost blízko, aby viděli kohokoli odcházet.
Když letěli asi hodinu, volala mu Toni, když ji však slyšel říkat slova, která ji přinutil říct Bershaw, sevřel se mu žaludek:
Pozdravili se, on se zeptal, jak se jí vede, a ona odpověděla, že je v pořádku, načež řekla: Je mi líto, že jsem nezvedla ten telefon předtím, nechtěla jsem tě polekat. Poslyš, teď nemůžu mluvit, mám na druhém telefonu mámu, snaží se urovnat nějaké potíže s mou švagrovou. Zavolej mi, až budeš na letišti, jo? Ahoj."
Zavolal Tonině matce do Bronxu. Překvapilo ji, že jí volá, a Alex předstíral, že se chce pozeptat na stav Toniny učitelky silatu. Jeho tchyně mu sdělila, že guru se vede dobře. Pak dodala, ať pozdravuje Toni, až ji uvidí, a

vyřídí jí, aby zavolala domů a někdy se zastavila.
Jestli potřeboval nějaké potvrzení, tak tady ho měl. Toni s matkou nemluvila. A nějaký pošahaný zfetovaný maniak ji držel jako rukojmí a navíc ještě dával Michaelsovi za vinu smrt kamaráda. Příšerná situace.
Jak to chcete provést?" zeptal se Howard, když jejich vůz uháněl městem. "Chcete povolat speciální jednotku FBI pro únosy?"
"Vy byste ji zavolal, kdyby se jednalo o vaši ženu?"
"Ne, pane."
"My máme taky ostřelovače, ne?"
"Ano, pane. A pár z nich je velmi dobrých."
"Tak ať na nás počkají na místě. Pokusím se ho dostat k oknu. Jestli budou mít možnost vystřelit, ať neváhají. Ideální by bylo zasáhnout mu páteř nebo hlavu, aby bylo jisté, že už nevstane."
"Ano, pane." Howard se ani slovem nevyjádřil o jejich popisu práce a o pravidlech pro jejich nasazení. Vytáhl virces a zavolal na příslušná místa.
"Nepůjdeš tam ale sám, viď, šéfe?"
"Toni je moje žena. Je to můj dům. Znám je oba líp než kdokoli jiný. Takže si piš, že tam půjdu sám."
,Ježíši, viděls, co ten člověk dokáže. I když na něj vystřelíš, nemůžeš mít jistotu, že ho zastavíš."
"Já vím. Ale copak mám na vybranou? Budu mít na své straně moment překvapení. Třeba to postačí."
"Mohli bychom tam vletět, vzít s sebou padesát chlapů..."
"A on zlomí Toni vaz dřív, než projdou dveřmi. Ne. Chce mě, takže jestli mě uvidí samotného, dostane to, pro co si přišel. A až se otočí ke mně, Toni se může schovat."
"A ty můžeš přijít o život."
Jo, no, tak to holt je. Lepší já než ona."
Neřekl jim, že ještě má v kapse kapsli, kterou Howard našel na místě přestřelky. A že kdyby si ji vzal, než vstoupí dovnitř, byl by pro toho vyzáblíka přinejmenším zdatným protivníkem. Byl v lepší formě, měl výcvik pro souboje a motivaci. Ta droga by Bershawovu výhodu zrušila.
Ale uvědomoval si jiný problém. Bylo to riskantní. Jemu samotnému by to nebezpečí nevadilo, ale co kdyby na něj ta droga nezapůsobila tak jako na Bershawa? Co kdyby se pomátl podobně jako ostatní feťáci, kteří ji požili? Co kdyby viděl vylézat ze zdí hady a měl pocit, že ho pronásledují démoni, nebo co si mysleli ti lidi, kteří se zbláznili a spáchali sebevraždu?
Mohl by tak ohrozit život Toni a jejich dítěte?
Šest ku jedné, ozval se nějaký hlas v jeho nitru. Jestli tě ten vychrtlík rozmázne jako mouchu, tak nejspíš Toni stejně zabije, nemyslíš?
Michaels zasunul ruku do kapsy a sevřel kapsli v dlani.
Nebe, peklo, ráj, Alexi. A vyber si co nejdřív. Jestli se pro to rozhodneš, stejně nevíš, jak dlouho to trvá, než ta směs začne účinkovat. Třeba to nepomůže včas, i když si to vezmeš.
Hergot.
Ještě deset minut a jsme tam," řekl Howard. "Budou tam mí ostřelovači. Jestli ho uvidí, sundají ho."
Michaels přikývl. Stiskl kapsli.

*****

Toni si byla jistá, že Alex její varování pochopil. Slyšela to v jeho hlase, když zavolal, a ona tušila, že to hučení za jeho hlasem byl motor stíhačky a hluk větru. To znamenalo, že míří domů a že tady bude dřív, než Bershaw počítal.
Co udělá, až sem dorazí? Zavolá obvyklé vyjednávací týmy FBI? Snažila se představit si v té pozici sama sebe a odpověď ji napadla velmi rychle. Ne.

Určitě si uvědomuje, že Bershaw je zoufalý, nejspíš ví, že je pod vlivem té silné drogy, po níž je rychlý, chytrý a silný. Alex by neriskoval, že Bershaw jí nebo dítěti ublíží.

Co udělá?

Nejvíc ji děsila představa, že se pokusí proplížit do domu a přemoci Bershawa sám. Nebylo v tom žádné chlapské vychloubání, ale takový prostě Alex byl. Z toho, v jaké situaci se ocitla, by obviňoval sám sebe a fakt, že vejde do domu sám, by jistě viděl jako nejlepší šanci, jak odlákat vrahovu pozornost od Toni.

Kdyby nebyla těhotná, už by se dávno pokusila přemoci Bershawa vlastními silami. Byl rychlý a silný, ale ona měla za sebou více než pat-

náct let tréninku a praxe pentjak silatu a troufala by si podstoupit riziko a přemoci jeho umělе vyvolanou sílu.

Silat bylo bojové umění založené na zbraních. Toni si uměla poradit s nožem, tyčí, mečem, vším, co jí přišlo pod ruku. Vytáhnout nůž z kuchyňského stojanu by netrvalo ani vteřinu. Ať byl Bershaw vůči bolesti jakkoli odolný, ať měl sebevětší sílu, nemohl by odejít, kdyby mu v těle neproudila žádná krev, pokud by jeho nohy neovládaly žádné šlachy, měl pořezané nohy nebo poraněnou páteř.

Jenže v jejím stavu by ji sebemenší chybička stála život. Nechtěla riskovat ztrátu dítěte, pokud nebude mít jinou možnost. Kdyby se však situace zvrtla, tak by nedovolila tomu pomatenci zabít Alexe, i kdyby to znamenalo, že to dítě nepřežije. Nelze stát jen tak opodál a nechat umřít člověka, kterého milujete, když tomu můžete zabránit, ať to stojí, co to stojí.

V duchu už asi desetkrát prošla postup, jak ten nůž sebere, ani jednou se na něj ale nepodívala, aby svůj úmysl neprozradila, nicméně plánovala, kam bude klást nohy, co po Bershawovi hodí, aby ho odlákala, kam ho asi zasáhne.

Musela počítat s tím, že se Alex objeví o pár hodin dřív, než původně slíbil. Musela se připravit.

Právě teď potřebovala čurat. A nechtěla, aby ji při tom Bershaw pozoroval, ale pořád lepší, než se počurat.

"Tade?"

"Co je?"

"Musím na záchod."

"Tak jdeme."

Sel za ní chodbou. ,Jen běž."

"Můžu zavřít dveře?"

"Ne. Jenom se vyčurej. Nebudu se dívat."

"Děkuju."

Měla pocit, že by té situace mohla nějak využít, jen kdyby ji napadlo, jak.

*****

Zatímco seděla na záchodě, Tad se otočil a spolkl další dvě kapsle Kladiva. Cítil, že účinky prvních dvou už pomalu slábnou, a o pár vteřin později si vzal ještě třetí. Už si vůči tomu vybudoval jistou odolnost, ale

na tom nezáleželo; zbývající kapsle budou stejně brzy k ničemu, a ať to rozebíral, jak chtěl, tohle bude jeho poslední výlet s Kladivem. Až se mamka s taťkou z pojízdné laboratoře dozvědí, že je Bobby po smrti, zbaví se toho karavanu a zamíří jinam. Jeho plán cesty do karavanu a výroby vlastních kapsli byl už ztracen. Mohl to smíchat dohromady, ale některá ze sloučenin byla prostě nad jeho síly, nedokázal by ji vytvořit. Bobby si své vzorce nikdy nezapisoval, měl pocit, že kdyby ho někdy dopadli poldové, tak by to byla jeho nejlepší pomůcka pro vyjednávání.

Zaslechl spláchnutí záchodu, otočil se a všiml si, že manželka vstává, župan jí klesá a překrývá krátkou košili. Měla pod tím kulatým těhotným bříškem hezké nohy a na okamžik zahlédl i její klín. Třeba by stálo za to ho

prozkoumat, i když obvykle by se rozhodl jinak. V nouzi si vybírat nemůže.
Ale nejdřív chtěl udělat něco jiného. V garáži stálo ještě pořád to auto. Ženuška by se mohla podívat, jak rozmlátí auto jejího muže.
"Pojď se mnou," řekl. "V garáži na nás čeká práce."
Zavedl ji chodbou.

*****

"Pane, ostřelovači jsou připraveni. Máme tři, dva stojí vpředu, jeden vzadu. Vědí, jak ten člověk vypadá. Jestli ho zahlédnou, je po něm."
"Děkuju, Johne."
Howard podal Michaelsovi revolver. "Zamiřte mu tím na hlavu, jako byste ukazoval prstem na jeho nos, a zmáčkněte spoušť. Trochu to kopne a vyskočí nahoru, takže to držte pokud možno oběma rukama. Rána do hlavy je jediná jistota, jak ho zastavit."
Michaels vzal černou pistoli a potěžkal ji.
"Máte aktualizovaný prsten?"
"Ano."
"Máte šest ran. Jestli ho to nezastaví, tak vám dobíjení nepomůže. Miřte mu na hlavu. Nic neříkejte, neotálejte, střílejte, jakmile budete moci střílet. Když to neuděláte, zabije vás."
"Rozumím."
"Nechte virces zapnutý. Nebudeme vám volat, ale budeme vás sledovat. Jakmile uvidíme Toni nebo nám naznačíte, že je v bezpečí, půjdeme dovnitř."
Michaels přikývl. V ústech měl sucho a žaludek jako na vodě.
"Ať se stane cokoli, určitě odsud neodejde živý."
Michaels se podíval na Howarda a došlo mu, co říká. "Děkuju."
"Hodně štěstí, Alexi."
Michaels přikývl. Párkrát se zhluboka nadechl a vydechl, protřel si oči a zamířil ke svému domu zachránit svou ženu.
Byl půl bloku od míst, kde stáli Howard s Jayem, a uvědomil si, že ohledně té kapsle se už vlastně rozhodl. Nevezme si ji. Jeho mozek byl pro něj nejlepším nástrojem a nechtěl riskovat Tonin život tím, že by měl zastřenou mysl, i kdyby měl po tom sílu jako Herkules.
Bude to muset provést pěkně naostro.

*****

Toni s odstupem sledovala, jak Bershaw švihl páčidlem a udělal do bezpečnostního čelního skla díru. Ve světle zářivky se kolem rozletěly malé ostré střípky, když vytáhl páčidlo ven a rozmáchl se kladivem, které držel ve druhé ruce. Stačilo pět ran a čelní sklo bylo rozmlácené.
A to už předtím vyřídil reflektory a koncová světla.
Když vymlátil čelní sklo, obešel vůz a rozbil zbývající skla, boční, zpětná zrcátka, kolem něj poletovaly na všechny strany blyštivé úlomky.
Pak se pustil do předního blatníku, střídal kladivo a páčidlo jako nějaký pomatený bubeník, jenž udržuje rytmus, který slyší jen on sám.
Až v okamžiku, kdy se vrhl na kov, si Toni uvědomila, jak velkou sílu ve skutečnosti má. Těžká ocel blatníku a kapoty se nejen zkroutila jako obyčejný alobal, ale na několika místech do ní prorazil díry, v nichž se jeho nástroje zasekly, takže je musel usilovně vytahovat ven. Údery byly hlasité, hluk nárazu páčidla na kapotu připomínal Toni zvuk, jenž zněl přesně tak, jak si představovala, že skřípou nenamazané panty brány do pekel.
Na tu destrukci byl hrozný pohled. Ještě ďábelštější byl však výraz v Bershawově tváři. Smál se, bavil se přímo královsky.
Ta námaha ho ničila, trhala mu svaly a šlachy, celé jeho tělo se třáslo, ale Bershaw nepřestával, smál se a bušil, rozdával rány s takovou silou, že

laminátová rukojeť kladiva nakonec nevydržela, zlomila se a oblý konec kladiva zůstal trčet ve dveřích spolujezdce. Páčidlo už vůbec nebylo rovné, připomínalo spíš oblouk.

Toni pochopila, že fyzický útok na toho muže by byl sebevraždou, kdyby se dopustila sebemenší chybičky. A to i s nožem.

Po zdánlivě velmi dlouhé době zahodil ohnuté páčidlo, uvolnil ramena a pak se na ni otočil. Pár vteřin se na ni díval, ani nemrkl.

Připomínal dravce těsně předtím, než se vrhne na kořist.

"Co bys udělala, abys svýmu manželovi zachránila život?" zeptal se jí konečně.

"Cokoli."

Usmál se. "Fajn. O něčem bych věděl. Pojď do ložnice."

Toni se zmocnila naděje. Kdyby šlo o sex, ocitl by se v mnohem zranitelnějším postavení. Bude jí muset dovolit, aby se k němu přiblížila.

V silatu šlo o bezprostřední kontakt. Kdyby si ji k sobě pustil blízko, měla by šanci. Malou šanci a kdoví jestli.

Jenže kdyby to vyšlo, třeba by se jí podařilo ho dostat.

*****

Michaels si zasunul pistoli do zadní kapsy a otevřel okno do garáže. Slyšel ten randál půl bloku odsud, a než se dostal ke garáži, tak měl poměrně přesnou představu o tom, co uvidí.

Mýlil se. To, co viděl, bylo mnohem horší, než co čekal. Ježíši Kriste, jak mohl člověk s Bershawovou postavou napáchat kladivem a páčidlem takovou škodu? Chevy vypadal, jako by ho shodili ze skály.

Všiml si, že vstupní dveře jsou otevřené, a prolezl oknem, vytáhl revolver a postupoval vpřed, snažil se vyhýbat kouskům skla na podlaze. Zásah do hlavy. Namířit pistoli, jako když ukazujete prstem, a stisknout spoušť. Zasáhnout ho kulkou do hlavy a hotovo.

Michaels se dostal chodbou až do domu.

*****

V ložnici Tad řekl: "Klekni si na všechny čtyři."

Žena vylezla na postel a poslechla. Postavil se za ni. "Trošku dozadu." Natáhl obě ruce, chytil její župan vprostředku a roztrhl ho, pod ním se objevil její nahý zadek. Sáhl si na poklopec.

*****

Toni se připravila, když zaslechla, že si rozepíná zip. Otočka, prudký úder do varlat, chytit je a trhnout, překulit se na bok a na zem...

*****

Michaels vstoupil do ložnice, viděl, že Bershaw stojí zády k němu, Toni je pod ním na posteli. Rada let služby vlasti se projevila. Třeba by měl tomu chlapovi dát šanci vzdát se.

*****

K čertu s tím. Ten parchant se mu chystal znásilnit ženu, byl nadopovaný prášky, které z nej udělaly nejnebezpečnějšího tvora, jakého kdy Michaels viděl. Namířil pistoli Bershawovi do týla a chystal se zmáčknout spoušť.

*****

Tad něco uslyšel nebo možná ucítil změnu proudění vzduchu v místnosti. Najednou prostě vytušil, že nejsou sami. Otočil se. Ve dveřích stál manžel a v ruce držel pistoli. Fajn! Tad se vrhl proti němu.

*****

Michaels zahlédl, jak se Bershaw otáčí - byl neskutečně rychlý - a vrhá se proti němu. Spoušť měl napůl zmáčknutou. I když byl Bershaw příšerně rychlý, Michaels měl náskok. Zbraň vystřelila.

Bershaw se pokusil sklonit, ale kulka ho zasáhla. Michaels si všiml, že na jeho lebce těsně pod vlasy zanechala rýhu, ale pak se rozprsklo zrcadlo na dveřích Toniny skříně.

Bershaw se nezastavil, ale náraz kulky ho poněkud rozkolísal, takže se nepatrně naklonil doleva. Michaels uskočil doprava a Bershaw ho málem minul.

Málem. Napřaženou rukou totiž narazil do revolveru a vyrazil ho Michaelsovi z ruky. Zbraň odlétla a Bershaw narazil do skříně a přistál na všech čtyřech. Zvedl oči k Michaelsovi a usmál se - on se usmál! -a z čela mu přitom tekla krev.

Kulka ho zasáhla ze strany a odrazila se, uvědomil si Michaels.

Musel toho maniaka odlákat od Toni, která ležela na zemi vedle postele.

Michaels chytil malý televizor na polici vedle dveří a mrštil jím po Bershawovi, který zvedl ruku a odrazil ho do strany, jako by to byl polštář. Televize dopadla na zem a rozbila se na tři části.

Bude ho muset odsud vyvést! Pryč od Toni!

Michaels pomalu couval ze dveří.

Bershaw se postavil, setřel si krev z očí, zarazil si prst do mazlavého žlábku na čele a podíval se na prst. "Těsně, ale žádná velká škoda."

Michaels se otočil a odběhl k obývacímu pokoji. "Pojď si pro mě, debile!"

Michaels si dovolil podívat se na virces. Jakmile se Bershaw pustí za ním, bude Toni v bezpečí. Generálovi muži budou připraveni vrazit dovnitř, jakmile uslyší, že je Michaels volá.

A krucinál! Byl pryč! Ten virces byl pryč! Kde ho jenom nechal? Když lezl tím oknem?

Neměl čas se tím zabývat.

Vrazil do obývacího pokoje a zmateně se rozhlížel po nějaké zbrani, po něčem, co by mohl hodit, po čemkoli!

Zahlédl dřevěnou krabičku s noži kerambit. Vzal ji a otevřel víko právě v okamžiku, kdy Bershaw vstoupil do místnosti. Muž se pohyboval o něco pomaleji, nedržel se už tak jistě na nohou. Kulka odražená od hlavy musela přece mít nějaký vliv.

Bershaw se zachytil okraje pohovky, když ji Michaels oběhl z opačné strany a snažil se zasunout ukazováčky do kroužků na malých vlnitých nožích. Bershaw chytil pohovku, která se zvedla ze země a obrátila, letěla vzduchem dva metry a s rachotem přistála vzhůru nohama.

"Můžeš utéct, ale neschováš se. To řekl Joe Lewis, věděl jsi to?"

Musí na něj lstí! "Co chceš?"

"Zabil jsi Bobbyho. Já zabiju tebe. Fifty fifty."

"Já ho nezabil. Zastřelil ho pomatený agent NSA, který pracoval pro farmaceutické společnosti! A ten je taky po smrti!"

"To je putna. Tys na něj toho střelce navedl. Musíš za to pykat."

Bershaw vykročil, měl natažené ruce, aby Michaelse chytil.

Alex už držel ty malé nože pevně, měl je ukryté za předloktím a v zaťatých pěstích, prozrazovaly je jen kroužky na ukazováčcích. Pokud si jich Bershaw všiml nebo na ně dbal, nedával to najevo, jen se stále přibližoval, postupoval vpřed jako nějaké Frankensteinovo monstrum, jež nic nezastaví.

Michaels se zhluboka nadechl a zatajil dech.

Třeba je to jeho poslední.

40 KAPITOLA

Toni spěchala chodbou. V dlani svírala kris, který jí dala guru, tu javánskou dýku s vlnitou čepelí, jež patřila do majetku rodiny té staré ženy dlouhá léta. Takové dýky bývaly dlouho spíše slavnostní než běžně používané, ale byl to nůž, a když došlo na věc, jinou zbraň v ložnici neměli.

Zaslechla hlasitý zvuk, ucítila, že se podlaha otřásla, když dorazila do obývacího pokoje a zahlédla tam oba muže.

Bershaw se blížil k Alexovi.

Alex stál v pozici pro djuru a Toni si okamžitě uvědomila, že má v rukou kerambity, ačkoli je ukrýval.

Navzdory zranění hlavy vykazoval ten muž nadlidskou sílu. Vyrazil jednou rukou vpřed, a než se Alex mohl pohnout, zachytil ho úderem, který ho srazil naznak do knihovny, takže na něj popadaly knihy v tvrdých deskách.

"Hej!" křikla Toni.

Bershaw se otočil a usmál se na ni. "O tebe se postarám později. Radši to polož, aby ses neřízla, zlato."

Odlákala jeho pozornost natolik, že se Alex mohl trochu vzpamatovat. Vzal z poličky za sebou pár knih a hodil je po Bershawovi.

*****

Tad se otočil, aby Michaelse konečně zabil. Jakoby zpomaleně sledoval, jak na něj letí tři knihy: jedna červená, další s tmavým přebalem a pak jedna, která se za letu otevřela a její stránky povlávaly ve větru. Uhnul před tou tmavou, hřbetem dlaně odrazil červenou a tu otevřenou si nechal dopadnout na hrudník; nic to nebylo.

Těsně za knihami se ale řítil Michaels a byl dost rychlý, takže ho zasáhl jedním úderem, než ho Tad stihl odvrátit. Žádná škoda se nestala, to vydrží a pak toho parchanta rozdrtí.

Levé oko mu vypovědělo služby, jenom se před ním tak červeně zablesklo a... pak nic.

Tad se zamračil a odrazil Michaelse, přehodil ho přes tu převrácenou pohovku. Zvedl ruku k obličeji a když ji odtáhl, byla pokrytá krví a nějakým průsvitným gelem. Pak mu to došlo.

Ten prevít mu vyrazil oko!

A jak?

Michaels se zvedl a Tad pochopil, jak se mu to povedlo. Měl v dlani malinký nůž. Vypadal jako nějaký dráp.

Pěkně o hubu, tohle skrýt.

No dobře. Tak se k němu přiblíží, tu zatracenou ruku mu zlomí a tu kudličku mu zarazí pěkně do prdele, tak to bude...

Tad vykročil.

Něco ho zasáhlo do zad a ucítil menší bolest.

Natáhl ruku dozadu a uvědomil si, že po něm ta ženská hodila tu dementní vlnitou mačetu, která se mu zabodla doprostřed zad. Chytil tu věcičku za ostří, vytáhl ji a podíval se na ni. Ostří bylo černé a byly na něm fajn vzorečky. Mávl na ženu. "Dík. To jsem přesně potřeboval."

Otočil se právě včas, aby si všiml, že Michaels se zvedá přes pohovku a blíží se k němu s napřaženým nožem.

Tad se usmál. Ještě pořád držel tu vlnitou kudlu za ostří, vykukovalo jen pár centimetrů, ale vrazil ji tím poměrně tupým koncem Michaelsovi do předloktí, trhal mu sval, cítil, jak mu odírá kost a zastavil se až v

okamžiku, kdy to nešlo dál.

Michaelsova dlaň se otevřela. Tak to bychom měli tenhle drápek.

Jenže nůž nevypadl, zdálo se, že ho má k té podělané ruce snad přilepený.

Tak tedy dobrá. Chceš si hrát? Tad vytrhl svou vlastní zbraň z jeho ruky, pevně ji chytil a uvědomil si, že by stačilo jen trošku ustoupit a mohl by mu useknout celou ruku. Potom by se pěkně rychle postaral o ten nožíček. A pak by už mohl rozsekat toho parchanta na kousíčky.

*****

Michaels cítil, jak se mu kris zarývá do předloktí, cítil, jak mu konec narazil do kosti, a pak viděl, že mu ostří proniklo skrz ruku, asi tři centimetry trčely ven.

Dlaň se mu zcela neovladatelně rozevřela.

Bershaw vytrhl kris z rány, zvedl ho do vzduchu jako nějakou sekeru a Alex pochopil, že ten člověk se ho chystá zasáhnout. Věděl, že díky té šílené síle by se mu mohlo podařit proniknout svalem i kostí a Michaelsovi celou ruku useknout.

Jenže měl ještě jeden kerambit. A teď už byl blízko, přesně tam, kam se zápasník silat serak chce dostat, když přijde na věc. Měl možná jedinou šanci a rozhodl se jí využít. Uštědřil Bershawovi úder na krk, krátký levý hák, během něhož však přetočil pěst.

Malé ostří kerambitu se zakouslo na pravé straně Bershawovi do krku jen pár centimetrů pod čelistí a prořízlo mu v něm otvor až k ohryzku.

Muž se zamračil a trošku zpomalil.

Michaels se svalil, klesl na kolena. Byl to nejrychlejší způsob, jak se vyhnout útoku, a když padal, znovu vyrazil rukou s nožem vpřed, zasadil Bershawovi do stehna těsně pod klínem nepěknou řeznou ránu.

Bershaw odtáhl zdravou nohu a vykopl. Jeho chodidlo zasáhlo Michaelse těsně pod podpažní jamku, cítil a bylo slyšet, jak mu praskají žebra, takové vlhké křup-křup, které mu vyrazilo dech.

Bershawovi z krku tryskala krev, každým tepem další a další, udržovala si ten drogami zrychlený rytmus připomínající protrženou zahradní hadici, z níž pod tlakem stříká voda.

Bershaw ho znovu kopl, ale už ne tak silně. Michaelsovi se podařilo mírně se otočit, takže dostal ránu do ramene. Sval měl asi natržený, ale tušil, že kost zlomená není, i když ho síla kopnutí otočila o sto osmdesát stupňů.

Michaels se zachytil pravou nohou za pravý Bershawův kotník, pak zajel levou patou do krvácející rány na Bershawově stehně.

Bershaw ztratil rovnováhu a padl naznak, svalil se na pohovku.

Michaels se překulil a vstal. V levé ruce držel kerambit se vztyčeným ostřím a mířil k Bershawovi.

Pravá strana Bershawova těla byla celá od krve z té krční tepny, kterou mu Michaels prořízl. Krev stále tryskala ven, ale teď už mnohem pomaleji a mnohem slaběji.

Bershaw vstal, usmál se a udělal dva kroky směrem k Michaelsovi. Jenže teď se zase pohyboval jako zpomalený on.

Michaels ho bodl. Bershaw zvedl ruku a ostří ho zranilo od zápěstí po loket, ale z rány už prakticky nevytékala žádná krev.

*****

Tad se najednou cítil unavený, tak strašně unavený. Jo, musel toho chlapa zabít, kvůli Bobbymu, ale jakmile to udělá, tak si bude muset sednout. Kladivo přestávalo účinkovat, to cítil, a přitom nebylo tak pozdě. Ještě ne. Ještě tady přece musí něco dokončit, pak si může dát pohov. A půjde za Bobbym.

Za Bobbym?

Něco o Bobbym...
A co. Nejdřív ho zabije, pak si to v klidu promyslí.

*****

Bershaw chytil Michaelse rukama za paži, v níž držel nůž a stiskl ji.
Michaels cítil, jak mu praská zápěstí, a ze zoufalství vyrazil vodorovně druhým loktem, přesně podle djuru jedna, přímo před sebe, jako Dracula odhazuje svůj převlečník, jen do toho vložil plnou sílu. Zasáhl Bershawa přímo do spánku.

*****

Hoši! Kdo by to byl řekl, že ten člověk má takovou páru? Bude o tom muset říct Bobbymu.
Ale ta únava. A slabost. Měl co dělat, aby se udržel na nohou, a proč s tím tedy rovnou nepřestane?
Kladivo ho pak nechalo na holičkách, byl tam sám s tím cizincem, který ho udeřil. Všechno kolem Tada se zahalilo do šedé barvy.
Bobby? To jsi ty, kámo?

*****

Světýlko v Bershawově zdravém oku zablikalo, muž pustil Michaelsovu paži a zavrávoral dozadu.
Pak to světýlko zhaslo a Bershaw se zhroutil jako loutka, jíž ustřihnou provázky.
Michaels se otočil a uviděl Toni, která se k nim blížila s knihou v ruce. V tom zvláštním okamžiku, který v hrůzných situacích čas od času nastává, si všiml názvu knihy a začal se smát.
Toni se zastavila. "Alexi? Jsi v pořádku?"
Ukázal na tu knihu. "Tímhle jsi ho chtěla praštit?"
Toni se podívala na titul.
Bylo to Jak získávat přátele a působit na lidi.

EPILOG

*****
Washington, D.C.

Michaelsovi v paži cukalo a chtěl si sundat náplast a poškrábat se na jizvě. Chirurgické lepidlo mu drželo ránu poměrně dobře uzavřenou, a kdyby chtěl, mohl by požádat o prášky proti bolesti, protože to zlomené zápěstí tupě bolelo, zlomená žebra ho bolela při každém nadechnutí, ale proti tomu cukání nepomáhalo nic.
Seděl u stolku v jídelně a díval se na Toni, která mu nesla pivo z lednice.
"Díky," řekl. "Mohl jsem si pro to dojít sám."
"Jsem v lepším stavu než ty, i když jsem těhotná."
Napil se, položil láhev na stůl.
"Tak jaké jsou poslední zprávy z kanceláře?"
"No. Ukázalo se, že Lee s Georgem pracovali pro farmaceutickou společnost, jak jsme předpokládali. Lee se snaží o dohodu, ale myslím, že mu to nevyjde."
"Tak proto zabili toho chemika?"
Je to trošku zamotané. Ta farmaceutická firma, s níž byli v holportu..."
"Řekl jsi ,v holportu'?"

"Chceš, abych ti to řekl, nebo ne?" Ale usmál se.

"Tak povídej."

"Ukázalo se, že ta společnost už velmi usilovně pracovala na vývoji podobné drogy, utratila za to šílenou spoustu peněz a vkládala do toho velkou důvěru. Nebylo to tak silné jako Draynova droga, ale v zásadě to mělo stejný cíl. Dostala se tak daleko, že už se rozběhly zkušební protokoly, byla vydána vládní povolení a společnost prostě nechtěla, aby ji někdo připravil o její poklad."

"Oni se snažili zlikvidovat Draynovy věci?"

Jo. George s Leem dostali tučné balíky akcií, aby zajistili, že se Draynovy vzorce neobjeví na stole nikoho jiného. Kdyby jejich společnost přišla s tímhle výrobkem na trh jako první, byli by z nich jistojistě milionáři."

Zavrtěla hlavou. "Hm. To mě nenapadlo."

"Ani nikoho jiného."

"A co John Howard?"

Michaels se znovu napil piva. "Říkal, že půjde do důchodu. Život je prý příliš krátký a on se chce dožít toho, až jeho syn vystuduje a začne si žít vlastní život."

"To se mu nedá zazlívat."

"To ne."

Jay Gridley je pořád ještě buddhista?"

"Spíš odpadlík, jestli se to dá tak nazvat. Říká, že nedokáže sedět a soustředit se jen na svůj pupek, a přitom zůstat dostatečně bdělý, aby prohánět padouchy na síti. Bude to muset všechno nějak vyřešit. Ale s tou dívkou se budou brát."

"To je fantastické."

"Říká, že pojedou na svatební cestu na Bali."

"A co my?"

"My? My jsme v pohodě. Myslím, že v garáži nebudu trávit moc času, dokud se chevrolet nevrátí z karosárny. Je k nevíře, jakou škodu ten člověk napáchal."

"To je pravda. Chápu, proč se tolik lidí snažilo dostat k té droze. Člověk pod jejím vlivem by dokázal zlikvidovat celý dům i se sklepem, kdyby se mu zachtělo."

Přikývl. "Něco ti řeknu. Kdybych si ještě někdy stěžoval, že je v práci nuda, tak mi dej prosím tě pohlavek."

"S radostí," přikývla.

Oba se na sebe usmáli a Michaels měl navzdory bolestem velkou radost, že se znovu může smát. Kdyby ho Bershaw zabil, měl by smůlu.

??

??

??

??